

προλεταριακή

Προβεταριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 11 Ιούνη 2022 ■ χρόνος 40ος φ. 919 ■ 1.50€

Τιμάμε τη 40χρονη πάλη του ΚΚΕ(μ-λ)

**- ενάντια στην εξαθλίωση, τον άδικο πόλεμο,
την ιμπεριαλιστική εξάρτηση**

**- για την ανάπτυξη μαζικών αγώνων
και επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος**

Πρωτομαγιά, 2022

40 χρόνια πάλης του ΚΚΕ(μ-λ)

Επιμένουμε στη δύναμη
των αγώνων

Οικοδομούμε
την κομμουνιστική
κατεύθυνση

Χαράσσουμε τον δικό μας
δρόμο, με την εργατική τάξη
και τον λαό

σελ. 12, 13

Νέος νόμος-πλαίσιο
για τα πανεπιστήμια
**Αντιδραστική τομή επίθεσης
στα φοιτητικά δικαιώματα
ολόκληρων γενεών**

Γίνεται φανερό ότι αυτός ο νόμος-πλαίσιο έρχεται να συνεχίσει την ομοβροντία επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Κατοχυρώνει και συμπληρώνει τον ήδη ψηφισμένο νόμο Κεραμέως-Χρυσχοϊδη -ν. 4777- που καθιέρωσε την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, τις διαγραφές φοιτητών στα ν+ν/2, τις πειθαρχικές ποινές και την πανεπιστημιακή αστυνομία.

σελ. 15

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός
**Πόσο θερμό θα αποδειχθεί
το φετινό καλοκαίρι;**

Ο κίνδυνος να ξεφύγει από τον έλεγχό τους η αντιπαράθεση είναι υπαρκτός. Οι ίδιοι δημιουργούν τις προϋποθέσεις για «ατυχήματα». Οι ζωές των δύο λαών δεν μπορούν να στηρίζονται σε πιθανότητες, παρά μόνο στις βεβαιότητες της φιλίας, της αλληλεγγύης και της μαζικής αντιπολεμικής κι αντιιμπεριαλιστικής πάλης!

σελ. 7

Cosco: Νέα ΣΣΕ αποτέλεσμα
του πολύμηνου αγώνα

Καμιά αναμονή, κανένας εφησυχασμός, ο αγώνας για δουλειά με δικαιώματα πρέπει να συνεχιστεί

σελ. 10

Θεσσαλονίκη

Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο σε κατάσταση πολιορκίας!

Πέντε φοιτητές, μέλη Συλλόγων και ΔΣ του ΑΠΘ, απαντούν στην ΠΣ

Ο Γιάννης Ντουσάκης μιλά στην ΠΣ

σελ. 16, 17

Όλο και πιο έντονη είναι η δημόσια αντιπαράθεση των κέντρων της Δύσης για το πώς θα συνεχιστεί η σύγκρουση με τη Ρωσία με βάση τις εξελίξεις του πολέμου στην Ουκρανία, ενός πολέμου που προσεγγίζει ένα νέο όριο, όπως αυτό προσδιορίζεται από τις επιτυχίες της Ρωσίας στο πολεμικό πεδίο. Αυτές οι επιτυχίες απαιτούν η γραμμή της έντασης και συνέχισης του πολέμου, που ως τώρα έχουν οι ΗΠΑ, να κλιμακωθεί σε γραμμή διεύρυνσης και διάχυσης της πολεμικής σύγκρουσης. Μπροστά σε αυτό το ενδεχόμενο, πριν από όλα οι «μεγάλοι χαμένοι» και σε όλα τα επίπεδα Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, αλλά και κέντρα εντός των ΗΠΑ, ανησυχούν και αναζητούν τη δυνατότητα ενός κάποιου συμβιβασμού. Οι ανησυχίες τους αυτές καθόλου δεν έχουν να κάνουν με το αίμα και την καταστροφή που πληρώνει ο ουκρανικός λαός, με τη φτώχεια και τις μεγαλύτερες απειλές που αντιμετωπίζουν ήδη οι λαοί της περιοχής και όλου του κόσμου. Τέτοιες «ευαισθησίες» είναι ασύμβατες και ξένες

με τη φύση του ιμπεριαλισμού, που θεωρεί «φυσικό νόμο» το μακέλεμα και τη δυστυχία των λαών, στον βαθμό που υπηρετούνται τα συμφέροντά του. Όμως, από τη μια οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές «πληρώνουν» το κόστος του πολέμου στις τιμές της ενέργειας και όχι μόνο, ενώ ταυτόχρονα συμπίεζονται πολύ η όποια στρατηγική υπόστασή τους και μπαίνει σε νέες περιπέτειες το εγχείρημά τους, η ΕΕ. Από την άλλη, κέντρα των ΗΠΑ διαπιστώνουν ξανά ότι δεν έχουν εξασφαλίσει τις βασικές προϋποθέσεις (στρατηγικές συμμαχίες-πυρηνικά) επικράτησης σε έναν γενικευμένο όλεθρο και κάθε άλλο παρά έχουν «ουδετεροποιήσει» την Κίνα.

Ωστόσο, το επίπεδο του ανταγωνισμού δεν επιτρέπει «επιστροφή» στις συνθήκες πριν την 23η Φεβρουαρίου και ήδη από τις ΗΠΑ αναζητούνται νέες εστίες πολέμου, που θα εντείνουν την πίεση στον ρώσικο ιμπεριαλισμό και θα σέρνουν τους Ευρωπαίους συμμάχους. Το μπλοκάρισμα του ταξιδιού Λαβρόφ στη Σερβία είναι ενδεικτικό και του επι-

πέδου που βρίσκεται η αντιπαράθεση, αλλά και της θερμότητας που η αντιπαράθεση αυτή έχει διαμορφώσει στο εύφλεκτο Βαλκανικό πεδίο.

Οι ταλαντεύσεις αυτές δεν επιδρούν, ωστόσο, στην πρακτική της κυβέρνησης της ΝΔ, που συνεχίζει στη βάση της γραμμής της υπηρέτησης των ΗΠΑ και των επιδιώξεών τους στην περιοχή. Γι' αυτό εν μέσω αυτών των αναζητήσεων των «μεγάλων παικτών», η κυβέρνηση αποφάσισε την αποστολή αρμάτων και βαρύ οπλισμού στην Ουκρανία, συνεχίζοντας την σε κάθε επίπεδο ανακήρυξη της χώρας σε προκεχωρημένο φυλάκιο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών στην περιοχή, σε χώρα που είναι στην «πρώτη γραμμή» της πολεμικής περικύκλωσης της Ρωσίας. Παράλληλα με αυτή την πολιτική, συνεχίζεται και εντείνεται η αγριότητα ενάντια στον λαό και στη νεολαία, όπως πολύ χαρακτηριστικά έδειξε και δείχνει η παρατεταμένη εισβολή και επιδρομή των ΜΑΤ ενάντια στους φοιτητές του ΑΠΘ.

συνέχεια στη σελ. 2

Ουκρανία

**100+ ημέρες μετά την ρώσικη εισβολή
Πολεμική κρίση μεγάλου βάθους και συνεπειών**

σελ. 20,21

Τιμάμε τη 40χρονη πάλη του ΚΚΕ(μ-λ)

- ενάντια στην εξαθλίωση, τον άδικο πόλεμο, την ιμπεριαλιστική εξάρτηση

- για την ανάπτυξη μαζικών αγώνων και επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος

συνέχεια από σελ. 1

Το μέγα ζήτημα για την αστική τάξη της χώρας ήταν και παραμένει ο αντιδραστικός ανταγωνισμός της με την αστική τάξη της Τουρκίας. Στις συνθήκες του πολέμου στην Ουκρανία και των απαιτήσεων που αυτός βάζει για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, και οι δύο αστικές τάξεις θεωρούν πως έχουν την «ευκαιρία» τους να προωθήσουν τα αιτήματά τους για τους ρόλους τους και την «αναβάθμισή» τους στην περιοχή. Σε αυτή τη βάση, η όξυνση στην αντιδραστική αντιπαράθεσή τους επανέρχεται με «αντίθετους» ρόλους της κάθε μίας. Η Τουρκία «πουλάει» τη γεωστρατηγική της αξία ως χώρα της Μαύρης Θάλασσας και φραγμού στη Ρωσία, με τον ρόλο του «άτακτου παιδιού» που απαιτεί με εντάσεις και αναστατώσεις να είναι αυτή η προτιμητέα από τις ΗΠΑ στη ΝΑ Μεσόγειο κόντρα στο αμερικάνικο σχέδιο των «3+1», να κατοχυρώσει ρόλο στην Κύπρο αλλά και στα Βαλκάνια. Η ελληνική πλευρά υπερασπίζεται το «3+1», διεκδικεί την «αναβάθμισή» της στα Βαλκάνια, κάνοντας την Αλεξανδρούπολη αμερικάνικη βάση και συνολικά με τον ρόλο του «καλού παιδιού» επιδιώκει να έχει αυτή την εύνοια και την προτίμηση των ΗΠΑ. Μέσα σε αυτό τον αντιδραστικό ανταγωνισμό, προβάλλει ξανά το ζήτημα της «μοιρασιάς» του Αιγαίου από τη μια με τον μεγαλοϊδεατισμό της «γαλάζιας πατρίδας» και από την άλλη με τους μαξιμαλισμούς της «ελληνικής λίμνης». Είναι ένα ζήτημα που αποτελεί εργαλείο όξυνσης των εθνικισμών και των αντιδραστικών πολιτικών και στις δύο χώρες και αιτία αναπαραγωγής των ατελείωτων εξοπλισμών που πληρώνουν οι δύο λαοί. Ένα ζήτημα που χρησιμοποιείται για την αναβάθμιση της αμερικανοΝΑΤΟϊκής επικυριαρχίας και στις δύο χώρες. Ένα ζήτημα που οι μόνοι που δεν πρόκειται και δεν θέλουν να το λύσουν σύμφωνα με τα συμφέροντα των δύο λαών, είναι οι αστικές τάξεις και οι ιμπεριαλιστές πάτρωνές τους. Και είναι πραγματικά θλιβερό, αλλά και εξαιρετικά επικίνδυνο και για τους δύο λαούς, ότι η ηγεσία του ΚΚΕ, αλλά και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς αναζητούν «απαντήσεις» στο ζήτημα αυτό -αλλά και συνολικά στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό- σε μια «άλλη πολιτική» της αστικής τάξης, μάλλον πιο «σθεναρή», πιο «πατριωτική» έναντι της «επιθετικότητας της Τουρκίας»!

Ένα τέτοιο πνεύμα «σθένους» εξέφρασε και η ομιλία Καραμανλή, που έγινε πολιτικό γεγονός τις προηγούμενες

μέρες. Στην πραγματικότητα, η ομιλία αυτή ασχολήθηκε με το μοναδικό ζήτημα στο οποίο έχει μια... σχετική και περιορισμένη αρμοδιότητα η πολιτική της αστικής τάξης της χώρας: με το ζήτημα της ισορροπίας της διπλής της εξάρτησης (ΗΠΑ-Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές), για να επισημάνει ότι έχει γείρει πολύ υπέρ των πρώτων (ΗΠΑ) και σε αυτή τη βάση να προτείνει μια διόρθωση υπέρ των Ευρωπαίων και τη «μείωση» του ρόλου του «καλού παιδιού» έναντι των ΗΠΑ, μαζί με τη «σκλήρυνση» της στάσης απέναντι στην Τουρκία. Η πραγματική αξία της ομιλίας ήταν ότι απηχούσε (εξ αντικειμένου ή και εξ υποκειμένου) τις ευρωπαϊκές ανησυχίες για τη χώρα και την περιοχή και τις συνθήκες που διαμορφώνονται υπέρ των ΗΠΑ, με βάση όλες τις εξελίξεις με επίκεντρο το Ουκρανικό.

Σε αυτή τη βάση, εξάλλου, είναι και η διπλή γερμανική επίσκεψη (Σόλτς και ο υπουργός Οικονομικών Λίντνερ) στη χώρα τις μέρες αυτές. Θέλει να θυμίσει ότι το «υπερωκεάνιο που στρίβει αργά» έχει πολλούς

όρους ελέγχου της χώρας αυτής, που η οικονομία της είναι παράρτημα (και) των ευρωπαϊκών μονοπωλίων και το «χρέος» της και οι όροι δανεισμού της ορίζονται καθοριστικά από το Βερολίνο. Και όλα αυτά στις σημερινές συνθήκες του πολέμου και της γενικευμένης κρίσης, που απειλούν με νέες περιδινήσεις τη χώρα και αποτελούν αναμφίβολα κρίσιμα εργαλεία και όρους παρέμβασης στη χώρα του γερμανικού ιμπεριαλισμού.

40 χρόνια πάλης του ΚΚΕ(μ-λ)

Συμπληρώνονται αυτόν τον Ιούνη 40 χρόνια από τη συνδιάσκεψη ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ). Ήταν μια συνδιάσκεψη που στάθηκε απέναντι στην κατάσταση διάλυσης που είχε επικρατήσει στην Οργάνωση και θεμελίωσε ιδεολογικά και πολιτικά την ανάγκη και τη δυνατότητα ύπαρξης αυτόνομου επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος στη βάση των πραγματικών δεδομένων της εποχής μας. Μια συνδιάσκεψη πραγματικά πρωτο-

Χάος στις βαθμολογίες των φετινών υποψηφίων

Πολλαπλοί κόφτες για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση

Οι υποψήφιοι που δίνουν φέτος Πανελλήνιες Εξετάσεις είναι αντιμέτωποι με ένα εξαιρετικά πολύπλοκο σύστημα εισαγωγής, που ενσωματώνει πολλαπλούς κόφτες. Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, που έχει οριστεί από το Υπουργείο και τα πανεπιστημιακά τμήματα, αποκλείει αυτομάτως τους υποψηφίους από το να δηλώσουν μια πληθώρα σχολών στο μηχανογραφικό τους. Η ΕΒΕ αποδείχθηκε και πέρυσι ως ένας από τους πιο ισχυρούς ταξικούς φραγμούς, που απέκλεισε χιλιάδες υποψηφίους από τα Πανεπιστήμια. Φέτος, αναμένεται μεγαλύτερη σφαγή, αφού προβλέπεται περαιτέρω πετσόκομμα υποψηφίων με τις νέες αλλαγές του Υπουργείου. Αποδεικνύεται πως η εισαγωγή συντελεστών βαρύτητας στα Πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα από τα Πανεπιστημιακά Τμήματα δυσχεραίνει τα πράγματα, ώστε να επικρατεί χάος ως προς τις βαθμολογίες των υποψηφίων και η συμπλήρωση του ήδη πετσόκομμένου ως προς τον

αριθμό επιλογών μηχανογραφικού να αποτελεί δυσεπίλυτο γρίφο για τους μαθητές.

Ένας υποψήφιος μπορεί να συγκεντρώσει έως και 249 διαφορετικές βαθμολογίες φέτος, αφού η βαθμολογία είναι καθαρά συνάρτηση των διαφορετικών και συγκεκριμένων κριτηρίων που έχει ορίσει το εκάστοτε Πανεπιστημιακό Τμήμα. Κάθε υποψήφιος έχει διαφορετική βαθμολογία για κάθε πανεπιστημιακό τμήμα αντίστοιχα και η ψαλίδα ανάμεσα στις διαφορετικές βαθμολογίες των εισακτέων που θα εισάγονται στο ίδιο τμήμα θα ξεπερνά τα 1.000 μόρια. Αυτό το κομφούζιο στις βαθμολογίες των υποψηφίων οφείλεται στην αλλαγή που εφαρμόζει φέτος το Υπουργείο ως προς τους συντελεστές βαρύτητας των εξεταζόμενων μαθημάτων

Μέχρι πέρυσι ορίζονταν συντελεστές βαρύτητας 0,7 και 1,3, που πολλαπλασιάζονταν με τους αντίστοιχους βαθμούς δυο εκ των εξεταζόμενων μαθημάτων του

επιστημονικού πεδίου. Φέτος το κάθε πανεπιστημιακό τμήμα ορίζει τους δικούς του συντελεστές βαρύτητας ανά μάθημα, με αποτέλεσμα να έχουν οριστεί συνολικά 5.611 συντελεστές. Ακόμα και σε τμήματα με το ίδιο γνωστικό αντικείμενο υπάρχουν διαφορετικοί συντελεστές βαρύτητας στα ίδια εξεταζόμενα μαθήματα. Αυτό το χάος θα το πληρώσουν οι μαθητές, που θα έχουν να αντιμετωπίσουν ένα πετσόκομμένο μηχανογραφικό, με ελάχιστες δυνατότητες επιλογής σχολών, όπου από πολλές από αυτές τις σχολές θα έχουν προκαταβολικά αποκλειστεί με το μέτρο της ΕΒΕ και την επιλογή σχολής βάσει βαθμολογίας να αποτελεί κυριολεκτικά πονοκέφαλο.

Το νέο σύστημα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση φαντάζει πολυδαίδαλο και δύσβατο για τους περισσότερους μαθητές. Είναι φτιαγμένο περίτεχνα από το Υπουργείο και τους πρυτάνεις για να αποκλείει με τους πιο αιχμηρούς κόφτες εκατοντάδες χιλιάδες

ΕΝΙΟΧΎΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

πόρα, κόντρα στο κλίμα παραίτησης και διάλυσης που καλλιεργούσαν και επέβαλλαν οι διεθνείς και εσωτερικές εξελίξεις εκείνης της περιόδου. Μια συνδιάσκεψη που οι αποφάσεις της, 40 χρόνια μετά, έχουν πολλά να πουν στις σημερινές συνθήκες της γενικευμένης επίθεσης στο προλεταριάτο και στους λαούς, στις συνθήκες της κλιμάκωσης της βαρβαρότητας και των αδιεξόδων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Έχουμε, συνεπώς, κάθε λόγο να τιμήσουμε τη 40χρονη επέτειό μας! Έχουμε πολλούς λόγους να είμαστε περήφανοι για αυτή την επέτειο και για όλη μας τη διαδρομή σε αυτές τις δεκαετίες. Να είμαστε υπερήφανοι που αυτά τα 40 χρόνια σταθήκαμε απέναντι στο κυρίαρχο ρεύμα συμβιβασμού και παραίτησης και οικοδομήσαμε θεωρητικά, ιδεολογικά και πολιτικά μια ολόκληρη και σπουδαία βάση, πάνω στην οποία μπορεί να συγκροτηθεί και να αναπτυχθεί το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα που απαιτεί η εποχή μας. Να είμαστε υπερήφανοι που σε όλες αυτές τις δεκαετίες πρωτοστατήσαμε και βρεθήκαμε μέσα στους μικρούς και μεγάλους αγώνες του λαού και της νεολαίας. Να είμαστε υπερήφανοι για ό,τι συγκροτήσαμε και κατακτήσαμε ως τώρα, στηριγμένοι αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, με μοναδικό στήριγμα τον λαό και την εμπιστοσύνη μας σε αυτόν και στη μαζική πάλη.

Ταυτόχρονα, οι σημερινές συνθήκες είναι τέτοιες, ώστε η επέτειός μας να είναι πρόκληση και ευθύνη. Πρόκληση και ευθύνη για να διεκδικήσουμε αναβαθμισμένο ρόλο στην ταξική πάλη. Πρόκληση και ευθύνη για να φτάσουμε και να συνδεθούμε πλατιά με τους εργαζόμενους και τη νεολαία, παλεύοντας για τη συγκρότηση αντιστάσεων και μαζικών αγώνων απέναντι στην καπιταλιστική επίθεση, την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τον πόλεμο. Πρόκληση και ευθύνη για να γίνουν πιο αποφασιστικά βήματα συγκέντρωσης και συγκρότησης δυνάμεων στην επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση.

Σε αυτή τη βάση θα τιμήσουμε και στα δύο φύλλα της Προλεταριακής Σημαίας του φετινού Ιούνη την επέτειο των 40 χρόνων και στην επέτειο αυτή θα αφιερωθούν μια σειρά εκδόσεις που θα πραγματοποιήσουμε τους επόμενους μήνες.

Σε αυτή τη βάση είναι και οι αποφάσεις του Καθοδηγητικού Οργάνου, που συγκλήθηκε στις 28-29/5. Αυτές οι αποφάσεις στην πρώτη γραμμή των άμεσων καθηκόντων θέτουν την ανάληψη-συγκρότηση πλατιών πρωτοβουλιών πάλης πανελλαδικά, ενάντια στην ακρίβεια και τη φτώχεια που πνίγει τον λαό και τη διοργάνωση μαζικών αντιπολεμικών-αντιιμπεριαλιστικών κινητοποιήσεων, με αφορμή την επικείμενη σύνοδο του NATO στη Μαδρίτη στο τέλος του Ιούνη.

υποψήφιους από τα Πανεπιστήμια. Τα πρώτα θύματα αυτής της σφαγής είναι οι μαθητές από φτωχά λαϊκά στρώματα, που δεν έχουν τη δυνατότητα να σπουδάσουν εκτός της πόλης τους στις περισσότερες περιπτώσεις και δίνουν ήδη μια άνιση μάχη σε συνθήκες φτωχοποίησης των οικογενειών τους. Για αυτό το σύστημα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση γίνεται βάνουσα ταξικό και ικανοποιεί τον πόθο του συστήματος να βάλει τέλος στο λεγόμενο “μαζικό πανεπιστήμιο”, να στερήσει το δικαίωμα από τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης να μπορούν να σπουδάσουν.

Οι ετήσιες σφαγές στις Πανελλήνιες Εξετάσεις και οι αποκλεισμοί χιλιάδων υποψηφίων δεν πρέπει να γίνει κανονικότητα, όπως επιθυμεί το Υπουργείο. Τα παιδιά αυτά δεν πρέπει να συνηθίσουν στην απογοήτευση και στον αποκλεισμό. Μαθητές, εκπαιδευτικοί, γονείς πρέπει να ανατρέψουν αυτή τη ζοφερή κατάσταση. Να διεκδικήσουν συλλογικά, οργανωμένα και άμεσα απόσυρση του μέτρου της ΕΒΕ, να ανατρέψουν τα σχέδια του Υπουργείου και να διεκδικήσουν αύξηση των εισακτέων στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στη μνήμη του Ντίνου Παπαδόπουλου, σύντροφοι και συναγωνιστές του από τα Τρίκαλα προσφέρουν για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας το ποσό των 200 ευρώ.

Στη Σύνοδο Κορυφής του NATO το 2019 στο Λονδίνο, ο Γενικός Γραμματέας Γενς Στόλτενμπεργκ ανέλαβε το καθήκον να διαμορφώσει ένα μακροχρόνιο πλαίσιο για την ενίσχυση και την αποτελεσματικότητα της Συμμαχίας στις προκλήσεις του μέλλοντος. Οι προτάσεις του κατατέθηκαν στη Σύνοδο του 2021 στις Βρυξέλλες και αποτελούν αυτό που ονομάστηκε ατζέντα «NATO 2030».

Τα βασικά χαρακτηριστικά του «NATO 2030» είναι η αντιμετώπιση του αυξανόμενου διεθνούς ανταγωνισμού, οι απρόβλεπτες απειλές, όπως η τρομοκρατία, οι κυβερνο-επιθέσεις, η κλιματική αλλαγή και οι προκλήσεις της Ρωσίας και της Κίνας στη διεθνή τάξη πραγμάτων.

Μέρος της ατζέντας είναι και η νέα στρατηγική αντίληψη, η οποία θα συζητηθεί και θα αποφασιστεί στη Σύνοδο Κορυφής που θα γίνει στη Μαδρίτη στις 29-30 Ιουνίου 2022, για να τιμηθούν και τα 40 χρόνια από την ένταξη της Ισπανίας στο NATO.

Αυτός ήταν ο προγραμματισμός του NATO για τη Σύνοδο μέχρι πριν το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία. Ο πόλεμος, ωστόσο, μάλλον θα επισπεύσει, παρά θα διαφοροποιή-

Όμως οι Ευρωπαίοι ήδη έχουν δείξει ότι προσεγγίζουν τα όρια των ανοχών και αντοχών τους, κύρια σε ό,τι αφορά την ενεργειακή τους εξάρτηση από τη Ρωσία, η οποία τους φέρνει σε εξαιρετικά δύσκολη θέση μπροστά στις απαιτήσεις των Αμερικάνων για εμπάργκο στους ρώσικους υδρογονάνθρακες.

Σε δεύτερο επίπεδο, οι Αμερικάνοι θα επιδιώξουν να διαχειριστούν το πρόβλημα του βέτο της Τουρκίας στην ένταξη Σουηδίας και Φινλανδίας, με στόχο να λήξει το ζήτημα στη διάρκεια της Συνόδου. Στο παζάρι που έχει ήδη αρχίσει πάνω στο ζήτημα αυτό, ο Αμερικάνοι ίσως δώσουν κάτι στον Ερντογάν, όμως, ταυτόχρονα, είναι σαφές ότι θα ξεκαθαρίσουν πέραν κάθε αμφιβολίας ποιος είναι το αφεντικό ανάμεσα στους δύο...

Στην ίδια κατεύθυνση, στα ελληνοτουρκικά θα επιμείνουν στη γραμμή «βρείτε τα», με στόχο την πλήρη στοίχιση και των δύο εξαρτημένων χωρών πίσω από τις επιλογές τους.

Με τις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις σε τέτοια όξυνση και με τις σαφείς απαιτήσεις των Αμερικάνων για πλήρη υποταγή στα σχέδιά τους, οι λαοί του κόσμου έχουν πολλούς λόγους να ανησυχούν. Μαζί και ο δικός μας λαός,

Σύνοδος Κορυφής του NATO

Οι μακελλάρηδες των λαών σχεδιάζουν τις νέες δολοφονικές τους πρωτοβουλίες Οι λαοί να υψώσουν αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική φωνή εναντίον τους!

σει κάποιους στρατηγικού τύπου προσανατολισμούς. Μένει να δούμε, φυσικά, τις ακριβείς διατυπώσεις του νέου δόγματος, ωστόσο ο Στόλτενμπεργκ ήδη από τον περασμένο Δεκέμβρη έχει δηλώσει ότι θα θεθεί το θέμα της αύξησης των αμυντικών δαπανών, όπως και της συνεργασίας NATO-ΕΕ.

Σε αυτό το γενικό πλαίσιο, η Συμμαχία θα κληθεί να αποφασίσει τα επόμενα βήματά της πάνω στα κρίσιμα ζητήματα της περιόδου. Για τον πόλεμο στην Ουκρανία, αναμένεται να συζητηθούν οι τρόποι περεταίρω ενίσχυσης του καθεστώτος Ζελένσκι με στρατιωτικό υλικό, όπως και οι τρόποι αντιμετώπισης της Ρωσίας μέσω των κυρώσεων, ένα σημείο στο οποίο οι Ευρωπαίοι είναι ήδη στριμωγμένοι.

Στο ζήτημα της ένταξης της Σουηδίας και της Φινλανδίας, ο μεν Στόλτενμπεργκ δηλώνει αισιόδοξος ότι το θέμα θα λήξει στη Μαδρίτη και η Σύνοδος θα καλωσορίσει τα δυο νέα μέλη, ο δε εκπρόσωπος του Ερντογάν, Καλίν, ξεκαθαρίζει ότι η Σύνοδος δεν αποτελεί προθεσμία για την αποδοχή των αιτήσεων ένταξης.

Αντίθετα, για το ζήτημα της ένταξης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, η ελληνική πλευρά θεωρεί τη Σύνοδο ορόσημο στην προσπάθειά της να ανακόψει τους ...τσαμπουκάδες της Τουρκίας στο Αιγαίο, ποντάροντας στη συνύπαρξη Μητσοτάκη, Ερντογάν, Μπάιντεν και Μακρόν.

Εκ των πραγμάτων, η Σύνοδος θα χαρακτηριστεί από τις σχέσεις και αντιθέσεις κατά βάση ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά και με τις εξαρτημένες χώρες-μέλη. Οι Αμερικάνοι έχουν κάθε λόγο να επιδιώξουν και πάλι να σύρουν τους Ευρωπαίους πίσω από τις δικές τους επιλογές, ουσιαστικά παίζοντας το χαρτί της άμυνας απέναντι στη Ρωσία, κάτι που θυμίζει ...επικίνδυνα την ψυχροπολεμική πυρηνική ομπρέλα τους που προστάτευε την Ευρώπη από τους Σοβιετικούς πυραύλους.

για τον οποίο ο μεγαλύτερος κίνδυνος δεν είναι ο Ερντογάν, αλλά ο οποτιθέμενος εγγυητής της ασφάλειας και της σταθερότητας, δηλαδή το NATO.

Η άρχουσα τάξη και η κυβέρνησή της έχουν εμπλέξει τη χώρα μας στον πόλεμο στην Ουκρανία, κατ' εντολή των αμερικανοNATOϊκών. Όχι μόνο με την απευθείας αποστολή στρατιωτικού υλικού στον Ζελένσκι, αλλά και με την αδιάκοπη χρήση των στρατιωτικών βάσεων και τα σχέδια για την επέκταση και αναβάθμισή τους.

Έτσι, ο λαός και η νεολαία μας έχουν κάθε λόγο να υψώσουν τη φωνή τους ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό και να απαιτήσουν την πλήρη απεμπλοκή της Ελλάδας. Στην κατεύθυνση αυτή, οι διαδηλώσεις που προγραμματίζονται την πρώτη μέρα της Συνόδου σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη αποτελούν μια θετική εξέλιξη και θα πρέπει να στηριχτούν ουσιαστικά, ώστε να δοθεί μια απάντηση από τη μεριά του λαού στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων υποτακτικών τους.

Έχουμε διατυπώσει τις επιφυλάξεις και τις διαφωνίες μας για την πρωτοβουλία οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς για τη συνυπογραφή κειμένου ενάντια στον πόλεμο (ΠΣ φ.915 16/4/2022), τόσο σε ό,τι αφορά την ουσία και το βάθος της πολιτικής συμφωνίας, όσο και τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίστηκε το ζήτημα, με κλειστές συσκέψεις και χωρίς ανοιχτές και κινηματικές διαδικασίες που, φωτίζοντας τις διαφορετικές απόψεις, θα βοηθούσαν ουσιαστικά την κοινή δράση.

Όμως επειδή η κοινή δράση παραμένει στις προτεραιότητές μας, καλούμε στις διαδηλώσεις ενάντια στη Σύνοδο του NATO, την Πέμπτη 29 Ιούνη, στην Αθήνα στις 7:00 μ.μ. στα Προπύλαια, με κατεύθυνση την αμερικάνικη Πρεσβεία και στη Θεσσαλονίκη στις 7:00 μ.μ. στο άγαλμα του Βενιζέλου.

Δίκη σε δεύτερο βαθμό των δολοφόνων νεοναζί της Χρυσής Αυγής

Το ΚΚΕ(μ-λ) καλεί την Τετάρτη 15 του Ιούνη, στις 8 πμ, στη Συγκέντρωση έξω απ' το Εφετείο

Στην αίθουσα τελετών του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων της Αθήνας (κι όχι στις φυλακές Κορυδαλλού, όπως σχεδιάζονταν αρχικά) θα δικαστούν σε δεύτερο βαθμό, την Τετάρτη 15 του Ιούνη, οι νεοναζί της Χρυσής Αυγής, 18 μήνες μετά την πρωτόδικη καταδίκη τους, τον Οκτώβρη του 2020. Τα εγκλήματα για τα οποία καταδικάστηκαν πρωτόδικα (δολοφονία του Παύλου Φύσσα, επίθεση στους αιγύπτιους αλιεργάτες, επίθεση στους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ στο Πέραμα, επιθέσεις σε μετανάστες) και άλλα (δολοφονία Σαχζάτ Λουκιάν), είναι κάποια απ' τα πολλά που αποτέλεσαν τη δολοφονική, αντιλαϊκή, συστημική, φασιστική πολιτική τους δράση, που γέννησε και τροφοδότησε η ίδια η «επίσημη» πολιτική του συστήματος της εξάρτησης, της καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Με δεδομένη τη μηδενική «εμπιστοσύνη» που πρέπει να δείξει ο λαός απέναντι στο σύστημα αυτό, στους κάθε είδους εκφραστές και στις κυβερνήσεις του, με δεδομένη και την καθημερινή φασιστικοποίηση της πολιτικής του, καμιά επανάπαυση δεν πρέπει να υπάρξει! Πρέπει να απαιτηθεί ξανά και μαζικά η καταδίκη των νεοναζί δολοφόνων και εγκληματιών. Πόσο μάλλον όταν όλο το προηγούμενο διάστημα γίνανε μάρτυρες αποφυλάκιστων καταδικασμένων χρυσαυγιτών (Αθβανίτη, Αλεξόπουλου, Μίχα, Τσακανίκα, Παπαβασιλείου και παραλίγο και του Πατέλη), μετατροπών κατηγοριών (από «απόπειρα ανθρωποκτονίας», που είναι κακούργημα, σε «επικίνδυνη σωματική βλάβη», που είναι πλημμέλημα), παραγραφών τέτοιων πλημμελημάτων ή και άλλων (επίθεση στο στέκι «Συνεργείο» στην Ηλιούπολη). Όπως γίνανε μάρτυρες και της ανενόχλητης δράσης και συγκρότησης νέων φασιστικών μορφωμάτων, σαν κι αυτό του Κασσιδιάρη («Έλληνες για την Πατρίδα») που το καθοδηγεί από τη φυλακή. Η επίτευξη μιας νέας καταδίκης, βέβαια, καθόλου δεν σημαίνει πως έχει «ξεμπερδέψει» ο λαός με το νεοναζιστικό φαινόμενο και τη δράση του, όπως μορφοποίηση κι αν έχει, ούτε - πολύ περισσότερο - με την «επίσημη» φασιστικοποίηση. Χρειάζεται επίμονος, μακρύς, αποφασιστικός, μαζικός αγώνας για να τσακιστεί το φασιστικό τέρας. Μ' αυτή τη λογική πρέπει να μαζικοποιηθεί η συγκέντρωση την Τετάρτη 15/6 έξω απ' το Εφετείο.

«Επαγγελματίες τραυματίες»!!

Έτσι χαρακτηρίσει με περισσό θράσος ο Κυριάκος Μητσοτάκης, στο συνέδριο της ΟΝΝΕΔ, τα θύματα της κρατικής βίας και τρομοκρατίας, μετά το όργιο των ΜΑΤ στο ΑΠΘ. Υποτιμώντας τη νοημοσύνη του λαού μας και υπονοώντας τον για δεύτερη φορά χτυπημένο απ' τα ΜΑΤ φοιτητή Γιάννη Ντουσάκη. Λες και το αιματηρό χτύπημά του στο κεφάλι, με ευθεία ρίψη χειροβομβίδας κρότου - λάμψης απ' τα ΜΑΤ, που ευτυχώς δεν είχε χειρότερη κατάληξη, δεν υπήρξε. Με προπαγανδιστικό όχημα τη λεγόμενη «πάταξη της ανομίας», στέλνει το μήνυμα πως η πολιτική της κρατικής βίας, που πραγματικός της στόχος είναι η νεολαία, οι εργαζόμενοι και ο «εχθρός - λαός» συνολικά, θα συνεχιστεί. Όποιος σπέρνει ανέμους, θερίζει θύελλες...

Στο αρχείο μπήκαν οι δικογραφίες για κάποιους απ' τους συλληφθέντες στις 6 Δεκέμβρη του 2020 στην Αθήνα

Σύμφωνα με σχετικό Δελτίο Τύπου (7/6/22) των δικηγόρων Κώστα Παπαδάκη και Θανάση Καμπαγιάννη, τέθηκαν στο αρχείο οι δικογραφίες που είχαν σχηματισθεί σε βάρος δεκάδων συλληφθέντων που επιχειρήσαν να τιμήσουν τη μνήμη του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις 6/12/20, ανάμεσα στους οποίους και οι δύο δικηγόροι. Οι συλλήψεις τους έγιναν για δήθεν «παράβαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα», για «μετάδοση του κορονοϊού». Το σκεπτικό με βάση το οποίο οι δικογραφίες αυτές τέθηκαν στο αρχείο ήταν πως «δεν υπήρχε νομικό έρεισμα στην απαγόρευση της συγκέντρωσης στις 6/12/2020» και πως δεν υπήρξε μεταξύ των συλληφθέντων έστω κι ένας φορέας του κορονοϊού, ώστε να υπάρχει δυνατότητα μετάδοσης σε άλλα πρόσωπα, αλλά και ούτε και αποδείχθηκε ότι οι συλληφθέντες δεν φορούσαν μάσκα. Με την εξέλιξη αυτή αναδεικνύεται για μία ακόμα φορά ο προσημασμένος χαρακτήρας του κατηγορητηρίου των πολιτικών διώξεων, που έγιναν με στόχο την ποινικοποίηση διαδηλώσεων και κινητοποιήσεων και την τρομοκράτηση όσων συμμετείχαν σ' αυτές. Μπορεί να συμβάλει στην πλήρη αθώωση όλων όσων σέρνονται σε δίκες, κατηγορούμενοι για συμμετοχή στις κινητοποιήσεις στις 17 Νοέμβρη και στις 6 Δεκέμβρη του 2020, σε ολόκληρη τη χώρα. Να αθωωθούν όλοι οι διωκόμενοι αγωνιστές στις δίκες που έχουν οριστεί! Οι 6 συλληφθέντες στις 17/11/20 στη Θεσσαλονίκη, που δικάζονται στις 9/12/22, οι 5 στην Αθήνα, που δικάζονται στις αρχές Δεκέμβρη του '22 (δίκη Σεπολιών) και οι 62 συλληφθέντες στις 6/12/20 στην Αθήνα, που δικάζονται στις 16 Σεπτέμβρη του 2022 και διώκονται με τις ίδιες κατηγορίες.

δημοκρατικά δικαιώματα

«Επαναπροωθήσεις» (push-backs): Συνένοχοι στο έγκλημα!

Το έγκλημα συνεχίζεται αμείωτα. Είναι ένα διαρκές έγκλημα. Ξεριζωμένοι λαοί, πρόσφυγες, γυναίκες, άνδρες, παιδιά, βρέφη, ηλικιωμένοι γίνονται συνεχώς «μπαλάκι» ανάμεσα σε δύο άρχουσες τάξεις και τις κυβερνήσεις τους, αυτές της Ελλάδας και της Τουρκίας, με βαρύνοντα ρόλο στην κατάσταση αυτή κι αυτόν των αφεντικών της ΕΕ και των οργανισμών τους. Έτσι, κι ενώ η κατάσταση αυτή δεν μπορεί πλέον να κρυφτεί κι ο ένας βγάζει στη φόρα τα «άπλυτα» του άλλου, ξεσπούν επισήμως «σκάνδαλα» που αφορούν οργανισμούς σαν τη FRONTEX. Που δεν αποτελούν την εξαίρεση, αλλά τον κανόνα μιας συνειδητής πολιτικής, που δεν πρόκειται ν' αλλάξει (όπως τάχα... «ευελπιστούν» ΣΥΡΙΖΑίικες φωνές) και που καλύπτεται απ' το πέπλο υποκρισίας των «συμβάσεων για την προστασία των ευάλωτων ομάδων, προσφύγων και μεταναστών».

Στις 9/4 είχαμε την παραίτηση απ' τη θέση του εκτελεστικού διευθυντή της FRONTEX του Φαμπρίς Λεζερί, ύστερα από δημοσίευση μιας έκθεσης της λεγόμενης ευρωπαϊκής υπηρεσίας για την καταπολέμηση της απάτης (OLAF), για συγκάλυψη «επαναπροωθήσεων» και της βάνουσης συμπεριφοράς της FRONTEX απέναντι στους πρόσφυγες στη Μεσόγειο. Μια συγκάλυψη στην οποία -καθόλου τυχαία- ήταν μπλεγμένα κι άλλα στελέχη της FRONTEX, για «επαναπροωθήσεις» προσφύγων που μέχρι πρότινος όλοι αυτοί αρνούσαν κατηγορηματικά! Σήμερα, στην επιστολή παραίτησής του, ο Λεζερί με περισσό κυνισμό υπεραμύνεται του ρόλου της FRONTEX ως μηχανισμού «φύλαξης συνόρων». Και το «υπονοούμενο» είναι σαφές! Δημοσιογραφικές καταγγελίες αναφέρουν «επίσημα» τις περιπτώσεις «επαναπροωθήσεων» 957 προσφύγων στο Αιγαίο, που ζητούσαν άσυλο στη χώρα μας κατά το διάστημα Μάρτη 2020 - Σεπτέμβρη 2021, οι οποίοι επαναπροωθήθηκαν (απωθήθηκαν) απ' τις ελληνικές αρχές, με συμμετοχή της FRONTEX.

Ο Λεζερί μάλιστα υποστηρίχθηκε από τις κυβερνήσεις της Ελλάδας, της Πολωνίας και της Ουγγαρίας στη συνεδρίαση του Δ.Σ. της FRONTEX. Τυχαίο; Οι «θεσμοί» της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, απ' τη μεριά τους, σαν το ευρωκοινοβούλιο, υποτίθεται πως θα ερευνήσουν το θέμα και τις καταγγελίες της OLAF, ζητώντας «περισσότερες εξηγήσεις» και αναβάλλοντας την έγκριση του προϋπολογισμού της FRONTEX για το φθινόπωρο. Αυτό που τους νοιάζει στην πραγματικότητα είναι να διατηρήσουν άθικτο το συνολικό υποκρι-

τικό πέπλο της «έγνοιας για τα δικαιώματα των προσφύγων». Αλλά κι εκεί πάλι τα πράγματα είναι θολά και διφορούμενα. Ο μόνος «θεσμός ελέγχου» του ευρωκοινοβουλίου για τη FRONTEX είναι η «Frontex Scrutiny Group», του οποίου η πρόεδρος Λένα Ντιπόν δήλωσε πως «δεν διαπίστωσε «παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» (!), αλλά «ωστόσο η λειτουργία της FRONTEX χρειάζεται βελτίωση» (sic).

Την ίδια στιγμή κι ενώ ο Μηταράκης διαψεύδει τα «pushbacks», αυτά συνεχίζονται αμείωτα και καθημερινά. Στον Έβρο είχαμε νέα τρομοκράτηση και εκδίωξη προς την Τουρκία 94 προσφύγων μέσα στο Μάη. Σε νησίδα κοντά στο χωριό Πυθείο, «κομάντος» με καλυμμένα πρόσωπα μαζί με «αραβόφωνους διερμηνείς» (!) βιαιοπράγησαν απέναντι στους πρόσφυγες, τους έκλεψαν προσωπικά αντικείμενα και τους απώθησαν στην Τουρκία. Για άλλη μια φορά λοιπόν το ίδιο «σκηνικό». Την ίδια στιγμή φαντάρει εξαναγκάζονται, σύμφωνα με καταγγελίες, να κυνηγούν πρόσφυγες.

Αλλά και στη Σάμο, σύμφωνα με καταγγελίες της Aegean Boat Report και των βίντεο που έλαβε, 105 πρόσφυγες ικέτευαν για βοήθεια μετά από ξυλοδαρμό τους απ' την ελληνική ακτοφυλακή, με τραυματίες και με κίνδυνο να τους πετάξουν στη θάλασσα... Η ακτοφυλακή σταμάτησε κοντά στο νησί Σαμιπούλα το ιστιοφόρο με το οποίο κατευθύνονταν προς την Ιταλία (βλέπετε, πρέπει ν' ανακοπούν οι ροές και προς την ιμπεριαλιστική Ε.Ε.), μετέφερε τους πρόσφυγες στο σκάφος της και βύθισε το ιστιοφόρο. Από τη μεριά της η άρχουσα τάξη της Τουρκίας, στο πλαίσιο της αντιδραστικής αντιπαράθεσής της με την ελληνική, εκβιάζει και πιέζει με τη χρησιμοποίηση των προσφύγων και των ροών που γεννά συνεχώς η πολιτική της εξαθλίωσης και των πολέμων των αφεντικών της Δύσης.

Στο «έργο», λοιπόν, αυτό συνένοχοι είναι όλοι οι εχθροί των λαών, οι εχθροί των ίδιων των δικών τους λαών, αλλά και των προσφύγων και μεταναστών. Οι κυβερνήσεις και οι άρχουσες τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας, η Ευρωπαϊκή Ένωση, τα κράτη της και οι μηχανισμοί τους σαν τη FRONTEX. Μόνο ένα πραγματικό μέτωπο λαών, μόνο ένα μαζικό κίνημα, αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό και αλληλεγγύης με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες μπορεί να αντιπαλέψει μια τέτοια κατάσταση. Προχωρώντας παραπέρα, μια κατάσταση σαν τη σημερινή, η οποία περιορίζεται σε καταγγελίες (καθόλου αρεστές βέβαια απ' το σύστημα) από «ανθρωπιστική» αφετηρία.

ΠΑΣΟΚ

Συνέδριο διαμόρφωσης του εσωτερικού μετώπου για τη διεκδίκηση ρόλου

Μέσα σε κλίμα άκρατου ενθουσιασμού, τόσο από τα στελέχη και τους συνέδρους, όσο και από την πλειοψηφία του αστικού τύπου, πραγματοποιήθηκαν και ολοκληρώθηκαν οι διαδικασίες του τριήμερου Συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ. «Επιστροφή», «ολική επαναφορά», «επανεκκίνηση», «αναγέννηση», «καθολική στράτευση», αυτοί είναι ορισμένοι από τους ευφάνταστους χαρακτηρισμούς που κυριάρχησαν. «Σαν ηφαίστειο που ξυπνά, εφτά γενιές σβηστό» είπε η παλιά караβάνα, Κ. Σκανδαλίδης.

Με πολύ ΠΑΣΟΚ και ελάχιστο ΚΙΝΑΛ, με τον ήλιο στο προσκήνιο, με τα τραγούδια και τις μουσικές της εποχής που μεσουρανούσε στο αστικό πολιτικό σύστημα κρατώντας τα ηνία της διακυβέρνησης για σχεδόν δυόμιση δεκαετίες ολοκληρώθηκε το Συνέδριο με την εκλογή της νέας Κεντρικής Επιτροπής, επικυρώνοντας την αναμενόμενη κυριαρχία του Ν. Ανδρουλάκη. Για αυτή την «ενότητα» κάνει λόγο η «Καθημερινή», όταν γράφει ότι «το στρατόπεδο του Νίκου Ανδρουλάκη εκπροσωπείται περίπου από το 65%, αποτελώντας δηλαδή σχεδόν τα 2/3 των 300 μελών της...».

Προφανώς, δεν περιμένει κανείς την «Καθημερινή» για να επιβεβαιώσει ότι το συνέδριο ενός αστικού κόμματος είναι συνέδριο μηχανισμών και διαπλοκής και όχι ιδεών. Αντιθέτως μάλιστα, το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ αποτελεί ακόμη μια καραμπινάτη τέτοια περίπτωση. 280.000 ψηφοφόροι ψήφισαν για αρχηγό κόμματος, 180.000 ψήφισαν όνομα, λογότυπο, συνέδρους. Σχεδόν 5.000 συνέδριοι ψήφισαν Κ.Ε. Κανείς, βέβαια, δεν ψήφισε πο-

λιτικές και προγραμματικές θέσεις, μόνο πρόσωπα. Αυτή είναι η «δημοκρατία» των αστικών κομμάτων!

«Θρίαμβος της δημοκρατίας», αναφωνούν, λοιπόν, οι αστοί πολιτικοί και το σινάφι τους. Άλλωστε, ο «Αρχηγός» ανέθεσε στον Ν. Χριστοδουλάκη την επεξεργασία των προγραμματικών θέσεων που θα κατατεθούν προς έγκριση κάπου... στο φθινόπωρο. Εδώ να θυμίσουμε ότι Χριστοδουλάκης δεν εστί απλά «σημιακό στρατόπεδο», αλλά την αιχμή του δόρατος της «εκουγχρονιστικής» αντιλαϊκής επίθεσης, έχοντας διατελέσει Γ.Γ. Έρευνας και Τεχνολογίας και οικονομικός σύμβουλος του πρωθυπουργού κ. Κ. Σημίτη (1993-1996), υφ. Οικονομικών (1996-2000), υπουργός Ανάπτυξης (2000-2001), υπουργός Οικονομίας (2001-2004), αλλά και υπουργός Οικονομίας, Υποδομών, Ναυτιλίας και Τουρισμού στην υπηρεσιακή κυβέρνηση του 2015.

Δικαιωματικά, λοιπόν, διορίστηκε από τον «Αρχηγό» επικεφαλής, τόσο του προγραμματικού πλαισίου, όσο και του Ινστιτούτου για τη Σοσιαλδημοκρατία-In Social, τη «δεξαμενή σκέψης» του ΠΑΣΟΚ, προϊδεάζοντας τι πρόκειται να φέρει η «σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση», που ακούραστα και μονότονα επαναλαμβάνει ο Ν. Ανδρουλάκης.

Ποιο ήταν, λοιπόν, το επίδοκο του Συνεδρίου; Τι άλλο από την προετοιμασία του ΠΑΣΟΚ εν όψει των επερχόμενων εκλογών. Αποτελεί κοινή διαπίστωση ότι ήδη διανύουμε μια παρατεταμένη προεκλογική περίοδο. Ο θάνατος της Φ. Γεννηματά διαμόρφωσε τους όρους για να τεθεί εκ νέου το ζήτημα ΠΑΣΟΚ, επιταχύνοντας τις διαδικασίες. Η νέα ηγεσία του

ΠΑΣΟΚ, αξιοποιώντας τη στήριξη που της παρέχουν ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας, γεγονός που εκφράζεται με τις δημοσκοπήσεις, επιχειρεί να πλασαριστεί με καλύτερους όρους στο αστικό πολιτικό σκηνικό, αναζητώντας και διεκδικώντας ρυθμιστικό και κυβερνητικό ρόλο. Συγκυριακά αξιοποιεί το κενό που δημιουργείται από τη ρευστότητα και την αβεβαιότητα που χαρακτηρίζει το αστικό πολιτικό σκηνικό, με τους δυο βασικούς πυλώνες εξουσίας να εμφανίζουν σοβαρά προβλήματα, αλλά ιδιαίτερα από το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνει προς το παρόν να μην μπορεί να καρπωθεί τη λαϊκή δυσαρέσκεια. Επιπρόσθετα, το γεγονός ότι οι επερχόμενες εκλογές με την ενισχυμένη αναλογική αποτελούν θεωρητικά μια ακόμη ευκαιρία, αν όχι για μια αντίστροφη πορεία της «ΠΑΣΟΚοποίησης», για μια διψήφια καταγραφή.

Σε αυτή τη φάση, το κρίσιμο για το ΠΑΣΟΚ ήταν και είναι η διαμόρφωση του εσωτερικού μετώπου, οι συμβιβασμοί και τα αλισβερίσια μεταξύ των κορυφαίων στελεχών και των τάσεων (μερίδων του κεφαλαίου) που εκπροσωπούν. Από ό,τι φαίνεται, το μήνυμα ελήφθη, κυρίως με τους τρεις πρώην πρωθυπουργούς (Σημίτη, Παπανδρέου, Βενιζέλο) και τον Λοβέρδο να δίνουν το παρών και τη στήριξη τους στην νέα ηγεσία, προσδοκώντας και επενδύοντας στην εκλογική αναμέτρηση.

Σε αυτή τη βάση, η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ έβαλε τις διαχωριστικές γραμμές απέναντι σε ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Προφανώς δεν αφορά την ουσία της πολιτικής διακυβέρνησης και της διαχείρισης των κεντρικών ζητημάτων, που άλλωστε ταυτί-

ζονται, αλλά τον απεγκλωβισμό του ΠΑΣΟΚ από το ζήτημα των συνεργασιών σε κυβερνητικό επίπεδο, που εκ των πραγμάτων αποδυναμώνει τον ρόλο του και υποβαθμίζει τις φιλοδοξίες της ηγεσίας και των κορυφαίων στελεχών σε συμπλήρωμα. Ουσιαστικά, προσπαθεί να προλειάνει τις αιχμές της πίεσης που θα δεχτεί από τους δυο κυβερνητικούς πυλώνες, αναδεικνύοντας την «αυτόνομη στρατηγική και πορεία της παράταξης» και τονίζοντας ότι «η εποχή της αφαιμάξης της δημοκρατικής παράταξης έχει κλείσει». Σε αυτή τη γραμμή κινήθηκαν όλα τα στελέχη, ακόμη και οι τρεις πρώην πρωθυπουργοί, άλλοι με λιγότερη, άλλοι με περισσότερη θερμότητα.

Ωστόσο, οι λόγοι που οδήγησαν το ΠΑΣΟΚ από το 44% στις εθνικές εκλογές του 2009 στο 5% στις αντίστοιχες του 2012, δύσκολα διαγράφονται από τον λαό, ακόμη και μέσα από το διαστρεβλωμένο πρίσμα των εκλογών. Πόσο μάλλον όταν ο Ανδρουλάκης βγάζει στην πρώτη γραμμή τα φθαρμένα εξαπτέρυγα μετά από μια δεκαετία. Ήδη η δημοσκοπική εκτίναξη δείχνει να «μαζεύεται» και να περιορίζονται τα ποσοστά. Ταυτόχρονα, μπροστά στις εκλογές, οι πιέσεις για κυβέρνηση συνεργασίας θα το στριμώχνουν και θα αποκαλύπτουν περισσότερο το αντιλαϊκό προφίλ του. Το γεγονός ότι το ΠΑΣΟΚ συνεχίζει να αποτελεί, ως αστικό κόμμα με εμπειρία, στελέχη και μηχανισμούς, σχέσεις με το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, μια χρήσιμη και εναλλακτική λύση για το σύστημα, οδηγεί σε μια βεβαιότητα. Σε όποια θέση και αν βρεθεί, θα υπηρετήσει την κλιμάκωση της αντιλαϊκής επίθεσης.

Συκιές Θεσσαλονίκης

Τράπεζα απειλεί να βγάλει στο δρόμο τετραμελή οικογένεια

Στο δρόμο κινδυνεύει να βρεθεί λαϊκή οικογένεια στις Συκιές Θεσσαλονίκης, καθώς η τράπεζα έβγαλε το σπίτι τους «στο σφυρί» για ανεξόφλητο δάνειο που αναγκάστηκε να πάρει για να καλύψει τις νοσηλείες -θεραπείες της συζύγου (διπολική διαταραχή και σπονδυλαρθρίτιδα - πιστοποιημένη αναπηρία 74%). Είναι που τάχα έχουμε δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Μέχρι το 2014 εξυπηρετούσε ανελλιπώς το δάνειο, πληρώνοντας 700 ευρώ το μήνα δόση. Τότε, λόγω οικονομικής δυσπραγίας, υπέβαλε αίτηση να υπαχθεί στη ρύθμιση για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά. Το δικαστήριο αρνείται, γιατί ο Ν.Γ. διέθετε εργαστήριο οπτικών. Το 2016 επανέρχεται με νέα αίτηση. Η εκδίκαση της υπόθεσης πραγματοποιείται στις 16 Μάη του 2022. Η απόφαση αναμένεται να εκδοθεί το Δεκέμβρη και εν τω μεταξύ ο Ν.Γ. έχει αναγκαστεί να κλείσει το μαγαζί του και είναι άνεργος από το 2018. Το χρέος του προς την τράπεζα ανέρχεται πλέον στις 56.000. Η τράπεζα απειλεί σε πλειστηριασμό στις 19 Μάη!

Έδειξε ανεξήγητη βιασύνη, καθώς σπάνια τράπεζες προχωρούν σε πλειστηριασμούς πριν εκδοθεί απόφαση.

Ακόμα και τότε αγοράζουν οι ίδιες το ακίνητο και δεν βγάζουν τον οφειλέτη από μέσα μέχρι να τελεσιδικήσει η υπόθεση. Σ' αυτήν την περίπτωση μάλιστα το σπίτι το «χτύπησε» ιδιώτης για 56.050 ευρώ! Αποκαλύπτονται επομένως κι εδώ οι τοκογλυφικές τακτικές των τραπεζών με τις ευλογίες του κράτους.

Από τη μέχρι τώρα στάση των δικαστηρίων δεν υπάρχουν πολλές προσδοκίες για λύση με ένδικα μέσα. Ωστόσο, ασπίδα προστασίας έχει αρχίσει να ορθώνεται από το λαό και τους εργαζόμενους της Θεσσαλονίκης. Την παραμονή του πλειστηριασμού γείτονες και φίλοι συγκεντρώθηκαν στο δρόμο μπροστά στο σπίτι ή βγήκαν στα δίπλα μπαλκόνια και φώναξαν συνθήματα για να σταματήσει η έξωση της οικογένειας. Στις 25 Μάη πραγματοποιήθηκε νέα μεγαλύτερη συγκέντρωση, στην οποία συμμετείχαν σωματεία, σύλλογοι, τοπικές συλλογικότητες. Ακολούθησε πορεία μέχρι την πλατεία Ορολογίου στη Νεάπολη.

Κινητοποίηση αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε και το πρωί της 30ής Μάη έξω από το υποκατάστημα της Eurobank. Οι συγκεντρωμένοι ζήτησαν να μην ολοκληρωθεί ο πλειστηριασμός

και να επιστραφεί το σπίτι στην οικογένεια. Νέο συλλαλητήριο και μαχητική πορεία πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Παρασκευής 3 Ιούνη. Κάτω από την πίεση της λαϊκής αγανάκτησης και των μαζικών κινητοποιήσεων, και ο δήμαρχος Νεάπολης -Συκεών Σ. Δανιηλίδης και το Δημοτικό Συμβούλιο εξέφρασαν τη συμπάραστασή τους. Τέλος, εξαιτίας της δημοσιότητας που δόθηκε, κατορθώθηκε ο Γ.Ν. να πιάσει δουλειά ως κηπουρός στο νοσοκομείο «Παπαγεωργίου».

Ο Γ.Ν. δεν είναι ο μόνος: εκατοντάδες οικογένειες κινδυνεύουν να χάσουν τους κόπους μιας ζωής είτε επειδή αρρώστησαν είτε επειδή έμειναν άνεργοι. Και το σύστημα προσπαθεί με κάθε τρόπο να ανακόψει το κίνημα αντίστασης κι αλληλεγγύης που εκδηλώνεται Έτσι, στις 7 Ιούνη σύρονται σε δίκη ο δάσκαλος Η. Σμήλιος και ο δικηγόρος Ζ. Κλεισιάρης επειδή το 2017 συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς σπιτιών.

Η αιχμαλωσία των τάνκερ σε Κάρυστο και Ιράν, δείγμα της εμπλοκής στον πόλεμο

Θολό παραμένει το τοπίο της συνέχειας του πολέμου στην Ουκρανία, αλλά είναι δοσμένο πως δεν υπάρχει επιστροφή στην προηγούμενη έστω κατάσταση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Η κλίμακα των αντιπαραθέσεων έχει ανέβει σε όλα τα πεδία, με ιδιαίτερη έμφαση στο ενεργειακό και με επίκεντρα μια σειρά περιοχές του πλανήτη. Τα Βαλκάνια και η Μέση Ανατολή είναι σ' αυτές τις περιοχές, όπως αποκαλύπτουν μια σειρά γεγονότα που περιπλέκουν, αναζωπυρώνουν και θρέφουν νέες εστίες σύγκρουσης. Η χώρα είναι στη διακεκαυμένη ζώνη της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης, όχι μόνο λόγω γεωγραφίας, αλλά και γιατί η αστική τάξη κάθε άλλο παρά αρνείται την εμπλοκή.

Τελευταία πράξη η αποστολή βαρέων όπλων στην Ουκρανία (με πολλαπλές πτήσεις C130) εναντίον της Ρωσίας. Είναι μια κίνηση που μαζί με την ψήφιση της συμφωνίας για τις βάσεις διατρανώνει την παραπέρα γεωπολιτική μετατροπή της χώρας σε προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ-NATO, όπως πανηγυρικά εμπεδώθηκε με το ταξίδι Μητσοτάκη στις ΗΠΑ, με την προσθήκη και των F-35 στη γνωστή κούρσα εξοπλισμών.

Στο ίδιο διάστημα και αφού η ελληνική πλευρά, παρά τις ηχηρές αντιδράσεις και απειλές της Ρωσίας, στρατεύεται ολοκληρωτικά και έμπρακτα με τη μεριά των ΗΠΑ-NATO, εξελίσσεται και η δέσμευση του ρωσικού δεξαμενόπλοιου «Lana» στην Κάρυστο και στη συνέχεια η «κλοπή» (όπως δικαιολογήματα τη χαρακτήρισε η ιρανική κυβέρνηση) των 700.000 βαρελιών πετρελαίου που μετέφερε για λογαριασμό του Ιράν. Μήνες πριν, οι υπηρεσίες των ΗΠΑ παρακολουθούσαν το πλοίο (πρώην «Pegas»)

που μετονομάστηκε «Lana» στις 31 Μάρτη, όπου με αλλαγή στην πλοιοκτήτρια εταιρία παρέκαμψε τις κυρώσεις.

Οι ελληνικές αρχές εκτέλεσαν αδιαμαρτύρητα την παραγγελία των ΗΠΑ για αιχμαλωσία του πλοίου, παρότι η νομική αιτιολόγηση άλλαξε και τελικά βασίστηκε στον χαρακτηρισμό των Φρουρών της Επανάστασης ως τρομοκρατικής οργάνωσης. Είναι γνωστό ότι η συγκεκριμένη οργάνωση αποτελεί επίσημα συστατικό του ιρανικού στρατού, με 250.000 στρατιωτικούς και με επιχειρησιακή ευθύνη μεταξύ άλλων του Περσικού Κόλπου. Τρομοκρατική οργάνωση, εκτός των ΗΠΑ, χαρακτηρίζονται μονάχα από τη Σαουδική Αραβία και το Μπαχρέιν. Η κατάσχεση των δύο ελληνικών τάνκερ στον Περσικό με το πολυπαιγμένο (και χάριν θεάματος) «ρεσάλτο» των Φρουρών της Επανάστασης στο κατάστρωμά τους, δεν είναι πρωτόγνωρη αντίδραση του Ιράν. Σε ανάλογη πειρατεία των Άγγλων το 2019 στο ιρανικό τάνκερ Grace 1 στο Γιβραλτάρ, το Ιράν απάντησε με κατάσχεση βρετανικού τάνκερ στον Περσικό Κόλπο. Έκτοτε τα πλοία των Άγγλων στα στενά του Ορμούζ κινούνται συνοδεία πλοίων του πολεμικού ναυτικού της Αγγλίας.

Το «μέγα της θαλάσσης κράτος», όπως χαρακτηρίστηκε το ελληνικό κράτος από τον πρωθυπουργό στα Ποσειδώνια πριν λίγες μέρες, ήξερε καλά τα ρίσκα που έπαιρνε. Ήξερε πως με τη δέσμευση του «Lana» και την κατάσχεση του φορτίου του, το οποίο πήραν οι ΗΠΑ με παράνομη και επικίνδυνη μεταφορά μέσα σε κλειστό κόλπο, θα ερχόταν σε σύγκρουση με το Ιράν και κάποιου είδους απάντηση ήταν δεδομένη.

Μετά την απάντηση με το ρεσάλτο στα δύο ελληνόκτητα τάνκερ στον Περ-

σικό, το Ιράν ζητά διαπραγματεύσεις με την ελληνική κυβέρνηση χωρίς τη μεσολάβηση των ΗΠΑ. Έκτοτε, εδώ και μέρες, μέχρι την ώρα που γραφόταν αυτό το άρθρο, ακολούθησε σιγή ασυρμάτου στις σχετικές ειδήσεις. Με τον ίδιο τρόπο που η ελληνική κυβέρνηση πληρώνει στη Ρωσία ρούβλια για το απολύτως αναγκαίο φυσικό αέριο, ενώ δηλώνει πως πληρώνει ευρώ, θα διαπραγματευτεί και με το Ιράν, το οποίο προφανώς θα απαιτήσει τα 700.000 βαρέλια πετρελαίου που ήδη ταξιδεύουν από την Κάρυστο για τις ΗΠΑ με τάνκερ του Προκοπίου. Την ίδια ώρα ανοίγει η συζήτηση για τη συνοδεία των εμπορικών πλοίων με πολεμικά. Όμως, το αξιόλογο ελληνικό πολεμικό ναυτικό είναι αδύνατο να φτάσει για να περιφρουρήσει το τεράστιο ελληνόκτητο εμπορικό στόλο των Ελλήνων εφοπλιστών.

Ο ρόλος διαμετακομιστικού, ενεργειακού κόμβου και ακόμη περισσότερο ο ιδιαίτερα αναβαθμισμένος ρόλος των Ελλήνων εφοπλιστών στη μεταφορά LNG, LPG, πετρελαίου αλλά και εμπορευμάτων, έχει την ανάγκη της ιμπεριαλιστικής προστασίας και έτσι εξηγείται σε σημαντικό βαθμό η τυχολογική για τον λαό και τη χώρα ευθυγράμμιση με τα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-NATO. Το «μέγα της θαλάσσης κράτος» δίνει διασ. για όπλα, όμως είναι πολύ μικρό για να εγγυηθεί τις υπαρκτές φιλοδοξίες και μωροφιλοδοξίες της άρχουσας τάξης.

Ο ελληνόκτητος στόλος μεγεθύνεται και έτοιμος από καιρό, κάνει πλέον χρυσές δουλειές στη μεταφορά LNG, αλλά και πετρελαίου δια θαλάσσης. Από κοντά, χρυσές δουλειές κάνουν και μια σειρά όμιλοι (ΕΛ.ΠΕ., MOTOROIL, ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ, κ.λπ.) στην ενέργεια. Στήνονται νέοι σταθμοί F.S.R.U. (επανα-

εριοποίησης) και αποθήκευσης αερίου. Οι ΗΠΑ επαναλειτούργησαν τα ναυπηγεία της Σύρου, ενώ κινητικότητα για επαναλειτουργία υπάρχει σε Σκαρμαγκά-Ελευσίνα. Η ολιγαρχία του πλούτου, για να υπηρετηθούν έστω ευκαιρικά οι μπίζνες της, δεν αρκείται στη λεηλασία των δικαιωμάτων και του εισοδήματος της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων. Το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και της εκμετάλλευσης αδιάσπαστα μπλέκει τη χώρα στον πόλεμο. Η ευθυγράμμιση στα σχέδια των ΗΠΑ είναι πρωτόγνωρη εδώ και δεκαετίες και μάλιστα σε μια συγκυρία με πρωτόγνωρες εντάσεις και πολεμικούς κινδύνους.

Η αστική τάξη υπηρετεί την πιο φονική μηχανή στην ιστορία της ανθρωπότητας, η οποία έχει έδρα στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, αλλά και κάθε πλευρά των σχεδιασμών της. Τυχολογικά αποδέχεται χωρίς κανένα λόγο «εθνικού» συμφέροντος να κάνει εχθρό το Ιράν (ας μη ξεχνάμε και τους πατριότ στη Σαουδική Αραβία). Εξίσου τυχολογικά κάνει εχθρό την ιμπεριαλιστική (πρώην φίλη) Ρωσία με δοσμένη την επιρροή και την παρέμβασή της στην ευρύτερη περιοχή.

Μπροστά στους ολοφάνερους κινδύνους, ο κόσμος της δουλειάς στον τόπο μας έχει ανάγκη ν' αντιμετωπίσει την υπόθεση της υπεράσπισης της ζωής και του δίκιου του από κάθε άποψη. Πρώτα-πρώτα έχει ανάγκη να συγκροτήσει τις δυνάμεις του σε σύγκρουση μ' αυτούς που τον εκμεταλλεύονται καθημερινά, που είναι οι ίδιοι που δένουν τη χώρα όλο και πιο σφιχτά στις αλυσίδες της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και λογαριάζουν τον ίδιο και τα παιδιά του ακόμη και κρέας για τα κανόνια.

N. K.

Παρέμβαση Καραμανλή

Υποβολή ένστασης κατά της ολοκληρωτικής ευθυγράμμισης με τις ΗΠΑ

«**Η** αγορά άκουει τώρα τον Καραμανλή». Μ' αυτόν τον τίτλο η εφημερίδα ΕΣΤΙΑ απέδωσε μια πλευρά του στίγματος της ομιλίας του πρώην πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή στο Μέγαρο Μουσικής. Το άρθρο κλείνει τονίζοντας ότι η έκκληση του πρώην πρωθυπουργού για τερματισμό του πολέμου ακούστηκε σαν μουσική στα αυτιά της επιχειρηματικής ελίτ, την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση αποφάσισε τη βαθύτερη εμπλοκή στον πόλεμο με την αποστολή αρμάτων. Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε το εύρος και το βάθος της απήχησης αυτών των απόψεων στο ντόπιο κεφάλαιο. Από τη μια υπάρχουν οι ισχυρισμοί της εφημερίδας ότι ακόμα και αυτοί που κάνουν μπίζνες με τον πόλεμο και τις ΗΠΑ εκφράζουν τις ανησυχίες τους σε «κλειστό κύκλο» αυτή τη στιγμή. Από την άλλη, η πραγματικότητα είναι ότι η παρέμβαση Καραμανλή θάφτηκε κυριολεκτικά από τα εγχώρια ΜΜΕ. Η αντιμετώπιση αυτή δικαίωσε και την αναφορά του για «τον αποκλεισμό της αντίθετης άποψης και την υπερουσσώρευση ισχύος στην ενημέρωση σε λίγα ιδιωτικά χέρια».

Η τοποθέτηση του Καραμανλή δεν είναι μόνο μια κριτική αντιπαράθεση στον Μητσοτάκη και αυτό δεν προκύπτει από

την απουσία στην ομιλία του της παραμικρής αναφοράς στις διπλωματικές και εθνικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης. Αποτελεί μια ένσταση απέναντι στην υπάρχουσα πολιτική κατεύθυνση, μια άλλη πλατφόρμα-πλαίσιο σε αντιδιαστολή με την πλευρά που εφαρμόζεται και που απηχεί ανησυχίες και προβληματισμούς εντός του συστήματος.

Στο στόχαστρο του Καραμανλή είναι η πλήρης εκχώρηση της αρμοδιότητας της χώρας στις ΗΠΑ. Η νύξη του ότι δεν είναι ξεκάθαρο αν οι ΗΠΑ έχουν ισχυρά κίνητρα για να πείσουν για περάτωση του πολέμου, ειδικά από τη στιγμή που δεν υφίστανται τις ίδιες συνέπειες, αποτελεί όρο για στροφή προς Ευρώπη και αναζήτηση ισορροπίας ανάμεσα στα δυο αφεντικά του τόπου. Η ΕΕ να αναλάβει πρωτοβουλία για κατάπαυση πυρός, ξεπερνώντας τις γνωστές της αδυναμίες, αναπτύσσοντας κοινή εξωτερική και αμυντική πολιτική. Μάλιστα, χαιρέτισε την απόφαση της Γερμανίας να αυξήσει τους εξοπλισμούς της, αφήνοντας την αιχμή ότι αυτή η κίνηση πρέπει να είναι εντός ευρωπαϊκού πλαισίου. Σημείωσε ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία μπορεί να εξελιχθεί σε μία συνολικότερη αντιπαράθεση της Δύσης με τον υπόλοιπο κόσμο και να προκαλέσει έναν συνασπισμό Κίνας, Ρωσίας, Ινδίας και άλλων

περιφερειακών χωρών από την οποία θα βγει χαμένη.

Αντίστοιχα στα ελληνοτουρκικά τάχθηκε ενάντια στη γραμμή των ΗΠΑ να κρατηθεί πάση θυσία η Τουρκία στο δυτικό στρατόπεδο με συνέπεια την τακτική των ίδιων αποστάσεων και της εξίσωσης του θύματος με τον θύτη, όπως είπε. Ανήκουμε στη Δύση, αλλά αυτό δεν σημαίνει υιοθέτηση λύσεων που υποβαθμίζουν και προκαλούν βλάβες στα συμφέροντα και την κυριαρχία της ντόπιας αστικής τάξης, θυμίζοντας και τονίζοντας ξανά την αντίθεσή του στο σχέδιο Ανάν για το Κυπριακό. Στο πεδίο αυτό υπήρξαν και σημεία τομής με την τοποθέτηση του Σαμαρά ενάντια στη συνεχή

υποχωρητικότητα που υιοθετεί το «λόμπι του κατευνασμού».

Όσο για τις κοινωνικές-οικονομικές εξελίξεις στη χώρα, ήταν σαφής η ανησυχία του για εκδήλωση κοινωνικών εκρήξεων. Ενδεικτική η αποστρόφη του: «προοπτική ηρεμίας και ομαλότητας με αποκλεισμούς και στέρηση της ελπίδας από τους πολλούς για ένα καλύτερο αύριο είναι όνειρο θερινής νυκτός».

Ο Καραμανλής έκφρασε τους προβληματισμούς και τις ανησυχίες μερίδων του συστήματος για το ποιος κυβερνά αποκλειστικά τον τόπο και πού οδηγούνται τα πράγματα. Η ένσταση κατατέθηκε, η υιοθέτηση ή η απόρριψή της θα κριθεί από τις εξελίξεις.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Πόσο θερμό θα αποδειχθεί το φετινό καλοκαίρι;

Κλιμακώνεται η αντιδραστική αντιπαράθεση στις δύο πλευρές του Αιγαίου. Δεν περνά μέρα πλέον που να μη γίνουν προκλητικές δηλώσεις κι από τις δύο μεριές. Κάθε μια, φυσικά, ρίχνει τον ρόλο του προβοκάτορα στην άλλη, με τα ΜΜΕξαπάτησης να τον χρεώνουν στην αντίπαλη πλευρά από αυτή της οποίας τα συμφέροντα υπηρετούν. Οι δύο λαοί ποτίζονται συνεχώς με τόνους εθνικιστικής και σοβινιστικής υστερίας. Πίσω απ' αυτούς, μαίνεται η αντιπαράθεση για το κέρδιμα γεωπολιτικών, ενεργειακών και οικονομικών πόντων. Οι εξαρτημένες αστικές τάξεις Τουρκίας και Ελλάδας προσπαθούν εναγωνίως να προσποριστούν κέρδη, κάθε μια για λογαριασμό της και σε βάρος της άλλης. Οι δύο λαοί βρίσκονται στη μέγερη των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ΗΠΑ-Δύσης απ' τη μια και Ρωσίας-Ανατολής απ' την άλλη, αλλά και των τυχοδιωκτικών βλέψεων των δύο αρχουσών τάξεων, που επιτείνουν το πρόβλημα. Οι κίνδυνοι είναι μεγάλοι...

Το αστικό αφήγημα στη χώρα μας επιρρίπτει όλη την ευθύνη για τη «θέρμανση» αυτή στην προκλητικότητα της Άγκυρας, που αμφισβητεί το στάτους της περιοχής, εντάσσεται στις λεγόμενες αναθεωρητικές δυνάμεις και προσβάλλει τα ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα. Βάση αυτής της τοποθέτησης είναι το Διεθνές Δίκαιο. Ιδιαίτερα κραδαίνεται το «όπλο» των διεθνών συμμαχιών της χώρας. Είναι φανερό ότι υπονοούνται οι δύο πρόσφατες συμφωνίες με ΗΠΑ για τις αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις, αλλά και εκείνη με τη Γαλλία. Αν κάποιος δώσει προσοχή στις δηλώσεις όλων των στελεχών της κυβέρνησης, αυτό το τελευταίο θεωρείται και προβάλλεται ως το μεγάλο «ατού». Η αναβάθμιση του πολεμικού οπλοστασίου και στα τρία όπλα, όσο κι αν εμφανίζεται ως «αμυντικού και αποτρεπτικού» χαρακτήρα, εκλαμβάνεται από μόνη της ως μια ευθεία πρόκληση προς τη γείτονα, πέρα από την κοινωνικοοικονομική αιμορραγία στο σώμα του ελληνικού λαού.

Το πρόσφατο ταξίδι Μητσοτάκη στις ΗΠΑ έχει δώσει το εναρκτήριο λάκτισμα για ανέβασμα των από εδώ τόνων. Μέχρι και για «κατάλληλη» στιγμή για την επέκταση των χωρικών υδάτων κάνουν λόγο ορισμένοι! Οι ανοικτοί δίαυλοι επικοινωνίας που συμπληρώνουν το αφήγημα δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια προσπάθεια εμφάνισης της ντόπιας πλευράς ως δήθεν πιο διαλλακτικής,

στην πραγματικότητα, δύσκολα μπορούν να κρυφτούν σκέψεις για αξιοποίηση της -ευνοϊκής (;) θεωρούν- συγκυρίας, για στρίμωγμα της τουρκικής πλευράς, πάντα με τις πλάτες των υπερatlαντικών κυρίως προστατών.

Στον ίδιο καμβά emπίπτουν και οι εκ νέου φρούδες ελπίδες και μωροφιλοδοξίες για έναν de facto αποκλεισμό της Τουρκίας από τους ενεργειακούς πόρους της περιοχής, με όχημα πλέον -μετά τη «βύθιση» του EastMed- το υγροποιημένο φυσικό αέριο (LNG), αλλά και η εκφρασμένη στην πράξη προθυμία σημαιοφόρου στο αντιρωσικό μέτωπο (με όλα τα υπαρκτά σημάδια διάρρηξής του), που μεταφράζονται σε ολοένα πιο ενεργή εμπλοκή στο ουκρανικό μακελειό, με τις επίσημες και ανεπίσημες αποστολές πολεμικού υλικού προς την πλευρά του Κιέβου. Μάλιστα, η ανάδειξη της Αλεξανδρούπολης σε νέα Σούδα έχει πολλές φορές μπει στο στόχαστρο, πέρα απ' τη Ρωσία, και από την τουρκική πλευρά. Ο «εκνευρισμός» που η ελληνική πλευρά αποδίδει στην τουρκική, ακόμη κι αν θεωρηθεί ως τέτοιος, εδράζεται επομένως σε μια σειρά ενέργειες που καθορίζονται κυρίως από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ.

Από την άλλη πλευρά, έχουμε επί εβδομάδες ένα κρεσέντο υπερπητήσεων και παραβίασης του ελληνικού εναέριου χώρου από τουρκικά αεροσκάφη, που έφτασαν λίγο έξω από την Αλεξανδρούπολη (!) πριν από μερικές μέρες. Η τουρκική πλευρά επικαλείται με τη σει-

ρά της το Διεθνές Δίκαιο, ενώ επικεντρώνεται τελευταία στο ζήτημα της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, που παραβιάζεται από την Ελλάδα και την «αναγκάζει» να εγείρει θέμα κυριαρχίας στα νησιά αυτά. Μάλιστα, δεν λείπουν δηλώσεις του συνόλου της τουρκικής ηγεσίας που θέτουν ζήτημα έμπρακτης απάντησης επί του πεδίου, όπως λέγεται κομπά ένα ενδεχόμενο θερμό επεισόδιο ή μια πολεμικού χαρακτήρα εμπλοκή. Το κυβερνών κόμμα του Ερντογάν συναγωνίζεται σε εμπρηστική ρητορική τους Κεμαλιστές, ενώ τα ακροδεξιό-φασιστικά κόμματα υπερθεματίζουν. Η «γαλάζια πατρίδα» δίνει και παίρνει, όλοι οι πρώην στρατιωτικοί και νυν απόστρατοι στα τουρκικά μίντια «προτρέπουν στην επίδειξη πυγμής». Στον λογαριασμό μπαίνουν αντικειμενικά τόσο το casus belli που υπενθυμίζεται από τουρκικής πλευράς για την περίπτωση επέκτασης των ελληνικών χωρικών υδάτων και του ελληνικού εναέριου χώρου, όσο και η παρατεταμένη κατοχή της Βόρειας Κύπρου. Σ' αυτή την τελευταία, ήδη «προτρέπεται» στο εσωτερικό η τουρκική ηγεσία να προχωρήσει σε ένωση-ενσωμάτωση. Αυτό κι αν θα 'ναι πρόκληση.

Η αιτιολογία που αναφέρεται ότι η τουρκική κυβέρνηση και ο ίδιος ο Τούρκος πρόεδρος είναι στριμωγμένοι ενόψει των επικείμενων εκλογών έχει οπωσδήποτε μια βάση. Πράγματι, δεν θα ήθελε να βρεθεί ηττημένος και παραδίδων την εξουσία. Όπως και δεν του κακοπέφτει

να χρησιμοποιήσει τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό ως αντιπερισπασμό στη δεινή οικονομική κατάσταση των λαών της τουρκικής επικράτειας και τη δυσφορία τους. Μόνο που αυτό είναι τουλάχιστον η μισή αλήθεια. Πέρα από τα πρόσωπα, κάθε αστική τάξη ενδιαφέρεται για την ευόδωση των συνολικών της συμφερόντων και, από την άποψη αυτή, με βάση τα χαρακτηριστικά και της τουρκικής, τίθενται όντως ζητήματα κυριαρχίας και υπερίσχυσης απέναντι στην ελληνική πλευρά, που διεκδικεί τον ίδιο ζωτικό χώρο. Έχουμε έναν υπαρκτό και όχι εικονικό αντιδραστικό ανταγωνισμό, που είναι η κύρια πλευρά της σχέσης-αντίθεσης ανάμεσα στις δύο άρχουσες τάξεις, ο οποίος μπορεί να οδηγήσει ακόμη και σε γενικευμένο πόλεμο. Κι αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε.

Με αυτά τα δεδομένα, είναι σαφές γιατί ΗΠΑ και ΕΕ προτρέπουν τις δύο πλευρές να ρίξουν τους τόνους και να επιδιώξουν έναν μεταξύ τους συμβιβασμό μέσω της διπλωματικής οδού. Ωραίο ακούγεται, μόνο που δεν απηχεί «θέσεις αρχής» και στηρίζεται σε δύο παράγοντες. Πρώτον, στην πολεμική σύγκρουση που μαίνεται στην Ουκρανία και απαιτεί μια αρραγή νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Δεύτερον, στα συμφέροντα της αμερικανικής, γερμανικής και γαλλικής πολεμικής βιομηχανίας, που κανονάρχουν το μπαράζ πολεμικών εξοπλισμών για πολλές δεκαετίες. Αρκεί να θυμηθούμε το διαβόητο 7 προς 10, η παραβίαση του οποίου εθεωρείτο περίπου αιτία πολέμου. Έτσι, λοιπόν, θέλουν απ' τη μια να «δένουν» και να στοιχίζουν τις δύο χώρες στο άρμα τους και στις εκστρατείες τους, ιδιαίτερα οι ΗΠΑ, ενώ απ' την άλλη, πριμοδοτώντας στην πράξη πότε τον έναν και πότε τον άλλον, δημιουργούν τους όρους και υποδαυλίζουν τη σύγκρουση.

Ο κίνδυνος να ξεφύγει από τον έλεγχό τους η αντιπαράθεση είναι υπαρκτός. Οι ίδιοι δημιουργούν τις προϋποθέσεις για «ατυχήματα». Οι ζωές των δύο λαών δεν μπορούν να στηρίζονται σε πιθανότητες, παρά μόνο στις βεβαιότητες της φιλίας, της αλληλεγγύης και της μαζικής αντιπολεμικής κι αντιιμπεριαλιστικής πάλης!

Αξιολόγηση σχολικών μονάδων Για τους συλλόγους αποτίμησης των δράσεων

Οι εκπαιδευτικοί να επιμείνουν στην οργάνωση του αγώνα για την ανατροπή του νόμου

Λίγο πριν από τη λήξη της σχολικής χρονιάς, οι εκπαιδευτικοί καλούνται να αποτιμήσουν τους στόχους των δεικτών αξιολόγησης που έθεσε κάθε σχολείο. Η κυβέρνηση προωθεί την αξιολόγηση με σταθερές κινήσεις. Καταγράφει συμμετοχές και προχωράει με «εντέλλεσθε», όποτε χρειαστεί, για να ξεπεράσει τις αντιστάσεις. Πιέστηκε όταν εκφράστηκε η αντίθεση και η οργή των εκπαιδευτικών, ιδιαίτερα όταν απέργησαν και διαδήλωσαν μαζικά στο δρόμο τον περασμένο Οκτώβρη. Η συνδικαλιστική ηγεσία φρόντισε να τη βγάλει από τη δύσκολη θέση και να της δώσει πολύτιμο χέρι βοήθειας.

Στην πρωτοβάθμια, οι παρατάξεις κινούνται ενιαία με τα «ενιαία κείμενα», ενώ στη δευτεροβάθμια οι ίδιες παρατάξεις εμφανίζονται διασπασμένες και δεν εισηγούνται τίποτα από κοινού. Οι διαφορετικές τακτικές της συνδικαλιστικής ηγεσίας σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ καταλήγουν στα ίδια αποτελέσματα. Άδειασαν τους δρόμους από διαδηλωτές εκπαιδευτικούς και απονέκρωσαν τις μαζικές διαδικασίες των σωματείων. Υπονόμευσαν το αγωνιστικό φρόνημα που υπήρχε στην αρχή της χρονιάς.

Παρ' όλα αυτά, οι εκπαιδευτικοί εξακολουθούν να δείχνουν απροθυμία να εργαστούν για τους διάφορους δείκτες.

Σημαντικό κομμάτι όσων ανάρτησαν δείκτες το έκανε κάτω από τις πιέσεις που δέχτηκε από τη διοίκηση. Ο κλάδος των εκπαιδευτικών δεν έχει αποδεχτεί την αξιολόγηση.

Οι παρατάξεις των «ενιαίων κειμένων» μιλούν για νίκη, ενώ οι υπόλοιπες μιλούν για ήττα κατά κράτος. Η αλήθεια είναι ότι η μάχη είναι μπροστά!

Η αξιολόγηση δεν «θα μείνει στα χαρτιά». Ή θα ανατραπεί ή θα εφαρμοστεί ολοκληρωτικά.

Σε αυτή τη φάση που οι Σύλλογοι Διδασκόντων καλούνται να συνεδριάσουν για την αποτίμηση των δεικτών, οι ΕΛΜΕ και οι ΣΕΠΕ πρέπει να κηρύξουν στάση

εργασίας ή απεργία αποχή και να καλέσουν τους εκπαιδευτικούς να μη συμμετέχουν στη συνεδρίαση. Σε όσους συλλόγους δεν βγει ούτε στάση εργασίας ούτε απεργία - αποχή, οι εκπαιδευτικοί να καταψηφίσουν όλους τους δείκτες και οτιδήποτε σχετικό με αξιολόγηση.

Για τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών είναι καθαρό πως με στάσεις εργασίας ή με απεργία - αποχή δεν ανατρέπεται η αξιολόγηση. Κρατιέται όμως αναμμένη η φλόγα της αντίστασης. **Μόνη διέξοδος είναι η συγκρότηση κινήματος ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής και της αξιολόγησης με μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, απεργίες και διαδηλώσεις.**

«Ενιαίο» μισθολόγιο πολλαπλών ταχυτήτων στο δημόσιο

Ένα ζήτημα που ταλανίζει τους εργαζόμενους στο δημόσιο και μάλιστα αποτελούσε για χρόνια αίτημα των συνδικαλιστικών τους οργανώσεων είναι το περίφημο «ενιαίο μισθολόγιο». Η ύπαρξη ενός σταθερού και ενιαίου τρόπου αμοιβής των εργαζομένων σε συνδυασμό με το σταθερό ωράριο, το κατοχυρωμένο οχτάωρο και τις σταθερές και μόνιμες εργασιακές σχέσεις, αποτελεί τη βάση συγκρότησης και ενιαιοποίησής τους. Μια ενιαιοποίηση όμως που δεν είναι καθόλου επιθυμητή απ' τον ταξικό αντίπαλο, την εργοδοσία και το κράτος.

Εξ' ου και στο δημόσιο, παρά τα «ενιαία» κατ' όνομα μισθολόγια που κατά καιρούς ψηφίζονται, στον πυρήνα παραμένουν διαχωρισμοί και κατηγοριοποιήσεις, άλλοτε με κριτήριο το επίπεδο σπουδών, που διαφοροποιεί τους εργαζόμενους στη βάση καθαρά ταξικών κριτηρίων σε «άριστους» και «μη», ανεξάρτητα απ' τη δυσκολία και τη σημασία της δουλειάς που κάνουν, και άλλοτε με κριτήριο τη θέση τους στην ιεραρχία σε μια λογική ενίσχυσης των απαραίτητων στελεχών για την εφαρμογή των κυβερνητικών πολιτικών, τόσο απέναντι στους εργαζόμενους όσο και απέναντι στο λαό.

Στο πλαίσιο αυτό, στο πρόσφατο νομοσχέδιο που αφορά στο σύστημα αξιολόγησης στο δημόσιο και διαπνέεται απ' άκρη σ' άκρη από τη λογική κατηγοριοποίησης και πολυδιάσπασης, προβλέπεται μόνους για τους άριστους της αξιολόγησης και πριμ παραγωγικότητας και επιβράβευσης για τα στελέχη που διαχειρίζονται τα προγράμματα του ΕΣΠΑ, του Εθνικού Σχεδιασμού Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας και τα Ενιαία Σχέδια Δράσης των υπουργείων. Η δημιουργία εργαζόμενων πολλαπλών ταχυτήτων μέσω της αξιολόγησης ενισχύεται με τη μισθολογική διαφοροποίηση.

Επίσης στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο, παρατείνεται η ισχύς της «προσωπικής διαφοράς». Η προσωπική διαφορά προσπάθησε να λειάνει τις μεγάλες μισθολογικές περικοπές που έγιναν στο δημόσιο το 2011, δίνοντας σε εργαζόμενους με μεγάλες διαφορές ένα μέρος της απώλειας του μισθού τους. Ωστόσο, στη συνέχεια και πάνω σε αυτή, προστέθηκαν κάποια επιδόματα με αποτέλεσμα οι πάγια προνομιούχοι του δημόσιου, κυρίως υπάλληλοι του υπουργείου Οικονομικών, να βρεθούν και πάλι στην ελίτ των αμοιβών και όσοι έχουν να κάνουν με τα λαϊκά δικαιώματα, εργαζόμενοι στη δημόσια υγεία, στη δημόσια παιδεία και τους δήμους, να αμείβονται με ψίκουλα.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η μισθολογική πολυδιάσπαση, μεταξύ στελεχών και μη στελεχών, μεταξύ απασχολούμενων σε «δημοσιονομικές» θέσεις και μη, μεταξύ νεοδιοριστών που αμείβονται με 600 ευρώ και παλιών εργαζομένων, ανεξάρτητα αν βρίσκονται στην ίδια κατηγορία και κάνουν την ίδια δουλειά. Και το συγκεκριμένο νομοσχέδιο όχι μόνο διατηρεί αυτές τις διαφορές αλλά τις επεκτείνει και τις ενισχύει.

Το κοινό αίτημα όλων των εργαζομένων στο δημόσιο πρέπει να είναι: πραγματικές αυξήσεις για όλους, μισθοί στο κόστος της ζωής. Ένα αίτημα που ενώνει τους εργαζόμενους και συγκροτεί την πάλη τους.

Το σύστημα υπέρμαχος του «δικαιώματος» στην... απεργοσπασία Τα δικά τους πραγματικά δικαιώματα να υπερασπιστούν οι εργαζόμενοι!

Ολοένα και πληθαίνουν τα παραδείγματα που αποδεικνύουν το ζήλο με τον οποίο το σύστημα χτυπά, με κάθε τρόπο και δυνατότητα που διαθέτει, το δικαίωμα στην απεργία. Αυτή τη φορά, μια νέα δικαστική απόφαση ήρθε να εξοπλίσει ακόμα περισσότερο το νομικό οπλοστάσιό του και να κάνει ακόμα πιο ασφυκτικό το πλαίσιο μέσα στο οποίο καλούνται να δράσουν οι εργαζόμενοι.

Ο λόγος για την 3705/2022 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε σχετικά με την προσφυγή τριών δημοσιογράφων (Πορτοσάλτε, Παπαδόπουλος και Χιώτης) ενάντια στη διαγραφή τους απ' την ΕΣΗΕΑ. Λόγος της διαγραφής τους είχε αποτελέσει η στάση τους κατά την απεργία στις 10 του Ιούνη 2021 ενάντια στο αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη, όταν, παρά την απόφαση του σωματείου για συμμετοχή στην απεργία, ο τηλεοπτικός σταθμός του ΣΚΑΙ συνέχιζε να λειτουργεί κανονικά, πιστός στα αφεντικά του και στο έργο της λασπολόγησης που είχε να επιτελέσει.

Η «ανεξάρτητη» αστική δικαιοσύνη λοιπόν δεν απογοήτευσε τα τρία δημοσιογραφικά στελέχη που ισχυρίζονται ότι «υπερασπίζονται την ελευθερία της έκφρασης και το καθήκον της ενημέρωσης». Χαρακτηριστικά τα δύο σημεία που καταλήγει η δικαστική απόφαση:

- Να ακυρωθούν οι ποινές της διαγραφής τους επειδή εργάστηκαν κατά την διάρκεια της απεργίας στις 10/6/2021 καθώς «η επιβολή της πειθαρχικής ποινής της διαγραφής από την ΕΣΗΕΑ είναι δυσανάλογη και υπερβαίνει προδήλως τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη και ο σκοπός του δικαιώματος της ΕΣΗΕΑ».

- Να αναγνωρίζεται στο εξής το «δικαίωμα» των δημοσιογράφων να ενημερώνουν την κοινή γνώμη κατά την διάρκεια απεργιακών κινητοποιήσεων και να μην επιβάλλονται ποινές σε όσους επιθυμούν να εργαστούν.

Έχει σημασία το γεγονός ότι η απόφαση δεν έμεινε στην τυπική ακύρωση των πειθαρχικών ποινών. Εξέτασε κι έκρινε ζητήματα ουσίας, παρεμβαίνοντας άμεσα στις υποθέσεις του σωματείου. Προδιόγραψε ακόμα και τον τρόπο λειτουργίας του σωματείου, τις αποφάσεις που θα παίρνει, το ποιος μπορεί να είναι μέλος του ή όχι. Η διαμόρφωση μιας τέτοιας νομολογίας (που μπορεί να καθορίσει και επόμενες αντίστοιχες δικαστικές αποφάσεις) αναδεικνύει την κατεύθυνση που επιθυμεί το σύστημα. Να νεκρώσει τις απεργίες, να τις καταστήσει κούφιας διακηρύξεις, ακίνδυνες για το κεφάλαιο και την εργοδοσία. Ταυτόχρονα, οι ίδιοι που διώκουν όποιον τολμά να σηκώσει κεφάλι, παραδίδουν μαθήματα «δημοκρατίας»!

Η παραπάνω απόφαση, που δεν αφορά φυσικά μόνο την ΕΣΗΕΑ (ανεξάρτητα απ' τη γνώμη που μπορεί να έχει ο καθένας για τη στάση της), πατά στο έδαφος της επίθεσης στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, τροφοδοτώντας τη παράλληλα. Κινείται στο ίδιο πλαίσιο που ορίζει ο νόμος 4808/2021, ο οποίος όχι μό-

νο νομιμοποιεί αλλά θεσμοθετεί την υποχρέωση των σωματείων να διασφαλίζουν το «δικαίωμα» στην... απεργοσπασία, ενώ παρεμβαίνει ωμά σε κάθε πλευρά της λειτουργίας τους.

Το σύστημα κι η κυβέρνηση έχουν δείξει τις διαθέσεις τους να λειώνουν μια και καλή με τα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ο «αναχρονιστικός» συνδικαλισμός του παρελθόντος πρέπει να πάψει οριστικά. Και προφανώς μ' αυτό εννοούν τον ανεξάρτητο απ' το κράτος και την εργοδοσία συνδικαλισμό. Εννοούν το συνδικαλισμό που μπορεί να συγκροτήσει και να δυναμώσει τους αγώνες των εργαζομένων για ν' αντισταθούν και να συγκρουστούν με το κεφάλαιο και την εργοδοσία, με όρους τέτοιους που να μπορούν να οδηγήσουν στη νίκη και την απόσπαση δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν τη δική τους απάντηση. Να υπερασπιστούν τον ανεξάρτητο συνδικαλισμό για να μπορούν ν' αγωνίζονται και να νικάνε.

Νεκρός 50χρονος εργάτης Το νέο εργοδοτικό έγκλημα

Νέο θανατηφόρο εργατικό ατύχημα σημειώθηκε στις 2/6 το μεσημέρι στον Αλμυρό Βόλου με θύμα έναν 50χρονο Αλβανό εργάτη. Ο εργάτης έπεσε από γερανό ύψους 15 μέτρων, ενώ έκανε ηλεκτροσυγκολλήσεις σε σκάφος στο καρνάγιο που εργαζόταν στην Αμαλιάπολη. Τα ειδησεογραφικά μέσα έσπευσαν ν' αναφερθούν στις αδιευκρίνιστες συνθήκες κάτω απ' τις οποίες συνέβη το περιστατικό, με σκοπό ν' αποκρύψουν ότι ο μόνος υπόλογος για το θάνατο του εργάτη είναι ο εργοδότης του, που τον εξανάγκασε να εργαστεί κάτω από συνθήκες καύσωνα με παντελή απουσία μέτρων προστασίας. Παρόμοιες άλλωστε ήταν οι συνθήκες που οδήγησαν και στο θάνατο 58χρονου χειριστή σε τεχνικό έργο στη Βοιωτία μια βδομάδα νωρίτερα, όταν έπεσε σε γκρεμό με το μηκάνημα που χειριζόταν.

Κι άλλοι εργάτες προστίθενται στην αιματοβαμμένη και συνεχώς αυξανόμενη λίστα των νεκρών εργατών. Όσο κι αν προσπαθεί το κεφάλαιο να ρίξει την ευθύνη των θανάτων και των τραυματισμών στους ίδιους τους εργάτες, η

Νοσοκομεία

Να μην ανεχτούμε την κόλαση που μας έχουν επιβάλει

Πάλη για δουλειά με δικαιώματα Πάλη για ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη

Μακριά τόσο από τα μάτια όσο και από τις ανάγκες των εργαζομένων ολοκληρώθηκε το Συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ που διεξήχθη 24-27 Μάη. Παρ' όλο που τόσο οι δυνάμεις της ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ όσο και της ΑΣΥ (ΠΑΜΕ) έχουν μια αριθμητική καταγραφή για να παρουσιάσουν ως επιτυχία (αύξηση συνέδρων και εδρών), η ουσία των ζητημάτων που αφορούν τους εργαζόμενους και την αγωνιστική προοπτική τους παραμένει αμετάβλητη. Εν πολλοίς, για τους συνέδρους των συστημικών δυνάμεων ήταν άλλη μια ευκαιρία για συνδικαλιστικό τουρισμό, ενώ για τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ ήταν φανερά τα κομπρεμί από τα αποδυτήρια, εγκαταλείποντας για άλλη μία φορά στο συνέδριο ένα κλίμα με χαρακτηριστικά καταγραφής συσχετισμού παρά ότι κρινόταν κάτι.

Άξια αναφοράς από την πλευρά μας είναι δύο ζητήματα. Πρώτον η καταστατική αλλαγή που εντάσσει τους συμβασιούχους εργαζόμενους (ΣΟΧ) στην ομοσπονδία. Είναι σε θετική κατεύθυνση και αποτελούσε πάγια διεκδίκηση της Ταξικής Πορείας και άλλων αριστερών παρατάξεων από όταν εισήχθησαν οι ΣΟΧ στα νοσοκομεία. Η εξέλιξη αυτή σε μία περίοδο αρνητικών συσχετισμών για τους εργαζόμενους και με ομόφωνη πρόταση από όλες τις παρατάξεις του απερχόμενου ΔΣ (άρα και πολιτική συμφωνία) ερμηνεύεται εξ αρχής ως αναγκαιότητα όλων για διεύρυνση της μειούμενης τα προηγούμενα χρόνια εκλογικής βάσης (πάντα στη γνωστή τους πελατειακή λογική). Όντως οι ΣΟΧ αγγίζουν περίπου το 1/5 των εργαζομένων, ενώ συνταξιοδοτήσεις και παραιτήσεις έχουν μειώσει αρ-

κετά το σώμα αναφοράς με το οποίο διαπραγματεύονται με την κάθε κυβέρνηση οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Εξάλλου, στην παρούσα φάση η αποστοίχιση των εργαζόμενων από τις μαζικές διαδικασίες και ο νόμος Χατζηδάκη προσφέρει την εκτίμηση στις συστημικές δυνάμεις ότι δεν θα βρεθούν εύκολα προ ανεξέλεγκτων καταστάσεων.

Δεύτερο ζήτημα άξιο αναφοράς εκτιμούμε την παρέμβαση της Ταξικής Πορείας που, παρά τις μικρές της δυνάμεις (4 σύνεδροι), προκάλεσε πολιτική πίεση στις λοιπές αριστερές παρατάξεις. Έστω κι αν η πίεση αυτή εξαπνλείται στα φυσικά όρια της αίθουσας του συνεδρίου, είναι αναγκαία η ανάδειξη της στους εργαζόμενους. Η πρόταση της Ταξικής Πορείας (επιδιώκοντας να τεθεί σε ψηφοφορία στο σώμα) να ενταχθούν και οι εργολαβικοί εργαζόμενοι ανάγκασε την ΑΣΥ να κατεβάσει εκ νέου πρόταση, εκτός των προσυμφωνημένων κομπρεμί, ξεχωριστά για τους εργολαβικούς παρουσιάζοντας την μάλιστα σαν δική της, η οποία τελικά δεν έλαβε την απαιτούμενη επαυξημένη πλειοψηφία. Σημαντική θεωρούμε και την παρέμβαση για τη θεσμοθέτηση στις διαδικασίες της ομοσπονδίας της απλής αναλογικής αντί του καλπονοθευτικού συστήματος του ν.1264 που θεωρείται δεδομένο πια για τους υπόλοιπους.

Από την άλλη πλευρά των «επιτυχημένων» διεργασιών του συνεδρίου βρίσκεται η πραγματικότητα των υγειονομικών εργαζομένων και του λαού. Η πραγματικότητα που μισθοί, συνθήκες δουλειάς, ωράριο, μετακινήσεις, τρομοκρατία εξελίσσονται συνεχώς επί τα χείρω. Η αξιολόγηση τρέχει πότε με το

καρότο αλλά κυρίως με μαστίγιο και τρομοκρατία. Οι εργαζόμενοι εκβιάζονται στην αυτοαξιολόγηση, ενώ η ΠΟΕΔΗΝ είναι ευχαριστημένη με την ανανέωση της διακηρυγμένης απεργίας-αποχής. Η εντατικοποίηση και οι απανωτές βάρδιες είναι το μόνιμο καθεστώς λειτουργίας. Η διαχείριση των κενών γίνεται με μετακινήσεις προσωπικού τώρα πια ακόμη και εκτός Υγειονομικής Περιφέρειας.

Μια πρόσφατη προηγούμενη περίοδο αναφέραμε ότι το κλείσιμο των νοσοκομείων για το λαό που επέβαλε η κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της πανδημίας στην ουσία παραμένει, μιας και τα νοσοκομεία λειτουργούν οριακά και με εφημεριακούς όρους χωρίς δυνατότητες ποιοτικής περίθαλψης. Τώρα πια ένα-ένα ουσιαστικά αδυνατούν να ανταπεξέλθουν και στις εφημεριακές ανάγκες. Το «Καραμανδάνειο» μένει χωρίς αναισθησιολόγους, απειλείται με κλείσιμο και η «λύση» είναι η μετακίνηση γιατρών από την Αθήνα! «Δεν κλείνει, αναβαθμίζεται» είναι η δήλωση του υπουργού Πλεύρη που ανακοινώνει την προκήρυξη δύο θέσεων την ίδια στιγμή που παραδέχεται ότι θα πληρωθούν μετά από πολύ καιρό και έως τότε... μπαλώματα και μετακινήσεις.

Η περίπτωση αυτή είναι καλή μπροστά στην ΩΡΛ του Παπανικολάου, που μένει με ένα γιατρό, το νοσοκομείο Σύρου που έμεινε με έναν καρδιολόγο και χωρίς μικροβιολόγο και δεν είχε τη δυνατότητα διενέργειας εξετάσεων και υποδοχής διακομιδών απ' όλο το Αιγαίο, τα νοσοκομεία της Αιτωλοκαρνανίας που έχουν μετατραπεί σε φαντάσματα, των Φιλιατών που δεν καλύπτεται όλο το μήνα από αναισθησιολόγο,

μικροβιολόγο και ακτινολόγο. Ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Η κινητοποίηση του λαού της Πάτρας ενάντια στο κλείσιμο του «Καραμανδάνειου» και τη διεκδίκηση του δικαιώματός του στην περίθαλψη πρέπει να βρει τη αναγκαία συνέχειά της.

Το εμμένον φλέγον ζήτημα είναι ότι η επίθεση αυτή παραμένει από εργαζομένους και λαό χωρίς απάντηση με αξιώσεις. Τα μηνύματα και από το συνέδριο και από τον γενικότερο συσχετισμό δύναμης στην ταξική πάλη λαμβάνονται από την κυβέρνηση, που δεν κάνει χρόνο για νέα μέτρα παρά την προεκλογική περίοδο. Μετά το νόμο για την ΠΦΥ, ο οποίος φέρνει νέο χαράτσι σε εξετάσεις και φάρμακο σε όποιον δεν εγγραφεί στο γενικό γιατρό, δημοσιεύματα ανακοινώνουν την προετοιμασία νομοσχεδίου για εξετάσεις για την επιλογή ειδικότητας στους νέους γιατρούς. Ζήτημα που παλιότερα φούντωνε κινητοποιήσεις στις ιατρικές σχολές και έτσι πρέπει να ξαναγίνει. Η δύναμη της Ταξικής Πορείας μέσα στα νοσοκομεία την ερχόμενη περίοδο θα αγωνιστούν στην κατεύθυνση γενικών συνελεύσεων με στόχο αποφάσεις για κινητοποιήσεις για διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς και προσλήψεων μόνιμου προσωπικού. Ο λαός δίπλα στο μέτωπο πάλης της ακρίβειας, των πολεμικών κινδύνων, της ανεργίας, πρέπει να συγκροτήσει την πάλη και για τη διεκδίκηση του δικαιώματός του σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Μέτωπο που ανέκαθεν το πλήρωνε ακριβά στο κεφάλαιο, ακόμη και με την ίδια τη ζωή του.

«Καραμανδάνειο» νοσοκομείο

Κινδυνεύει να κλείσει το μοναδικό παιδιατρικό νοσοκομείο εκτός Αττικής

Εκτός εφημερίας βγήκε τις τελευταίες μέρες το γενικό νοσοκομείο παιδών Πάτρας «Καραμανδάνειο» εξαιτίας των τεράστιων ελλείψεων που έχει σε προσωπικό όλων των ειδικοτήτων, αλλά κυρίως σε αναισθησιολόγους, με αποτέλεσμα να μη γίνονται τόσο προγραμματισμένα χειρουργεία, όσο και εισαγωγές. Το πρόβλημα βέβαια δεν ξεκίνησε τώρα, όμως ο κόμπος έχει φτάσει πλέον στο χτένι.

Είναι τραγικό ότι, μετά την προσπάθεια της κυβέρνησης το χειμώνα να κλείσει το παιδών Πεντέλης μετατρέποντάς το σε εμβολιαστικό κέντρο, τώρα ν' απειλείται με κλείσιμο το μοναδικό παιδιατρικό νοσοκομείο που βρίσκεται εκτός Αττικής και που, όπως καταλαβαίνει ο καθένας, είναι περισσότερο κι από απαραίτητο για τα παιδιά μιας ευρύτερης περιοχής. Γι' αυτό και οι κινητοποιήσεις των κατοίκων της Πάτρας ήταν άμεσες και μαζικές. Στο συλλαλητήριο της Παρασκευής 3 Ιούνη, λαός και εργαζόμενοι απαίτησαν να 'ρθει προσωπικό και να λειτουργήσει κανονικά το νοσοκομείο. Την επόμενη κιόλας μέρα η κυβέρνηση, θέλοντας να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, είπε πως θα προκηρύξει άμεσα τις θέσεις δυο αναισθησιολόγων και σε δύο μήνες άλλων δύο. Στην πράξη, όμως, αυτό που κάνει

είναι να μετακινεί γιατρούς από τα παιδιατρικά νοσοκομεία της Αθήνας, τα οποία επίσης αντιμετωπίζουν ελλείψεις, ειδικά ενόψει του καλοκαιριού και των αδειών. Κοινή κινητοποίηση ενάντια στη μετακίνηση γιατρών έκαναν οι εργαζόμενοι στα δυο κεντρικά παιδιατρικά νοσοκομεία της Αθήνας στις 6 Ιούνη.

Γι' άλλη μια φορά, η κυβέρνηση δείχνει ότι, μπροστά στην υπηρέτηση των κεντρικών πολιτικών κατευθύνσεών της, δεν λογαριάζει ούτε την υγεία των παιδιών ούτε τίποτα. Όπως, όμως, φάνηκε καθαρά και στην περίπτωση του παιδών Πεντέλης, η περίθαλψη των παιδιών είναι ζήτημα που κινητοποιεί και μπορεί να φέρει και άμεσα αποτελέσματα. Ο λαός της Πάτρας και ευρύτερα πρέπει να παραμείνει σε εγρήγορση και, με τον αγώνα του, να μην επιτρέψει ούτε το κλείσιμο αλλά ούτε και την υπολειτουργία του νοσοκομείου. Να οργανωθεί και να διεκδικήσει ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλα τα παιδιά και για όλο το λαό. Τίποτα δεν μπορεί να θεωρείται «προστατευμένο» απ' την επίθεση της κυβέρνησης και του συστήματος που υπηρετεί. Όλα κατακτιούνται με μαζικούς και ανυποχώρητους αγώνες.

σε καρνάγιο στον Αλμυρό Βόλου! να μη μείνει αναπάντητο!

πραγματικότητα που επικρατεί στους εργασιακούς χώρους δεν κρύβεται. Οι εργάτες δουλεύουν σε αντίξοες συνθήκες, κάτω από πολύ υψηλές θερμοκρασίες, χωρίς μέτρα προστασίας, και παίζουν τη ζωή τους κορώνα-γράμματα για ν' αντέξουν στις πιέσεις των αφεντικών τους, που διψάνε για τη μεγιστοποίηση των κερδών τους, αδιαφορώντας εντελώς για την ανθρώπινη ζωή. Η δραματική αύξηση των -παραπλανητικά λεγόμενων- εργατικών «ατυχημάτων» τα τελευταία χρόνια δεν είναι τυχαία, αλλά έχει άμεση σχέση με την αντεργατική κυβερνητική πολιτική που έχει διαμορφώσει σ' όλα τα επίπεδα τους χειρότερους όρους δουλειάς κι έχει στρώσει το έδαφος στην ανεξέλεγκτη εργοδοτική ασυδοσία. Στο πλάι της κυβέρνησης και της εργοδοσίας κινείται κι η αστική δικαιοσύνη, η οποία πολλαπλάκι αθώνει τους εργοδότες δείχνοντας το πραγματικό της πρόσωπο.

Η δολοφονία του εργάτη δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Οι συνάδελφοί του στο καρνάγιο, ολόκληρος ο κλάδος, η εργατική τάξη και κάθε εργαζόμενος, έχουν χρέος ν' αγωνιστούν στη μνήμη του και να βάλουν στη θέση τους όσους κινούνται με τη λογική «δεν έγινε και τίποτα» ή με τη λογική «ήταν η κακή στιγμή». Οι θάνατοι των εργατών θα πρέπει να σπείρουν την οργή σ' όλο τον εργαζόμενο λαό, για να σταματήσουμε να μετράμε εργάτες νεκρούς και σακατεμένους.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ "ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΧΕΡΙΩΝ"

Να μιλήσουν οι άνθρωποι που δεν ακούγεται η φωνή τους

Πολύς λόγος γίνεται ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες για την έλλειψη εργατικών χεριών. Βουλευτές, ξενοδόχοι, εκπρόσωποι παραγωγικών ομάδων, δημοσιογράφοι, όλοι αυτοί περιγράφουν την κατάσταση σαν τραγική και καλούν την κυβέρνηση να πάρει άμεσα μέτρα για τη λύση του προβλήματος. Εξηγήσιμη η αγωνία όλων αυτών. Ξενοδοχεία και ταβέρνες χωρίς προσωπικό «απικό» είναι κουφάρια. Αγροτική παραγωγή χωρίς εργατικά χέρια δεν υπάρχει. Βέβαια, συχνά στις μέρες μας γίνεται διαστροφή της πραγματικότητας. Εμφανίζεται ο εργάτης σαν παράσιτο, ενώ οι μεγαλοξενοδόχοι και οι μεγαλοεισοδηματίες σαν φιλόανθρωποι που συντηρούν τους εργάτες. Επομένως, για αυτούς δικαιολογημένες είναι οι απολύσεις στους χώρους εστίασης και στα ξενοδοχεία, όταν οι εργαζόμενοι δείχνουν «αχαριστία» και δεν συμβιβάζονται να δουλεύουν χωρίς ωράρια για λίγα ψίχουλα. Δικαιολογημένοι και οι τραμπουκισμοί των μεγαλοκτηματιών της Μανωλάδας απέναντι στους εργάτες γης που δουλεύουν στις καλλιέργειες της φρούλας.

As προσπαθήσουμε, όμως, να απαντήσουμε στο πού οφείλεται η όντως πραγματική έλλειψη εργατικών χεριών και στους δυο αυτούς τομείς.

Όσον αφορά τους εργάτες γης, που είναι από τα πιο καταπιεσμένα στρώματα των εργαζομένων, μιλάμε για εργάτες που στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι μετανάστες, αρκετοί χωρίς χαρτί παραμονής, με συνθήκες εργασίας δύσκολες, μεροκάματα πείνας και με συνθήκες διαβίωσης σε πολλές περιπτώσεις πρωτόγονες. Είναι εργάτες κατά βάση ανασφάλιστοι, χωρίς οργάνωση, που όμως οι ίδιοι έχουν κατά καιρούς αναδείξει με τη στάση τους, ότι δεν έχουν ξεχάσει ότι είναι άνθρωποι και έχουν ανάγκες. Αυτό ακριβώς έκαναν και ο Αλβανός εργάτης στο Δήμο Αγίας στη Θεσσαλία στις 25 Μάη, όταν αρνήθηκαν να ανέβουν στα αγροτικά αυτοκίνητα για τη συγκομιδή των κεραιών και απαίτησαν να πάρουν 40 ευρώ αντί για 35 μεροκάματο.

25-30 ευρώ ήταν μέχρι σήμερα το μεροκάματο στους εργάτες γης, δηλώνει ο πρόεδρος των παραγωγών Τυμπακίου. Πρόκειται για ανθρώπους που δουλεύουν σε θερμοκήπια, σε συνθήκες δύσκολες και ανθυγιεινές. 7 χρόνια πρέπει να μείνει κάποιος στη χώρα, για να εξασφαλίσει άδεια παραμονής και φυσικά μέχρι τότε είναι κυνηγημένος και ανασφάλιστος. Αλλά μήπως κι αυτοί που θα ασφαλιστούν και θα παραμείνουν 10 και 15 χρόνια στη χώρα, θα μπορούν

να πάρουν κάποια σύνταξη; Ασφαλώς όχι. Κατά τα άλλα, η αστική προπαγάνδα μας λέει ότι η χώρα ταιρίζει τους μετανάστες.

«Στα 60.000.000 ευρώ υπολογίζεται η ζημιά από τη φρούλα που έμεινε αμάζευτη στα χωράφια στη Μανωλάδα λόγω έλλειψης εργατικών χεριών», δήλωσε ο πρόεδρος των παραγωγών Αμαλιάδας και το ίδιο μπορεί να γίνει με το καρπούζι, τη βιομηχανική ντομάτα και το λάδι. Οι μπράβοι, όμως, του μεγαλοεπιχειρηματία Βαγγελάτου, που πυροβόλησαν τους εργάτες από το Μπαγκλαντές, αθώωθηκαν από το δικαστήριο της Πάτρας.

Μέσα στις προτάσεις που ακούγονται είναι να συμπληστούν τα επιδόματα ανεργίας με την εποχική απασχόληση. Αντί δηλαδή να αυξηθεί το επίδομα ανεργίας, να αναγκάζεται ο άνεργος να δουλεύει στο χωράφι για ψίχουλα για να μπορεί να συμπληρώνεται το εισόδημά του. Είναι, λοιπόν, εξηγήσιμο, μετά απ' όλα αυτά που συμβαίνουν, αυτοί οι άνθρωποι που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα και μέχρι σήμερα «δεν έχουν φωνή», να παίρνουν των «ομματιών τους» και να ψάχνουν την «τύχη» τους κάπου αλλού, στην Ιταλία, την Ισπανία, τη Γερμανία, ελπίζοντας ότι η σκληριά θα είναι λιγότερο σκληρή.

Αντίστοιχο είναι και το πρόβλημα στον επισιτισμό-τουρισμό. Εδώ βέβαια οι εργαζόμενοι δεν είναι μόνο μετανάστες, αλλά και Έλληνες. Πρόκειται για έναν κλάδο που απασχολεί εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους στη «βαριά βιομηχανία» του τόπου, όπως αποκαλείται. Είναι ένας κλάδος που φέτος αναμένεται να φτάσει τα επίπεδα του 2019, αλλά οι συνθήκες εργασίας είναι γαλήνες και οι μισθοί αντί να αυξάνονται, μειώνονται. 11% μειώθηκαν οι αποδοχές των εργαζομένων το 2019 σε σχέση με το 2010. Μιλάμε για εργαζόμενους που δουλεύουν χωρίς ρεπό, πολλές φορές χωρίς ωράριο, με απλήρωτες υπερωρίες, χωρίς δώρα, χωρίς επίδομα άδειας. Ο καθένας μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει για έναν εποχιακό εργαζόμενο να δουλεύει σε περιοχή που είναι πανάκριβη, με μισθό 800 και 900 ευρώ. Σκληρός ψάχνουν, λοιπόν, οι ξενοδόχοι και όχι εργαζόμενοι με δικαιώματα.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, η λύση δεν μπορεί να είναι ούτε η παραίτηση, ούτε η φυγή. Η μόνη απάντηση είναι να μιλήσουν οι άνθρωποι που δεν ακούγεται η φωνή τους. Είναι η οργάνωση και ο αγώνας για ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και αμοιβές που να τους επιτρέπουν να ζήσουν αξιοπρεπώς.

Ξεκινά η συνεργασία ΣΣΕ-ΟΑΕΔ

(ή αλλιώς, αφού δε θέλετε να δουλέψετε στα κάτεργα του τουρισμού, θα σας αναγκάσουμε!)

Κάθε μέσο που διαθέτουν προσπαθούν ν' αξιοποιήσουν η κυβέρνηση και οι επιχειρηματίες στον κλάδο του τουρισμού, προκειμένου να καλύψουν τις χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας που υπάρχουν σε όλη τη χώρα. Φυσικά, η πολιτική που ακολουθούν είναι η ίδια που οδήγησε στις τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό που καταγράφει απ' την αρχή της η φειντή τουριστική σεζόν και δεν είναι άλλες από τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στον τουρισμό. Παρά τα κούφια λόγια λοιπόν και τις υποσχέσεις των αρμόδιων υπουργών πως οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας θα εφαρμοστούν και οι εξονυχιστικοί έλεγχοι του ΣΕΠΕ θα πατάξουν κάθε απόπειρα εργοδοτικής αυθαιρεσίας (αυτής που ούτως ή άλλως διασφαλίζεται από τους ψηφισμένους αντεργατικούς νόμους!), προκειμένου να δαλεάσουν τους χιλιάδες εργαζόμενους που εγκατέλειψαν τον κλάδο, η πολιτική που ακολουθούν για να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα κινείται στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση.

Οι προτάσεις των επιχειρηματιών του κλάδου που ζητούν συνεργασία με τον ΟΑΕΔ έχουν μπει ήδη σε εφαρμογή, προκειμένου οι εγγεγραμμένοι στα μπρώα του να καλύψουν το μεγαλύτερο μέρος των θέσεων εργασίας. Συγκεκριμένα, μέχρι 31/05 υπέβαλλαν οι τουριστικές επιχειρήσεις τις κενές θέσεις στην πλατφόρμα της ΔΥΠΑ και μέχρι τις 15/06 εργασιακοί σύμβουλοι θα υποδείξουν τους ανέργους που πληρούν τις σχετικές προϋποθέσεις. Να σημειωθεί ότι με βάση και τις τελευταίες νομοθετικές αλλαγές για την «αναδιοργάνωση» του ΟΑΕΔ, οι οποίες φέρνουν νέα βάρβαρη επίθεση στα δικαιώματα των ανέργων, γίνεται ξεκάθαρο τι είδους λύση οραματίζεται το κεφάλαιο.

Οι νέες διατάξεις, μεταξύ άλλων, προβλέπουν ότι οι άνεργοι που αρνούνται 3 φορές θέση εργασίας που τους έχει προταθεί από τον Οργανισμό θα διαγράφονται για 2 χρόνια από τον ΟΑΕΔ, δηλαδή θα χάνουν οριστικά το πενιχρό επίδομα ανεργίας και ό,τι σχετικές παροχές προβλέπονται. Με τέτοιου είδους εκβιασμούς και τρομοκρατία επιχειρούν να περισώσουν το «θαύμα του τουρισμού» οι μεγαλοεπιχειρηματίες και η κυβέρνηση. Εκβιασμούς που ξεκινούν πριν καν βρουν εργασία οι υποψήφιοι και μαρτυρούν ποια οραματίζονται να είναι η εργασιακή τους προοπτική. Τόσο υποκριτικές είναι οι δεσμεύσεις τους για βελτίωση των όρων δουλειάς στον κλάδο. Το ζητούμενο γι' αυτούς είναι να πάει καλά η τουριστική σεζόν και να μπει ζεστό χρήμα στη χώρα. Για τους εργαζόμενους όμως, το ζητούμενο είναι δουλεύουν και να ζουν με δικαιώματα!

COSCO: ΝΕΑ ΣΣΕ, ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΗΝΟΥ ΑΓΩΝΑ Καμιά αναμονή, κανένας εφησυχασμός, ο αγώνας για δουλειά με δικαιώματα πρέπει να συνεχιστεί

Οι εργάτες της Cosco, μετά από έναν πολύμηνο αγώνα, μέσα σε πολλές πιέσεις και ιδιαίτερες απαιτήσεις, κατάφεραν να υποχρεώσουν την εργοδοσία της D-PORT να υπογράψει Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ). Η νέα ΣΣΕ έχει 3ετή διάρκεια, ξεκινώντας από 1/6/2022,

ενώ οι μισθολογικές αυξήσεις θα έχουν αναδρομική ισχύ απ' τις αρχές του χρόνου. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις, προβλέπονται αυξήσεις στα μεροκάματα των ειδικοτήτων της τάξης του 10%, αυξήσεις σε υπερωρίες και υπερεργασία επιπλέον των όσων ορίζει ο νόμος, άμεση μετατροπή 250 συμβάσεων από εκ περιτροπής εργασία σε πλήρους απασχόλησης και άλλες μερικές ακόμα παροχές.

Ο αγώνας των εργατών της Cosco πραγματοποιήθηκε μέσα σε μια πολύ δύσκολη και απαιτητική περίοδο, που αναβαθμίζει τη σημασία της μάχης. Το κεφάλαιο κι η εργοδοσία αξιοποιεί στο έπακρο το αναβαθμισμένο αντεργατικό οπλοστάσιο που ψηφίζουν και υλοποιούν οι εκάστοτε κυβερνήσεις, ειδικά ο πρόσφατος νόμος Χατζηδάκη (4808/2021), και προσπαθούν με κάθε μέσο να σαρώσουν εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και ταυτόχρονα να εξαπλώσουν την εργασιακή βαρβαρότητα.

Ο πολύμηνος αγώνας στο λιμάνι αποδεικνύει στην πράξη πως οι εργατικοί αγώνες, όταν διεξάγονται με συνέπεια, συνέχεια και αποφασιστικότητα, όταν οι στόχοι γίνονται συγκεκριμένοι και καταφέρνουν να ενοποιήσουν τη βάση του σωματείου, μπορούν να μαζικοποιούνται, να δημιουργούν ρωγμές στην εργοδοτική τρομοκρατία και να κερδίζουν και υλικές νίκες.

Όλους αυτούς του μήνες, ο αγώνας βρήκε απέναντί του την αδιαλλαξία της εργοδοσίας. Με έντονο αντεργατικό προφίλ, προσπαθούσε να διασπάσει, να λοιδορήσει και να τρομοκρατήσει. Όλες οι απεργίες του σωματείου κρίθηκαν παράνομες σύμφωνα με τις διατάξεις του νέου νόμου και βρέθηκαν αντιμέτωπες με αύρες νερού και ειδικές δυνάμεις στις πύλες του λιμανιού να προσπαθούν να διασφαλίσουν την απρό-

σκοπη λειτουργία του. Η ενόττητα κι η αποφασιστικότητα των λιμενεργατών πρώτα απ' όλα, αλλά και το πλατύ κύμα αλληλεγγύης και υποστήριξης του αγώνα, ανέκοψαν τις προσπάθειες τρομοκρατίας.

Η νέα ΣΣΕ στο λιμάνι του Πειραιά είναι μια σημαντική παρακαταθήκη για τους εργάτες στην

Cosco και θετική εξέλιξη συνολικά για τον αγώνα τους. Η επόμενη μέρα δεν πρέπει να είναι περίοδος αναμονής κι εφησυχασμού. Η εργοδοσία μέσα από συγκεκριμένες κινήσεις έχει ήδη δείξει ότι θα προσπαθήσει να κερδίσει χρόνο και να επανέλθει πιο αποφασισμένη και πιο δυναμωμένη. Η ίδια η ΣΣΕ που μόλις υπογράφηκε περιέχει ανοιχτά ζητήματα, που σύντομα θα έρθουν στην επιφάνεια ως νέες αιτίες αντιπαράθεσης.

Η 3ετής διάρκεια ισχύος της σύμβασης αποτελεί ένα σημαντικό όριο στη διεκδίκηση επιπλέον αυξήσεων σε μια περίοδο που η εκτίναξη των τιμών κι ο πληθωρισμός καταρρίπτουν το ένα ιστορικό ρεκόρ μετά το άλλο. Το αίτημα για μετατροπή των εκ περιτροπής συμβάσεων σε πλήρους απασχόλησης βρίσκεται ήδη εμπόδια πριν καν στεγνώσει το μελάνι της σύμβασης. Η εργοδοσία παρακάμπτει ανοιχτά τα συμφωνημένα και προχωράει σε αλλαγές συμβάσεων σύμφωνα με τα δικά της κριτήρια, θέλοντας να στήσει συγκεκριμένο μηχανισμό προσλήψεων με ό,τι αυτό σημαίνει για τη διαμόρφωση νέων συσχετισμών προς όφελός της. Το εδάφιο της ΣΣΕ που καθορίζει τις αλλαγές συμβάσεων σύμφωνα με τη δυναμική των εργασιών της εταιρίας αφήνει ανοιχτό παράθυρο για την ανατροπή της όποιος απόφασης.

Το σωματείο εργαζομένων της Cosco και το σύνολο των εργατών έχουν μπροστά τους ακόμη σημαντικές μάχες. Την αποδόμηση της «εργασιακής ειρήνης» που προσπαθεί να στήσει η εργοδοσία πλάι και μαζί με το εργοδοτικό σωματείο, το δυνάμωμα της ενόττητας των εργατών και της αποφασιστικότητας γύρω απ' τους στόχους και τις διεκδικήσεις που ανέδειξε ο πολύμηνος αγώνας, την εξαγωγή συμπερασμάτων για τους τρόπους, τα μέσα, τις απαιτήσεις και τις κατευθύνσεις ενός σημαντικού αγώνα που συνεχίζεται.

Η ΓΣΕΕ ΜΑΣ «ΜΕΛΕΤΑ», ΔΝΤ ΚΑΙ ΕΕ ΜΑΣ «ΘΩΡΑΚΙΖΟΥΝ»

Με τους αγώνες μας, κόντρα στην υποκρισία και την εκμετάλλευση

Επέλαση της φτώχειας και της εξαθλίωσης για τα πλατιά λαϊκά στρώματα φέρνουν οι πολιτικές του συστήματος. Και αυτό δεν αποτελεί κινδυνολογία από αυτές που συνήθως χρεώνονται στους «αριστέρους καταστροφολόγους», αλλά καθημερινή διαπίστωση διαφόρων επιτελείων και φορέων. Ακόμη και το ίδιο το ΔΝΤ δημοσίευσε κείμενο με τίτλο «Δημοσιονομική πολιτική για τον μετριασμό του κοινωνικού αντίκτυπου των υψηλών τιμών ενέργειας και τροφίμων» θέλοντας και αυτό να προλάβει μαζικά λαϊκά ξεσπάσματα και προτείνοντας μια σειρά συνταγές: επιδόματα, προγράμματα στήριξης σε νοικοκυριά χαμηλού εισοδήματος και κοινωνικά ευάλωτες ομάδες, επιστροφές φόρων και διάφορα άλλα.

Ανπουχθούν οι επιτελείς του συστήματος για τις συνέπειες των καταστροφικών πολιτικών που προωθούν, και προσπαθούν να βρουν δικλίδες ασφαλείας και μεθόδους εκτόνωσης της κοινωνικής δυσαρέσκειας που φουντώνει. Αυτό βέβαια που αρνούνται να δουν είναι ότι υπεύθυνο είναι το ίδιο το σύστημα και η λειτουργία του. Γι' αυτό και όλα τα μέτρα που προτείνουν έχουν προσωρινό χαρακτήρα και δεν πρέπει να διακινδυνεύουν τις «ισορροπίες» που επιβάλλει η διατήρηση της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Με την ίδια ανπουχία για τους κινδύνους

κοινωνικών εκρήξεων, τα επιτελεία της ΕΕ κατέληξαν σε μια προσωρινή συμφωνία σχετικά με τους κατώτατους μισθούς. Συγκεκριμένα, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο συμφώνησαν να θεσπίσουν κανόνες για τον καθορισμό «επαρκών» κατώτατων μισθών.

Αντίστοιχη εικόνα καταγράφει και το ΙΝΕ της ΓΣΕΕ μέσω της ετήσιας έκθεσής του για την ελληνική οικονομία και την απασχόληση., οπότε ο βασικός μισθός έφτασε στα 713 ευρώ (εδώ και ένα μήνα), οι απώλειες στο εισόδημα έφταναν το 18%. Τον Απρίλιο του 2022 (πριν την αύξηση της Πρωτομαγιάς) η επίσημη απώλεια αγοραστικής δύναμης του κατώτατου μισθού ήταν ίση με 18% έναντι 14,7% τον Μάρτιο. Αλλά και οι εργαζόμενοι με τον μέσο μισθό του ιδιωτικού τομέα είχαν χάσει τον Απρίλιο του 2022 το 9,9% της αγοραστικής τους δύναμης. Εκεί δε που τα πράγματα γίνονται δραματικά είναι για όσους εργάζονται με μερική απασχόληση, καθώς ο μέσος μισθός μερικής απασχόλησης είχε επίσημα απώλεια της αγοραστικής του δύναμης κατά 28%!

Προκλητικό είναι και ένα ακόμη στοιχείο που καταγράφεται για τους εργαζόμενους με μερική απασχόληση. Συγκεκριμένα, τον Μάρτιο του 2022 οι εργαζόμενοι μερικής απασχόλησης απασχολούνταν κατά μέσο όρο το

76% του χρόνου εργασίας των εργαζομένων πλήρους απασχόλησης (περίπου 30 ώρες την εβδομάδα), αλλά αμείβονταν μόλις με το 38% της αμοιβής των τελευταίων. Δηλαδή για την ίδια εργασία έπαιρναν τα μισά χρήματα!

Από τη μια, λοιπόν, τα συστημικά επιτελεία και, από την άλλη, οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες νοιάζονται να καταγράψουν το μέγεθος της καταβύθισης που έχουν υποστεί οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά νοικοκυριά. Από τη μια, αυτοί που εκπονούν και προωθούν τις ληστρικές πολιτικές για λογαριασμό του μεγάλου κεφάλαιου και, από την άλλη, αυτοί που έχουν αποπλίσσει τους εργαζόμενους και τους έχουν εγκαταλείψει στην τύχη τους. Από τη μια, αυτοί που επέβαλαν τα μνημόνια, τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και την ισοπέδωση των εργατικών δικαιωμάτων και, από την άλλη, αυτοί που βάζουν πλάτη για το ανεμπόδιτο πέρασμα αυτών των πολιτικών.

Όλοι τους, από τη θέση του ο καθένας, καμώνονται ότι νοιάζονται για τους εργαζόμενους και ότι συμμερίζονται τις αγωνίες τους. Στην πραγματικότητα, αυτό που επιδιώκουν είναι να εξασφαλίσουν είναι την απρόσκοπτη λειτουργία του συστήματος της εκμετάλλευσης και της λεηλασίας. Τρέμουν μπροστά στο ενδεχόμενο εργατικών και λαϊκών εκρήξεων, και βιάζονται να εξασφαλί-

σουν όρους «εργασιακής ειρήνης». Βιάζονται δηλαδή να ρίξουν στάχτη στα μάτια των εργαζομένων, να ξεγελάσουν τη δυσαρέσκεια τους και να κερδίσουν χρόνο για λογαριασμό του συστήματος.

Αποτελεί πρόκληση να μιλούν όλοι αυτοί για λογαριασμό της εργατικής τάξης. Αποτελεί πρόκληση να εκπονεύ «μελέτες» η ΓΣΕΕ την ώρα που δεν κάνει το παραμικρό για τη διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς. Είναι εκκωφαντικό το σιωπητήριο που έχει σημάνει μετά την απεργία της 6^{ης} Απρίλη και την ανακοίνωση της δήθεν «γενναίας» αύξησης στον κατώτατο μισθό από την κυβέρνηση της ΝΔ.

Οι εργαζόμενοι γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα τη δραματική κατάσταση που ζουν. Και δεν πρέπει να έχουν αυταπάτες ούτε για το ποιο είναι υπεύθυνος για την κατάσταση αυτή, αλλά ούτε και για τις πραγματικές προθέσεις όλων αυτών. Ο αγώνας των εργαζομένων πρέπει να στοχεύει στην ανατροπή αυτής της βάρβαρης πολιτικής και όχι στο φιασίδωμά της. Πρέπει να είναι κόντρα σε κάθε πρόταση «λελογισμένης» διαχείρισης της κρίσης του συστήματος. Πρέπει να είναι κόντρα σε κάθε λογής εκλογικές αυταπάτες. Πρέπει να είναι αγώνας αποφασιστικός, μαζικός, απεργιακός. Πρέπει να απαιτεί αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, που να καλύπτουν το κόστος της ζωής. Και είναι υπόθεση των ίδιων των εργαζομένων.

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥ

Ο νόμος 4808/21 παραμένει όπλο στα χέρια κυβέρνησης και εργοδοσίας

ΑΘΗΝΑ: ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Πέμπτη 16 Ιούνη, 7:00 μ.μ. - Πεζόδρομος Κοραή

Καθώς συμπληρώνεται ένας χρόνος απ' την ψήφιση του αντεργατικού εκτρώματος Χατζηδάκη και μπροστά στη διαδήλωση που έχει καλεστεί για τις 16 Ιούνη, η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του ν.4808/2021 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών» διοργάνωσε ανοιχτή εργατική εκδήλωση-συζήτηση στις 6/6. Παρά τη δυστυχώς περιορισμένη ανταπόκριση, η πλούσια συζήτηση υπενθύμισε τόσο τα βασικά χαρακτηριστικά του νόμου όσο και τη διαδρομή που έχει διανύσει το σύστημα απ' την ψήφιση του μέχρι σήμερα. Διαδρομή την οποία δεν δυσκόλεψε καθόλου η στάση των κυρίαρχων δυνάμεων.

Στη συζήτηση αναδείχτηκαν τόσο οι αντεργατικές όσο και οι αντισυνδικαλιστικές πλευρές του νόμου. Αρκετές απ' τις πρώτες (όπως για την αμοιβή των υπερωριών) έχουν βρει εφαρμογή πρακτικά «αυτόματα». Κάποιες άλλες, ειδικά η «διευθέτηση ωραρίου» σε ατομικό επίπεδο, είναι δύσκολο να βγουν στην επιφάνεια, καθώς βασίζονται στην ύπαρξη ενός τέτοιου εκβιαστικού πλαισίου που να μην επιτρέπει στον εργαζόμενο ν' αντισταθεί. Υπάρχει δε κι η περίπτωση των διατάξεων όπως αυτές που επικείμενες να χρησιμοποιήσει, χωρίς επιτυχία, η εργοδοσία της e-food. Σε κάθε περίπτωση, το μεγάλο πλήθος διατάξεων που χτυπούν τα εργασιακά δικαιώματα παραμένει διαθέσιμο για ενεργοποίηση σύμφωνα με το συσχετισμό, γενικό και ειδικό, που έχει στη διάθεσή της η εργοδοσία.

Το σκέλος όμως που αφορά τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, με ειδικό βάρος στη στοχοποίηση της απεργίας, είναι αυτό που αξιοποίησε άμεσα το σύστημα. Τις διατάξεις και του νόμου 4808/2021 βρήκαν μπροστά τους οι λιμενεργάτες στην Cosco, πρακτικά σε όλες τους τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Αντίστοιχα οι εκπαιδευτικοί, στην απεργια-αποχή για την αξιολόγηση και στην πρόσφατη στάση εργασίας ενάντια στις εξετάσεις PISA. Το ίδιο οι εργαζόμενοι στον ΕΦΚΑ, στο Παιδών Πεντέλης, στον ΟΑΕΔ, στον ΟΑΣΘ. Μ' αυτόν τον νόμο απειλήθηκαν οι εργαζόμενοι στη ΣΤΑΣΥ μέχρι και με φιλικότητες για τη συμμετοχή τους στην 3ωρη

στάση εργασίας του ΕΚΑ. Και βέβαια με το υπόβαθρο του νόμου, ειδικά σε ό,τι αφορά την ελαχιστοποίηση των συνεπειών σε περίπτωση παράνομων απολύσεων, η εργοδοσία στα Πετρέλαια Καβάλας απέλυσε ουσιαστικά όλους τους εργαζόμενους ενώ βρίσκονταν σε επίσκεψη, αφότου είχε αποηλύσει σύσσωμο το ΔΣ του σωματίου.

Ο νόμος λοιπόν εφαρμόζεται. Γεγονός που δεν αναιρείται απ' το ότι σε ορισμένες περιπτώσεις απεργίες που κρίθηκαν παράνομες πραγματοποιήθηκαν τελικά. Σε μια φάση που το σύστημα σωστά αναγνωρίζει πως οι εργαζόμενοι αναζητούν συλλογική οργάνωση ως τρόπο απάντησης στην επίθεσή του, που θα συνεχιστεί στο έδαφος της κρίσης και των οξυμένων ανταγωνισμών, έχει κάθε λόγο να περιορίζει τα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ο νόμος Χατζηδάκη δείχνει τις «αρετές» του ως αναπόσπαστο κομμάτι της επίθεσης.

Το ζήτημα είναι πώς στέκεται κάθε δύναμη. Το δίστημα που έχει διανυθεί ανέδειξε καθαρά στάσεις και αντιλήψεις, σημάδια των οποίων είχαν φανεί και πριν την ψήφιση του νόμου, με πλέον χαρακτηριστική την ακύρωση της απεργίας στις 3 Ιούνη 2021 από το ΠΑΜΕ και την ΑΔΕΔΥ, προκειμέ-

νου ν' ανέβουν στο άρμα της ΓΣΕΕ. Όταν οι αστικές συνδικαλιστικές δυνάμεις αποφεύγουν να τοποθετηθούν για το νόμο (ή και προωθούν την εφαρμογή του στα συλλογικά όργανα), δηλώνουν την πλήρη υποταγή τους σε καθετί που προβλέπει, όπως και στο συνολικό του πνεύμα. Όταν οι ρεφορμιστικές δυνάμεις, με κυρίαρχο το ΠΑΜΕ, υποστηρίζουν ότι «ο νόμος έχει μείνει στα χαρτιά», δηλώνουν προς κάθε κατεύθυνση την άρνησή τους να παίξουν ρόλο στον αγώνα ενάντια του. Αυτός όμως, όπως και κάθε πλευρά της επίθεσης του συστήματος, δεν παρακάμπτεται. Όσο παραμένει αναπάντητος, δημιουργεί δεδομένα και οδηγεί σταθερά τους εργαζόμενους σε χειρότερη θέση.

Γι' αυτό έχει σημασία η επιτυχία της συγκέντρωσης στις 16/6. Οποσδήποτε, οι όροι γι' αυτή θα έπρεπε να είναι καλύτεροι, το ζήτημα να έχει ανοικτή πλατιά στους εργαζόμενους, η κινητοποίηση να έχει απεργιακό χαρακτήρα. Η κυριαρχία όμως των αστικών και των ρεφορμιστικών δυνάμεων στα συνδικαλιστικά όργανα είναι δεδομένη. Με βάση την (τέτοια ή αλλιώς) τοποθέτησή τους, δεν «προκύπτει» καμία ανάγκη κινητοποίησης απέναντι στο νόμο. Οι δυνάμεις λοιπόν που αναγνωρίζουν τη σημασία αυτού του αγώνα με στόχο την ανατροπή του νόμου, έχουν ν' αντιμετωπίσουν και την υπονόμηση από αυτούς που διατείνονται πως βρίσκονται στο πλευρό των εργαζομένων.

Ο αγώνας για την ανατροπή ενός τέτοιου νόμου έχει μεγάλες απαιτήσεις και σε αποφασιστικότητα και σε συνέχεια, προκειμένου να κερδίσει δυνάμεις και μαζικότητα. Σ' αυτή την κατεύθυνση θα συνεχίσουμε ν' αναδεικνύουμε την ανάγκη της πάλης για την κατάργηση του ν.4808/2021, τόσο με την παρέμβαση σε εργασιακούς χώρους και συνδικαλιστικές διαδικασίες, όσο και μέσα από κάθε προσπάθεια κοινού βηματισμού και κοινής δράσης. Σ' αυτή την κατεύθυνση επιμένουμε στη δραστηριοποίηση και της «Πρωτοβουλίας για την κατάργηση του ν.4808/2021», στην ίδια κατεύθυνση καλούμε σε μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση την Πέμπτη 16/6, στις 7μμ, στον πεζόδρομο της Κοραή.

Ο νέος νόμος-πλαίσιο έρχεται να καταργήσει τα όργανα πάλης των φοιτητών

Αμέσως μετά τις φοιτητικές εκλογές, το υπουργείο Παιδείας εισήγαγε μέσα στις διατάξεις του νέου νόμου-πλαίσιο το χτύπημα των συλλόγων. Η κυβέρνηση όχι μόνο θέλει να παρέμβει στους συλλόγους, στον φοιτητικό συνδικαλισμό και στα όργανα πάλης των φοιτητών, αλλά έρχεται να τους καταργήσει πλήρως.

Το σχέδιο το οποίο περιλαμβάνεται μέσα στον νέο νόμο είναι η εισαγωγή φοιτητικών συμβουλίων σε κάθε ΑΕΙ, στα οποία θα ορίζονται εκπρόσωποι, μέσα από εκλογές που θα διεξάγεται με ενιαία ψηφοδέλτια. Η ψηφοφορία θα διεξάγεται αποκλειστικά ηλεκτρονικά, μέσω ειδικής πλατφόρμας με την ονομασία «Ψηφιακή Κάλπη ΖΕΥΣ», της ανώνυμης εταιρείας του Ελληνικού Δημοσίου. Υπεύθυνος για αυτές θα είναι ο επικεφαλής της ακαδημαϊκής μονάδας.

Ο ρόλος του φοιτητικού συμβουλίου θα είναι να εισηγείται προς τα όργανα διοίκησης των ΑΕΙ και την πολιτεία για θέματα που θα έχουν να κάνουν με τη φοιτητική μέριμνα, τη βελτίωση των συνθηκών εκπαίδευσης των φοιτητών, τη βελτίωση της ποιότητας των προγραμμάτων σπουδών στα ΑΕΙ, τη λήψη μέτρων για την ισότιμη πρόσβαση φοιτητών ΑμεΑ στις εκπαιδευτικές δραστηριότητες, την υλοποίηση προγραμμάτων, δράσεων, σεμιναρίων, ενημερωτικού χαρακτήρα εκδηλώσεων και άλλων συναφών δραστηριοτήτων και πρωτοβουλιών, σε συνεργασία με φορείς του δημόσιου τομέα και την υποβολή προτάσεων προς το Συμβούλιο Διοίκησης και τη Σύγκλητο για τη διαμόρφωση της στρατηγικής της εκπαίδευσης και της έρευνας του ΑΕΙ.

Με λίγα λόγια, έρχεται να θεσπίσει έναν ψευτο-συνδικαλισμό, πλήρως υποταγμένο στις επιταγές του συστήματος και της κυβέρνησης, που σαν μόνο ρόλο θα έχει να συζητάει για ακαδημαϊκού χαρακτήρα θέματα με το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο και τις πρυτανείες. Στην καλύτερη, θα συζητάει την επίθεση που υλοποιείται στην εκπαίδευση και θα διαμορφώνει κάποιες προτάσεις βελτίωσης της (όσο φυσικά αυτό είναι εφικτό και ανεκτό). Στην ουσία, στήνεται ένα πράγμα διοικητικό και από τα πάνω, έξω και πέρα από τους φοιτητές και τα πραγματικά τους προβλή-

ματα, εισάγοντας μια ψευδή αίσθηση δημοκρατίας και διαλόγου, εισάγοντας τους φοιτητές στη λεγόμενη ακαδημαϊκή κοινότητα, μετατρέποντας το πανεπιστήμιο σε έναν χώρο στείρο, χωρίς πολιτική που δεν θα μπορεί κανείς να αντιδρά, όταν του τσακίζουν τα δικαιώματά του μαζί με τους συμφοιτητές του.

Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι η κυβέρνηση και το σύστημα έρχονται να εγκαθιδρύσουν ένα αντιδραστικό και στημένο πράγμα, ένα νέο όργανο που θα υπονομεύσει και θα απαξιώσει τα φοιτητικά όργανα, πατώντας πάνω στην αποσυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων και στη μη εμπιστοσύνη των φοιτητών σε αυτά.

Άραγε, πώς θα σταθεί σε αυτό η υπόλοιπη Αριστερά και κυρίως η πρώτη δύναμη στα πανεπιστήμια, που έχει κάνει σημαία της την εκπροσώπηση και έχει αναγάγει όλες τις διαδικασίες των φοιτητών στην ανάδειξη αυτών από τους οποίους θα μπορέσουν να ακουστούν τα προβλήματά τους στις διοικήσεις (αρκεί, βέβαια, οι εκπρόσωποι να είναι αγωνιστές); Πώς θα κοντράρουν αυτή την κατάσταση, όταν έχουν μετατρέψει τους συλλόγους που κυριαρχούν σε συλλόγους-σφραγίδες και όλη τους η ρητορεία κινείται γύρω από διοικητικά συμβούλια που παίρνουν αποφάσεις πέρα και έξω από τους φοιτητές, μεταφέροντάς τες σε Πρυτανείες, δημαρχεία, φορείς και υπουργεία; Πώς θα σταθούν απέναντι σε αυτή τη διάταξη, όταν στην ουσία έρχεται να ενισχύσει τη συνδιοίκηση και να παρουσιάσει τους φοιτητές ως συνδιαμορφωτές της επίθεσης, όταν η ΚΝΕ και η ΕΑΑΚ τόσα χρόνια βροντοφωνάζουν για τη μεγαλύτερη παρουσία τους στα όργανα αυτά, μιας και τα αναγνωρίζουν ως τα καθ' ύλην αρμόδια για τη λύση των προβλημάτων; Πώς θα κοντράρουν την υπονόμηση των οργάνων πάλης των φοιτητών, όταν οι ίδιοι υπονομεύουν τις γενικές συνελεύσεις, που όταν θυμούνται να τις καλέσουν, περνάνε χρονοδιαγράμματα (θεσπίζοντας μέχρι και την ώρα που μπορεί να διαρκέσει) χωρίς να τους νοιάζει η απαρτία, αρκεί να πάρουν μια απόφαση;

Η ανακοίνωση του Μετώπου Αγώνα Σπουδαστών για τον νέο νόμο αναφέρει μεταξύ άλλων: «Λίγες μέρες μετά την ήττα της ΔΑΠ στις φοιτητικές εκλογές, δημιουργούν “συμβούλια φοιτητών”-παραμάγαζα της

κυβέρνησης και των διοικήσεων, που θα επικυρώνουν την πολιτική του “Πανεπιστημίου Α.Ε.”. Οι φοιτητές εκλέξαμε τους εκπροσώπους μας στις φοιτητικές εκλογές! Αυτοί δεσμεύονται και λογοδοτούν στους φοιτητές και όχι στα υπουργεία. Θέλουν να μετατρέψουν την πολιτική συζήτηση, την αντιπαράθεση θέσεων σε διαγωνισμό δημοφιλίας και πελατειακών σχέσεων από “φοιτητο-παράγοντες” με τα ενιαία ψηφοδέλτια».

Με λίγα λόγια η αντιπαράθεση η οποία γίνεται από τη μεριά του Μ.Α.Σ είναι ότι

- ήδη υπάρχουν εκπρόσωποι,
- ήδη υπάρχουν τα όργανα για να βγαίνουν αυτοί και να μεταφέρουν στις διοικήσεις τα προβλήματα,
- εσείς έρχεστε μέσω των φοιτητικών συμβουλίων και των ενιαίων ψηφοδελτίων να βάλετε την ΔΑΠ αλλιώς, γιατί ηττήθηκε στις εκλογές.

Έτσι και αλλιώς, όπως λένε, και αυτός ο νόμος και αυτή η διάταξη θα μείνουν στα χαρτιά, όπως και άλλοι νόμοι ή παρόμοιες διατάξεις. Δεν αναγνωρίζουν ότι αυτή τη στιγμή έρχεται ένα χτύπημα-τομή, που θα αλλάξει αυτά που γνωρίζαμε έως σήμερα. Ένα χτύπημα, που πέρα από όλα τα άλλα που φέρνει, έρχεται να τελειώνει με τις οργανωμένες πολιτικές φωνές στα πανεπιστήμια. Η εκπροσώπηση που θέλει να φέρει η κυβέρνηση δεν απαντιέται με αγωνιστική εκπροσώπηση στα όργανα, αλλά με την εμπλοκή των φοιτητών στις διαδικασίες.

Μπροστά, λοιπόν, σε αυτό τον εγκάθετο και πλήρως ελεγχόμενο φοιτητικό συνδικαλισμό που έρχεται να θεσπίσει η κυβέρνηση, η μόνη απάντηση είναι η υπεράσπιση των ζωντανών συλλογικών διαδικασιών βάσης και των οργάνων πάλης του φοιτητικού κινήματος, κόντρα στον εκφυλισμό, την απαξίωση, την εκπροσώπηση, τη συνδιοίκηση και την κατάργηση της πολιτικής μέσα στα ΑΕΙ. Μόνη απάντηση είναι η μαζικοποίησή τους, με την ενεργή συμμετοχή των φοιτητών που θα συζητάνε, θα αποφασίζουν και θα πολιτικοποιούν τον αγώνα τους. Πρέπει να στηριχτούν αποφασιστικά τα αυτοτελή όργανα πάλης του φοιτητικού κινήματος, να συγκροτηθούν αντιστάσεις για να μην περάσει ο νέος νόμος και να ανατραπεί ο προηγούμενος.

Εικονικές συγκρούσεις ή συλλογική και οργανωμένη η απάντηση ενάντια στην εγκατάσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας;

Οι 400 πρώτοι της πανεπιστημιακής αστυνομίας έλαβαν φύλλα πορείας για την τοποθέτησή τους στα πανεπιστημιακά ιδρύματα και τις τελευταίες οδηγίες για τον τρόπο που θα ενεργούν και θα καταστέλλουν το φοιτητικό κίνημα. Την ώρα που γράφονται αυτές, οι γραμμές το σύστημα έχει ανακοινώσει την εμφάνιση των ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια στις 10/6.

Οι εικόνες από το ΑΠΘ ήταν ενδεικτικές. Απαντώντας καταπατήσεις ασύλου, συνεχής παρουσία δυνάμεων των ΜΑΤ, γκλόμπς και χημικά σε φοιτητές, παρουσία αύρας νερού στον χώρο του πανεπιστημίου. Τέτοιες εικόνες είναι διατεθειμένο το σύστημα να δείξει σε όλες τις σχολές, όπου οι φοιτητές αντιδρούν στις πολιτικές του.

Διαφορετικές απαντήσεις δίνονται από κάθε πολιτική δύναμη που αναφέρεται στην αριστερά και το κίνημα. Η απάντηση που έδωσαν τα ΕΑΑΚ (κατά βάση) στο ΑΠΘ και που μάλλον θα ξαναδώσουν στις υπόλοιπες σχολές είναι αυτή της εικονικής σύγκρουσης. Είναι η εικόνα κάποιων λίγων «πρωτοπόρων», που αυτόκλητα αποφασίζουν να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής, για να αποδείξουν, όπως κατά καιρούς έχουν ισχυρισθεί, ότι «υπάρχει καταστολή». Πρόκειται για πρακτικές οι οποίες έχουν αποτελέσει πολλές φορές την αφορμή για να διαλύσουν οι δυνάμεις καταστολής ολόκληρες διαδηλώσεις. Είναι πρακτικές οι οποίες όταν γίνονται μακριά και πέρα από τους φοιτητές και τους φοιτητικούς συλλόγους δεν είναι παρά νερό στον μύλο

του συστήματος, που πολύ εύκολα θα ξανακάνει λόγο για το «άσυλο βίας και ανομίας» και τους «κρανιοφόρους μπαχαλάκηδες» των πανεπιστημίων.

Η άλλη προσέγγιση στο ζήτημα της καταστολής και της πανεπιστημιακής αστυνομίας (και χωρίς να είναι η μόνη και η τελευταία) είναι η συλλογική και οργανωμένη απάντηση των φοιτητών. Αυτή που θέλει τους φοιτητές μέσα από τα συλλογικά τους όργανα, τις γενικές συνελεύσεις τους, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις να δίνουν την απάντηση στην επίθεση σε βάρος των δικαιωμάτων τους. Αυτή που θέλει τους φοιτητές ενεργά υποκείμενα πάλης και όχι ακολουθητές των όποιων εξελίξεων. Αυτή που θέλει τους φοιτητές να στηρίζονται στις δικές τους δυνάμεις και να μην ψάχνουν ψεύτικους συμμάχους στο καθηγητικό κατεστημένο, το οποίο εγκρίνει και θα εγκρίνει την πανεπιστημιακή αστυνομία και όλες τις αντιλαϊκές πολιτικές σε βάρος των φοιτητών. Οι φοιτητές, μέσα από τα συλλογικά τους όργανα, πρέπει να πάρουν αποφάσεις αγώνα. Να καταγγείλουν την είσοδο της πανεπιστημιακής αστυνομίας, να προχωρήσουν σε καταλήψεις, να προχωρήσουν σε μαζικές διαδηλώσεις σε πανελλαδικό επίπεδο. Μόνο έτσι μπορεί να μπει φραγμός στην πανεπιστημιακή αστυνομία και να ανατραπεί ο νόμος 4777. Και όταν οι φοιτητές θα έχουν συζητήσει στα όργανά τους ακόμα και το ενδεχόμενο της σύγκρουσης με τις δυνάμεις καταστολής, τότε θα μπορούμε να κάνουμε λόγο για μια πραγματική και όχι μια εικονική σύγκρουση.

23ο Camping
Αγωνιστικών Κινήσεων
Μαθητικής Αντίστασης

19-27 Ιουλίου
Drepanos Camping
Ηγουμενίτσα

7.5€/ημέρα
5€ οικ. ενίσχυση

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

εκδηλώσεις - εκδηρώσεις - τουρνουά - πάρτυ

ΑΘΗΝΑ: 6981151029 - ΒΕΣ/ΝΙΚΗ: 6984520836 - ΠΑΤΡΑ: 6974462979
ΒΡΑΧΗ: 6943757170 - ΗΛΕΙΟΣ: 6959640331

Νέος νόμος-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια Αντιδραστική τομή επίθεσης στα φοιτητικά δικαιώματα ολόκληρων γενεών

Στις 26/5 η Κεραμέως παρουσίασε τον νέο νόμο-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια, ο οποίος τίθεται άμεσα σε διαβούλευση. Μέσα από τα 320 άρθρα και τις αναρίθμητες διατάξεις του, ο ογκώδης αυτός νόμος προορίζεται να αποτελέσει τη νέα «Βίβλο» της επίθεσης σε βάρος των φοιτητικών δικαιωμάτων ολόκληρων γενεών. Αποτελεί αντιδραστική τομή σε πληθώρα ζητημάτων που «καίνε» τη σπουδάζουσα νεολαία:

Διάλυση πτυχίων - αποσύνδεσή τους από επαγγελματικά δικαιώματα

Ο νέος νόμος-πλαίσιο διαλύει εντελώς τα πτυχία:

- Εισάγει για πρώτη φορά στην ελληνική πραγματικότητα τα μονοετή «υπο-πτυχία» (minor degree). Τα τμήματα των ΑΕΙ: «δύνανται να οργανώσουν παράλληλα με τα προγράμματα σπουδών πρώτου κύκλου, ειδικό πρόγραμμα σπουδών δευτερεύουσας κατεύθυνσης (minor degree). Η διάρκεια ορίζεται κατ' ελάχιστον σε ένα (1) ακαδημαϊκό έτος και οι εκπαιδευτικές δραστηριότητες αντιστοιχούν τουλάχιστον σε εξήντα (60) πιστωτικές μονάδες. (...) Η επιτυχής ολοκλήρωση προγράμματος σπουδών δευτερεύουσας κατεύθυνσης οδηγεί στην απονομή διακριτού τίτλου» (άρθρο 98).

- Προβλέπει τη δημιουργία προγραμμάτων ακόμη πιο σύντομης διάρκειας «από τριάντα (30) έως εξήντα (60) πιστωτικές μονάδες (ECTS), η επιτυχής ολοκλήρωση των οποίων θα οδηγήσει στη χορήγηση τίτλων σπουδών σύνομοις διάρκειας» (άρθρο 99).

- Τα τμήματα «δύνανται να διοργανώσουν διπλά προγράμματα σπουδών πρώτου κύκλου (dual major), τα οποία οδηγούν στην απονομή δύο ισότιμων τίτλων σπουδών» (άρθρο 72).

- Θεσπίζει την εσωτερική κινητικότητα φοιτητών, το λεγόμενο εσωτερικό Erasmus, όπου οι φοιτητές για ένα εξάμηνο θα μπορούν να επιλέξουν μαθήματα από άλλο τμήμα για τη λήψη του πτυχίου τους (άρθρο 77).

- Επαναφέρει μια καρικατούρα των ΤΕΙ, διατηρώντας την ονομασία ΑΕΙ, που θα απονέμουν πτυχία σε 3,5 έτη: «Τα προγράμματα σπουδών εφαρμοσμένων επιστημών και τεχνολογίας πρώτου κύκλου κατ' εξαίρεση δύνανται να έχουν διάρκεια επτά (7) ακαδημαϊκών εξαμήνων και οι εκπαιδευτικούς δραστηριότητες αντιστοιχούν κατ' ελάχιστον σε διακόσιες δέκα (210) πιστωτικές μονάδες (ECTS)» (άρθρο 73).

Ο νέος νόμος-πλαίσιο θέλει ναβάλει οριστικό τέλος στην έννοια του πτυχίου όπως τη γνώρισαν ολόκληρες γενιές. Σε συνδυασμό και με τα σεμινάρια, τα foundation year, την απόσπαση της λεγόμενης «διδασκαλίας επάρκειας», της γνώσης Η/Υ με τη θέσπιση ξεχωριστού Πιστοποιητικού Ψηφιακών Δεξιοτήτων (άρθρο 100) και τη διάλυση άλλων επαγγελματικών δικαιωμάτων, η έννοια του πτυχίου αντικαθίσταται από μία ρευστή σούπα πιστοποιητικών. Αυτό παράγει αποφοίτους διαφορετικών ταχυτήτων, με τους οποίους η εργοδοσία θα διαπραγματεύεται ατομικά, εμποδίζοντας την ανάπτυξη κοινών αγώνων. Το «διαίρει και βασίλευε» είναι πάγια επιδίωξη του συστήματος, με άμεσες επιπτώσεις στη δυνατότητα οργάνωσης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Διάλυση φοιτητικών συλλόγων και παρατάξεων - Κρατικά ελεγχόμενα Συμβούλια και ενιαία ψηφοδέλτια

«Σε κάθε Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα (Α. Ε. Ι.) συστήνεται Συμβούλιο Φοιτητών (...) η θητεία του οποίου είναι ετήσια» (άρθρο 43). Το κράτος θεσμοθετεί ανταγωνιστικά προς τους συλλόγους φοιτητικά όργανα, ο ρόλος των οποίων θα είναι να συζητούν με το καθηγητικό κατεστημένο για το πώς θα προχωράει η επίθεση στα φοιτητικά δικαιώματα. Όπως, άλλωστε, αναφέρεται ρητά: Ο πρύτανης εποπτεύει το Συμβούλιο Φοιτητών συγκαλώντας «το σύνολο των εκλεγέντων εκπροσώπων των φοιτητών στις Συνελεύσεις των Τμημάτων» ενώ «Το Συμβούλιο Φοιτητών λειτουργεί ως σύνδεσμος επικοινωνίας των φοιτητών με τα όργανα διοίκησης του Α. Ε. Ι.» (άρθρο 43).

Θεσπίζονται ανταγωνιστικές φοιτητικές συνδιοικητικές εκλογές με ενιαίο ψηφοδέλτιο κατά τα ιμπεριαλιστικά πρότυπα με ευθύνη διοργάνωσης του Προέδρου του κάθε Τμήματος (άρθρο 42). Η διαδικασία προβλέπει «μυστική ψηφοφορία, η οποία διεξάγεται ηλεκτρονικά μέσω του ειδικού πληροφοριακού συστήματος με την ονομασία «Ψηφιακή Κάλπη ΖΕΥΣ»». Εξοβελισμός της πολιτικής από τις σχολές, κατάργηση των παρατάξεων και ηλεκτρονικές κρατικά ελεγχόμενες ψηφοφορίες είναι το έδαφος που στρώνουν τα μέτρα αυτά.

Προσχηματικά και μεταβατικά, στον νόμο-πλαίσιο αναφέρεται: «Οι φοιτητές είναι ελεύθεροι να εκφράζονται ατομικά ή συλλογικά στο πλαίσιο λειτουργίας φοιτητικών συλλόγων» (άρθρο 178). Ωστόσο, η θέσπιση των Συμβουλίων αποτελεί ιστορικό βήμα για την απονομιμοποίηση, τη δίωξη και τη διάλυση των φοιτητικών συλλόγων, που αποτελεί δημόσια διακηρυγμένο στόχο της κυβέρνησης και των ιμπεριαλιστών.

Συγχωνεύσεις - καταργήσεις τμημάτων

Στο Άρθρο 5 ο νέος νόμος-πλαίσιο αναφέρει: «Τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ίδρυματα (Α. Ε. Ι.) δύνανται να συγχωνεύονται, κατατέμνονται, μετονομάζονται, μεταβάλλουν την έδρα τους, απορροφώνται από άλλο Α. Ε. Ι. ή να καταργούνται με προεδρικό διάταγμα (...). Προϋπόθεση είναι να υπάρχει αιτιολογημένη ανάγκη η οποία μπορεί να συνιστάται: στο δυσανάλογο μεγάλο ή μικρό ετήσιο αριθμό φοιτητών ή αποφοίτων του Α. Ε. Ι., στη μη πιστοποίηση των Α. Ε. Ι. από την Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘ. Α. Α. Ε. Ι.)...». Εν ολίγοις, με φαστ-τρακ διαδικασίες και για ποικίλους λόγους, οι κυβερνήσεις και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα θα μπορούν ναβάλουν λουκέτο σε μία σειρά σχολές.

Στον δρόμο που άνοιξε η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και η ραγδαία μείωση εισακτέων σε δεκάδες τμήματα, οι καταργήσεις-συγχωνεύσεις τμημάτων πρόκειται να επιστεγάσουν τη συρρίκνωση του χάρτη των πανεπιστημίων στη χώρα, αφήνοντας χιλιάδες φοιτητές στον αέρα.

Οι υπερεξουσίες της ΕΘΑΕΕ (ν. 4653/2020) στον τομέα αυτό βαθαίνουν την εξάρτηση της χώρας, αφού η διοικητική αυτή αρχή είναι παρακλάδι του ιμπεριαλιστικού δικτύου ευρωπαϊκών διοικήσεων αξιολόγησης της εκπαιδευ-

σης μέσα στα κράτη-μέλη που ορίζει τη «ανοίγει» και τη «κλείνει».

Οι εξαγγελίες για συγχωνεύσεις τμημάτων (ΔΙΠΑΕ, παιδαγωγικές και όχι μόνο σχολές) έδειξαν ήδη τις επιθετικές διαθέσεις του συστήματος, αλλά και τη δυνατότητα ανάπτυξης μαζικών και νικηφόρων φοιτητικών αγώνων στη βάση αυτής της αιχμής.

Συμβούλια Διοίκησης - ασφυκτικός έλεγχος στα πανεπιστήμια

Τα πανίσχυρα Συμβούλια Διοίκησης που προβλέπει ο νόμος-πλαίσιο για κάθε πανεπιστήμιο θα έχουν τη δυνατότητα να παύουν τους Πρυτάνεις και τους Αντιπρυτάνεις με αυξημένη πλειοψηφία οκτώ ενδεκάτων (8/11) και θα είναι τα ανώτερα όργανα για το σύνολο των διοικητικών, οικονομικών και στρατηγικών αρμοδιοτήτων. Το κάθε Συμβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 8: «αποτελείται από έντεκα (11) μέλη, εκ των οποίων έξι (6) μέλη είναι εσωτερικά (. . .), και πέντε (5) μέλη είναι εξωτερικά. Ως εξωτερικά μέλη δύνανται να επιλέγονται Καθηγητές Πανεπιστημίων της αλλοδαπής, φυσικά πρόσωπα με ευρεία αναγνώριση (...) καθώς και εκπρόσωποι διεθνών οργανισμών ή κοινωνικών εταίρων.» (άρθρο 14).

Πρόκειται για άμεση ιμπεριαλιστική παρέμβαση στα ζητήματα της ελληνικής εκπαίδευσης. Η συγκεντροποίηση του μοντέλου διοίκησης και η ευθεία σύνδεσή του με τα ιμπεριαλιστικά κέντρα θα βαθύνει την εξάρτηση της χώρας, θα επιταχύνει την επίθεση σε βάρος των φοιτητών και θα ανοίξει τον δρόμο στην εισαγωγή ιδιωτικών οικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία των σχολών, όπως τα δίδακτρα. Ως εκ τούτου, η δημιουργία των νέων Συμβουλίων Διοίκησης είναι σοβαρή αντιδραστική αλλαγή σε βάρος των φοιτητικών δικαιωμάτων.

Ευθεία ιμπεριαλιστική ανάμιξη στην ελληνική εκπαίδευση

Ο νέος νόμος-πλαίσιο ορίζει ότι για πρώτη φορά: «τα Α. Ε. Ι. μπορούν να ιδρύουν ακαδημαϊκές μονάδες εφαρμοσμένων επιστημών και τεχνολογίας, να οργανώνουν και να λειτουργούν προγράμματα (...) πάνω στις εφαρμογές των επιστημών, την τεχνολογία και τις τέχνες, σύμφωνα με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας για την κάλυψη απαιτήσεων συγκεκριμένων επαγγελματιών ή ομάδων επαγγελματιών» (άρθρο 3). Οι διατάξεις αυτές, που συχνά συγχέονται με το ψευδές ιδεολόγημα του «Πανεπιστημίου Α. Ε. Ι.», έχουν στην πραγματικότητα ευθεία αναφορά στη «Στρατηγική Έρευνας και Τεχνολογίας για την Έξυπνη Εξειδίκευση (RIS)». Η Research and Innovation Strategies for Smart Specialisation (RIS) αποτελεί ευρωπαϊκή ιμπεριαλιστική γραμμή που «εμπλέκει και φέρνει σε συνεργασία επιχειρήσεις, ερευνητικά κέντρα και πανεπιστήμια για να καθοριστούν οι πιο πολλά υποσχόμενες περιοχές εξειδίκευσης ενός Κράτους Μέλους ή περιφέρειας, αλλά και να εντοπιστούν οι αδυναμίες που παρεμποδίζουν την καινοτομία» (πηγή: εισήγηση Ευρωπαϊκής Επιτροπής, 2015).

Το ερώτημα που θέτουν οι ιμπεριαλιστικές χώρες εφαρμόζοντας αυτή την πολιτική στον εαυτό τους είναι: πώς θα συνδεθεί αποτελεσματικότερα η πα-

ραγωγή με την εκπαίδευση, έτσι ώστε να μειωθούν οι «καθυστερήσεις» στην προσαρμογή της δεύτερης στις όλο και ταχύτερα εξελισσόμενες ανάγκες της πρώτης; Και πώς θα επιτευχθεί αυτό ενισχύοντας ταυτόχρονα την εποπτεία του κράτους, ώστε να μην διαταραχθεί ο αναγκαίος «κεντρικός σχεδιασμός» της εκπαίδευσης από την αναρχία της παραγωγής; Πρόκειται για ερωτήματα που ταλανίζουν μέχρι σήμερα τους ίδιους τους εμπνευστές της στρατηγικής αυτής. Ωστόσο, το ζήτημα για τις εξαρτημένες χώρες τίθεται απλούστερα. Η RIS στην Ελλάδα αποτελεί ευρωπαϊκή στρατηγική με στόχο: «τη βελτιστοποίηση της πρόσβασης στους πόρους των χωρών/περιφερειών και της χρήσης αυτών: φυσικοί πόροι, χρηματοοικονομικοί, πνευματικοί πόροι, κ. ά. (πηγή: esra. gr)». Με λίγα λόγια, ενισχύει την άμεση ανάμειξη των ιμπεριαλιστών στην εκπαιδευτική και ερευνητική πολιτική, βελτιώνοντας την πρόσβασή τους στον έμφυχο και υλικό πλούτο της χώρας.

Άλλα ζητήματα

Μεταξύ άλλων, ο νέος νόμος:

- Κατοχυρώνει και επεκτείνει τα ξενόγλωσσα προγράμματα σπουδών στα ελληνικά πανεπιστήμια (άρθρο 101), δημιουργώντας θύλακες σπουδών ταξικά απλησίαστους μέσα στις σχολές, με υπέρογκα δίδακτρα και ιδιωτικά οικονομικά κριτήρια λειτουργίας κατά τα ιμπεριαλιστικά πρότυπα που πιέζουν τα ελληνικά τμήματα για την υιοθέτησή τους.

- Κατοχυρώνει την τηλεκατάρτιση ως συμπληρωματικό μέσο εντατικοποίησης των φοιτητών, θεσπίζοντας ηλεκτρονική πλατφόρμα ανά ίδρυμα: «Στην ηλεκτρονική πλατφόρμα δύναται να αναρτάται εκπαιδευτικό υλικό ανά μάθημα, το οποίο μπορεί να περιλαμβάνει σημειώσεις, παρουσιάσεις, ασκήσεις, ενδεικτικές λύσεις αυτών, καθώς και βιντεοσκοπημένες διαλέξεις» (άρθρο 68).

Γίνεται φανερό ότι αυτός ο νόμος-πλαίσιο έρχεται να συνεχίσει την ομοβροντία επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Κατοχυρώνει και συμπληρώνει τον ήδη ψηφισμένο νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή-ν. 4777, που καθιέρωσε την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, τις διαγραφές φοιτητών στα ν+ν/2, τις πειθαρχικές ποινές και την πανεπιστημιακή αστυνομία. Ωστόσο, πηγαίνει πολλά βήματα παρακάτω και βάζει τα θεμέλια για ένα ακόμη πιο βάρβαρο ταξικό πανεπιστήμιο για λίγους κι εκλεκτούς, όπου τα πτυχία κουρελιάζονται και οι φοιτητικοί σύλλογοι δεν έχουν θέση. Όπου η λεγόμενη «σύνδεση του πανεπιστημίου με την κοινωνία» σημαίνει ταχύτερη σύνδεση με τις συνθήκες ανθρωποφαγίας που επικρατούν στην παραγωγή, αλλά και την ακόμη μεγαλύτερη «αποσύνδεση» των παιδιών της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων από αυτό. Ο νόμος αυτός φέρει ισχυρή τη σφραγίδα του ιμπεριαλισμού και πολλαπλασιάζει τους μηχανισμούς πρόσδεσης της εκπαίδευσης στην ευρωπαϊκή και αμερικανική στρατηγική αφάιμαξης του πλούτου της χώρας. Συλλογικά και οργανωμένα πρέπει να αντιπαλευτεί από το φοιτητικό κίνημα. Μέσα από τους φοιτητικούς συλλόγους, με γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις να ξεδιπλωθεί η πάλη για την πλήρη ανατροπή του.

Πέντε φοιτητές και φοιτήτριες μέλη Συλλόγων και Δ.Σ του ΑΠΘ, απαντούν στην Π.Σ.

«Πώς θα περιγράφατε την κατάσταση που επικρατεί εδώ και τόσες μέρες στο ΑΠΘ και τι θα απαντούσατε σε όσους ισχυρίζονται ότι οι φοιτητές δέχονται άγρια καταστολή επειδή είναι "μειοψηφίες" που δεν θέλουν βιβλιοθήκη;»

Δέσποινα Μαρνέζου

Μέλος του Δ.Σ. Φυσικού και του Δ.Σ. του Συλλόγου Οικότροφων Φοιτητών Εστών, Αγωνιστικές Κινήσεις

Οι αγώνες μας τους τρομάζουν!

Η κατάσταση στο ΑΠΘ τις τελευταίες εβδομάδες χαρακτηρίζεται από κλίμα τρομοκρατίας, με τις εισόδους της Σχολής Θετικών Επιστημών και του Βιολογικού να είναι γεμάτες από αστυνομία, το ΑΠΘ να είναι περικυκλωμένο από κλούβες, ενώ εντός του να βρίσκεται μέχρι και αυτή τη στιγμή αύρα. Ταυτόχρονα, οι έλεγχοι σε περαστικούς έξω από το ΑΠΘ, αλλά και σε φοιτητές, είναι ασφυκτικοί!

Στις 25/5, μέρα κινητοποίησης για την υπεράσπιση του Ασύλου, οι φοιτητές δεχτήκαμε άγρια καταστολή, με τον συμφοιτητή μας Γιάννη Ντουσάκη να πέφτει αιμόφυρτος λόγω χτυπήματός του από κρότου λάμψης στο κεφάλι. Οι αγώνες μας τους τρομάζουν και θέλουν να μας καταστείλουν με τον πιο άγριο τρόπο, προκειμένου να περάσουν την πολιτική τους στα πανεπιστήμια, την πολιτική των ταξικών φραγμών, της εντατικοποίησης και της πειθάρχησης.

Το πρόβλημα των φοιτητών που κινητοποιούνται δεν είναι ότι δεν θέλουν να χτιστεί μια νέα βιβλιοθήκη, αλλά αντιστέκονται στην επίθεση που δέχονται στα δικαιώματά τους και υπερασπίζονται τον χώρο που ζουν και σπουδάζουν. Η βιβλιοθήκη αποτελεί ένα σχέδιο της κυβέρνησης για να καταπατήσει για ακόμη μια φορά το Άσυλο και να λειάνει το έδαφος για την εγκατάσταση της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας (ΟΠΠΙ). Η ΟΠΠΙ μπαίνει για να περιφρουρήσει και τα υπόλοιπα κομμάτια του νόμου 4777 (διαγραφές, Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής), αλλά και του νέου νόμου-πλαίσιο που ετοιμάζεται να κατατεθεί στη Βουλή.

Κάνουν λόγο για μειοψηφίες, την ίδια στιγμή που πραγματοποιήθηκε κινητοποίηση καταγγελίας του τραυματισμού του συμφοιτητή μας με χιλιάδες φοιτητές και ενώ στο ΑΠΘ έχουν ξεκινήσει διαδικασίες Γενικών Συνελεύσεων, αλλά και μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στους νόμους Κεραμέως και στην καθημερινή παρουσία της αστυνομίας στις σχολές μας.

Τατιάνα Τζάλλα

Μέλος του Δ.Σ. Κτηνιατρικής, Αγωνιστικές Κινήσεις

Ρίχνουν χημικά έξω από αμφιθέατρα και βιβλιοθήκες!

Εδώ και αρκετές εβδομάδες στο ΑΠΘ, δεν έχει περάσει μέρα που τα ΜΑΤ να μην έχουν στρατοπεδεύσει εντός του και εβδομάδα που να μην έχει τραυματιστεί ή συλληφθεί συμφοιτητής μας. Χημικά πέφτουν για να σπάσουν τις διαδηλώσεις μας, χημικά πέφτουν σε αμφιθέατρα την ώρα που κάνουμε μάθημα, χημικά πέφτουν έξω από τη βιβλιοθήκη την ώρα που διαβάζουμε, χημικά πέφτουν μέχρι και στα πάρτι που πραγματοποιούνται εντός του ΑΠΘ. Και έχει το θράσος η κυβέρνηση να λέει ότι η αστυνομία μπαίνει στις σχολές για την «ασφάλεια» μας.

Νομίζω ότι ακόμα και ο πιο δύσπιστος, με τα τελευταία γεγονότα στο ΑΠΘ, έχει πλέον πειστεί για τον πραγματικό ρόλο που έρχεται να επιτελέσει η αστυνομία. Αν τόσο πολύ η κυβέρνηση ήθελε να φτιάξει μια βιβλιοθήκη στον χώρο του στεκιού του Βιολογικού, δεν θα έκλεινε τρεις βιβλιοθήκες εντός της Σχολής Θετικών Επιστημών για να το κάνει!

Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, το γεγονός ότι την ίδια στιγμή η κυβέρνηση ετοιμάζεται να ψηφίσει νέο νόμο-πλαίσιο για τα Πανεπιστήμια, που διαλύει τα πτυχία μας, καταργεί και συγχωνεύει τμήματα (σε συνέχεια της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής του νόμου 4777) και καταργεί τους φοιτητικούς μας συλλόγους. Την εφαρμογή αυτού του νόμου, αλλά και του νόμου 4777, έρχεται να εξασφαλίσει η καθημερινή παρουσία των ΜΑΤ στο ΑΠΘ. Όχι την κατασκευή βιβλιοθήκης.

Και ενάντια σε αυτούς τους νόμους, παλεύουμε και εμείς ως φοιτητές. Ενάντια στο πέταγμά μας από τις σπουδές και υπερασπιζόμενοι το δικαίωμά μας στην πολιτική και συνδικαλιστική έκφραση μέσα στον χώρο που σπουδάζουμε. Υπερασπιζόμενοι το Άσυλο και το

Ελίνα Θεοδωρίδη

Μέλος του Σ.Φ. Αρχιτεκτονικής, Νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Τα ΜΑΤ και η ΟΠΠΙ δεν μπαίνουν για καμία βιβλιοθήκη!

Η κατάσταση που επικρατεί στο ΑΠΘ μετράει ήδη λίγους μήνες από την εισβολή των ΜΑΤ για την εκκένωση του πολιτικού χώρου στο «στέκι στο Βιολογικό» την παραμονή Πρωτοχρονιάς. Από τότε και έπειτα, η παρουσία της αστυνομίας εντός του Ασύλου (με την πλήρη συναίνεση και παράτρηση του πρύτανη Παπαϊωάννου) εντάθηκε και πλέον είναι σχεδόν μόνιμη με πρόσχημα την «ασφαλή διεξαγωγή των εργασιών» για την δημιουργία βιβλιοθήκης οι οποίες παρακωλύονται από κάποιες «μειοψηφίες». Αυτό το αφήγημα καταρρίπτεται από την ίδια την πραγματικότητα, καθώς από τη μία το κράτος και οι μηχανισμοί καταστολής του δε δίστασαν μόλις λίγες μέρες νωρίτερα να ρίξουν χημικά ακριβώς έξω από την κεντρική βιβλιοθήκη του ΑΠΘ (!), αδιαφορώντας πλήρως για την αποπνικτική και επικίνδυνη κατάσταση που δημιούργησαν εντός της. Από την άλλη, πρυτανικές αρχές και υπουργείο βρίσκονται σε πλήρη σύμπλευση με τις διαταγές της εκάστοτε κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, που χρόνια τώρα υποχρηματοδοτούν και διαλύουν κάθε έννοια δημόσιας, δωρεάν παιδείας και φοιτητικής μέριμνας, συμπεριλαμβανομένων και των πολλαπλών βιβλιοθηκών του ΑΠΘ, που είτε παρακμά-

ζουν, είτε δυσλειτουργούν ή ακόμα και κλείνουν. Δεν δίστασαν ακόμα και να καταθέσουν προσχέδιο νόμου που καταργεί τις πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες, αναφέροντας πως πλέον δεν συνιστούν προϋπόθεση λειτουργίας ενός πανεπιστημίου.

Για εμάς, λοιπόν, είναι ξεκάθαρο: τα ΜΑΤ και η ΟΠΠΙ δεν μπαίνουν για καμία βιβλιοθήκη, μπαίνουν για να προχωρήσει ανεμπόδιστα η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, που τόσα χρόνια προσπαθούν, με την όλο και περισσότερη επιχειρηματοποίηση του σύγχρονου πανεπιστημίου και εμπορευματοποίηση της γνώσης και της έρευνας. Για να γίνει αυτό, το Άσυλο πρέπει να απονεκρωθεί, οι φοιτητικοί σύλλογοι να διαλυθούν και οποιαδήποτε ανατρεπτική φωνή αντίστασης να σωπάσει. Στο ερώτημα λοιπόν, «ή με τις βιβλιοθήκες ή με τις βαριοπούλες;», απαντάμε με σιγουριά πως το κράτος έχει πάρει ήδη θέση υπέρ του δεύτερου και πως εμείς θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για κάθε βιβλιοθήκη, για κάθε πολιτικό/πολιτιστικό χώρο που εκκενώνουν, για Άσυλο αγώνων και ελευθεριών και για ένα πανεπιστήμιο στο ύψος των κοινωνικών αναγκών.

Μυρτώ Χωραϊτή-Σιδέρη

Μέλος του Δ.Σ. Κτηνιατρικής, Αριστερό Δίκτυο Νεολαίας

Η εκπαίδευση από κοινωνικό αγαθό μετατρέπεται σε εμπόρευμα!

Έχει στηθεί ένα σκηνικό τρομοκρατίας μέσα στο ΑΠΘ. Οι σκηνές αυτές γίνονται καθημερινότητα μέσα στις σχολές. Είναι αδύνατον και ντροπή να λειτουργεί ένα πανεπιστήμιο κάτω από αυτές τις συνθήκες.

Εδώ και χρόνια, από τη μια συντελείται διάλυση του Δημόσιου και Δωρεάν Πανεπιστημίου. Η δεκαετία των μνημονίων τσάκισε τα πανεπιστήμια μας. Όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις, ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, υπακούοντας τις επιταγές της ΕΕ, έκοψαν κατά 80% τη χρηματοδότηση από το δημόσιο ελληνικό πανεπιστήμιο και προχώρησαν σε μια κατεύθυνση που τσακίζει τα πανεπιστήμια μας.

Οι σχολές μας υπολειτουργούν, χωρίς το απαραίτητο προσωπικό και εξοπλισμό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, τον χειμώνα είδαμε εικόνες της πλημμυρισμένης από την βροχή κεντρικής βιβλιοθήκης του ΑΠΘ και για αυτό αναρωτιόμαστε πώς κόπτονται συγκεκριμένα για την καινούργια βιβλιοθήκη του Βιολογικού;

Ε., φοιτήτρια

Συλλόγος Φοιτητών Φυσικού, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

«Πρόβα τζενεράλε» για καταστολή ενάντια στην κοινωνία!

Τους τελευταίους δύο μήνες και συγκεκριμένα τις δύο τελευταίες εβδομάδες, η κατάσταση στο ΑΠΘ μυρίζει μπαρούτι. Οι συμμορίες της Ασφάλειας και των ΜΑΤ έχουν μόνιμη παρουσία εντός του πανεπιστημίου και με κάθε αφορμή χτυπούν τους φοιτητές, ρίχνουν κρότου λάμψης και δακρυγόνα σε ευθεία βολή και μέσα στα κτήρια εν ώρα μαθημάτων, ενώ εξαπολύουν ένα άγριο ανθρωποκνηνητό σε κάθε φοιτητή. Όποιος φοιτητής διαμαρτυρηθεί ενάντια στην αστυνομοκρατία εντός των πανεπιστημίων, δέχεται ωμή καταστολή από τις δυνάμεις των ΜΑΤ, με ξυλοδαρμούς και χημικά. Πρόκειται για το περίφημο «σχέδιο βιβλιοθήκη» που εφαρμόζουν από κοινού κυβέρνηση-πρυτάνεις-ΜΑΤ, παγιώνοντας ένα καθεστώς κλιμακούμενης έντασης και άγριας καταστολής μέσα στο ΑΠΘ, για να τεστάρουν της αντιδράσεις των φοιτητών, ώστε να εγκαταστήσουν την Πανεπιστημιακή Αστυνομία όσο πιο απρόσκοπτα γίνεται. Η δημιουργία της βιβλιοθήκης είναι ένα ακόμη φιάσκο, ώστε να αποπροσανατολίσουν τη νεολαία, τους εργαζόμενους και τους φτωχούς, αφού για ποια βιβλιοθήκη μιλάνε,

όταν η χρηματοδότηση των ΑΕΙ έχει μειωθεί δραματικά τα τελευταία 10 χρόνια.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να δημιουργήσει μία «κανονικότητα», μιλώντας για πανεπιστήμια χωρίς «ανομία», που οποιοσδήποτε αγωνίζεται και διεκδικεί, θα κατηγορείται ως τρομοκρατικό στοιχείο και θα καταστέλλεται. Κύρια στόχευσή της είναι η διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Προχωράει, λοιπόν, προς την πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, κατεβάζοντας τον νέο νόμο-πλαίσιο, ο οποίος αλλάζει ολοκληρωτικά το πλαίσιο λειτουργίας των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων σε όλα τα επίπεδα, οικονομικό, ακαδημαϊκό και διοικητικό, χτυπάει τη ρίζα των κατακτήσεων του Δημόσιου Πανεπιστημίου, δηλαδή, τον ίδιο τον χαρακτήρα και τη φυσιογνωμία που αυτό είχε μέχρι και σήμερα. Έτσι, η κυβέρνηση της ΝΔ παίζει το τελευταίο της χαρτί, επιβάλλοντας δια της βίας το δόγμα «Νόμος και Τάξη», ως μία «πρόβα τζενεράλε» για τη γενικότερη όξυνση της καταστολής που θα εξαπολύσουν σε όλη την κοινωνία, όσο οι επιπτώσεις από την κρίση, την ακρίβεια και τον πόλεμο θα αρχίζουν να μεγεθύνονται.

Θεσσαλονίκη

Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο σε κατάσταση πολιορκίας!

«Με τη Βιβλιοθήκη ή με τις Βαριοπούλες;» ρωτάει η κυβέρνηση και προσπαθεί να στρώσει το ιδεολογικό έδαφος για την αποδοχή των ανοιχτών κεφαλιών των φοιτητών μέσα στο ΑΠΘ.

Εκ των πραγμάτων, είναι δύσκολο να πιστέψει ο οποιοσδήποτε πως η κατασκήνωση των ΜΑΤατζήδων, των ασφαλιτών και της Αύρας μέσα σε πανεπιστημιακό χώρο γίνεται απλά... για μια βιβλιοθήκη. Παρόλα αυτά, ας σημειώσουμε πως η δημιουργία της βιβλιοθήκης του Βιολογικού, για την οποία τόσο «καίγονται» κυβέρνηση και Πρυτανεία, θα σημαίνει το κλείσιμο άλλων τριών βιβλιοθηκών και ότι την ώρα που την «περιφρουρούν», ρίχνουν χημικά στην κεντρική βιβλιοθήκη του ΑΠΘ.

Το πραγματικό δίλημμα είναι «με ακόμα πιο ταξικό πανεπιστήμιο ή με το δικαίωμα στις σπουδές;». Έχει τεθεί δεκαετίες τώρα και συνεχίζει να τίθεται, από ένα σύστημα που, μέσω όλων των κυβερνήσεων που το υπηρέτησαν, θέλει να τελειώνει με τη μαζική είσοδο λαϊκών στρωμάτων στην εκπαίδευση, θέλει να τελειώνει με τα... δικαιώματα. Θέλει να αντιστοιχίσει πιο ολοκληρωμένα την εκπαιδευτική διαδικασία στον εργασιακό μεσαίωνα. Ταυτόχρονα, το δίλημμα αυτό έχει απαντηθεί πολλές φορές από το φοιτητικό και λαϊκό κίνημα, που κατάφερε με τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις του να βάλει αποφασιστικά αναχώματα στην επίθεση.

Τώρα επιχειρούν να πάρουν τη συνολική ρεβάνς και να τελειώνουν τόσο με

το δικαίωμα σε σπουδές-πτυχίο-δουλειά, όσο και με το φοιτητικό κίνημα. Αυτός είναι ο πραγματικός λόγος που έχουν μετατρέψει το ΑΠΘ σε φρούριο και κανέναν άλλος. Δηλαδή η περιφρούρηση της αντιδραστικής τομής που επιχειρείται με τον νέο νόμο-πλαίσιο που ανακοινώθηκε και με τον νόμο 4777 που ψηφίστηκε πέρυσι. Είναι μια αντιδραστική τομή που πατώντας πάνω στο νομοθετικό πλαίσιο δεκαετιών έρχεται να επισφραγίσει τη διάλυση των πτυχίων, το κλείσιμο σχολών, την αύξηση των ταξικών φίλτρων στα ίδια τα πλαίσια της τριτοβάθμιας, τα πειθαρχικά, τις διαγραφές και πολλά άλλα κεκτημένα του φοιτητικού κινήματος. Είναι μια αντιδραστική τομή που έρχεται να ικανοποιήσει το αίτημα των ιδίων των ΗΠΑ «να τελειώνουμε με τα φοιτητικά σωματεία».

Η επιλογή του ΑΠΘ για την «επιχείρηση Βιβλιοθήκη» δεν είναι τυχαία. Το ΑΠΘ είναι αυτό που κατά βάση σήκωσε τις περσινές κινητοποιήσεις ενάντια στον ν.4777 και μάλιστα μέσα σε καθεστώς καραντίνας και απαγορεύσεων. Έσπασε τον γύφο, ανέπτυξε μια μαζική κίνηση χιλιάδων φοιτητών για πολλές βδομάδες και έθεσε σοβαρά ζητήματα για την υλοποίηση των κατευθύνσεων της κυβέρνησης.

Πλέον δεν μιλάμε καν για την πανεπιστημιακή αστυνομία, τη λεγόμενη ΟΠΠΙ. Μιλάμε για τη μόνιμη στρατοπέδευση των ΜΑΤ και της ασφάλειας, που ανοίγουν κεφάλια φοιτητών, πετούν κρότου λάμψης σε ευθεία βολή, πνίγουν γεμάτα κτήρια στα χημικά και κάνουν συλλήψεις μέσα στο Άσυλο μέρα μεσημέρι. Από αυτή την άποψη, η επίθεση στο ΑΠΘ είναι ήδη έτη φωτός μπροστά, σε σχέση με τον στόχο της εγκατάστασης πανεπιστημιακής αστυνομίας στην περίμετρο του cam-

pus. Ανοίγει ζητήματα που απαιτούν απαντήσεις.

Δεν μιλάμε απλά για έναν χρήσιμο ηλίθιο «Πρύτανη των ΜΑΤ», όπως τον αποκαλούν κάποιοι, αποπροσανατολίζοντας το κίνημα. Υλοποιείται το ποδοπάτημα του φοιτητικού κινήματος, ένας από τους πιο διακαείς πόθους του συστήματος. Με την εμπέδωση αυτών των εικόνων, η εγκατάσταση της ΟΠΠΙ πανελλαδικά θα πέσει σαν ώριμο φρούτο, με σκοπό την πλήρη αποστείρωση των πανεπιστημίων.

Το αρχικό μούδιασμα που αισθάνθηκε κάθε νέος άνθρωπος βλέποντας τα γεγονότα στο ΑΠΘ πρέπει να μετατραπεί σε πείσμα και αποφασιστικότητα για την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Η ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος στη

βάση του είναι η μόνη διέξοδος. Και όπως φάνηκε από την πρώτη στιγμή, ούτε η «πρώτη δύναμη» (βλ. ΚΝΕ-ΠΚΣ) πρόκειται να βάλει πλάτη σε αυτή την κατεύθυνση, ούτε «έξυπνες» ή ακτιβιστικές λύσεις υπάρχουν. Η μαζικοποίηση των Γενικών Συνελεύσεων και η πολιτική σύνδεση της καταστολής με την αντιλαϊκή πολιτική και την ανάγκη να ανατραπούν οι νόμοι Κεραμέως είναι η μόνη γραμμή πάλης που μπορεί να βάλει πρόβλημα στο σύστημα. Κάθε δημοκρατικός φοιτητής και νέος είναι στοιχείο να δει την παιδεία των λίγων κι εκλεκτών που στήνεται και να αρνηθεί να λειτουργεί το πανεπιστήμιο του με κανόνια νερού, χημικά και ΜΑΤατζήδες. Σε αυτή την προσπάθεια, η σύνδεση με τον λαό μπορεί και πρέπει να γίνει ασπίδα.

Γιάννης Ντουσάκης

μέλος ΔΣ ΤΕΦΑΑ, τραυματίας στα γεγονότα της 26ης Μάη

Μου έριξαν κρότου λάμψης από απόσταση μόλις δυο μέτρων!

Με λένε Γιάννη Ντουσάκη. Είμαι μέλος του φοιτητικού συλλόγου ΤΕΦΑΑ του ΑΠΘ. Ανήκω σε εκλεγμένη πολιτική δύναμη, με σχήμα που συμμετέχει στα ΕΑΑΚ, στο ΔΣ του συλλόγου.

Ας ξεκινήσουμε με το ότι η βιβλιοθήκη αποτελεί πρόσχημα και όχι αυτό που προβάλλει η κυβέρνηση της ΝΔ ως αναβάθμιση της εκπαίδευσης, καθώς εδώ και τόσα χρόνια τα πανεπιστήμια είναι υποστελεχωμένα, η επίθεση στα πτυχία είναι τεράστια και ως εκ τούτου η βελτίωση της εκπαίδευσης δεν έχει καμία σχέση με την καταστολή, πόσο μάλλον σε πανεπιστημιακούς χώρους. Κάτι το οποίο προσπαθεί να διαστρεβλώσει η κυβέρνηση της ΝΔ είναι το ότι ίσα-ίσα οι σύλλογοι εδώ και τόσα χρόνια τοποθετούνται πάνω στα αιτήματα περί άθλιας χρηματοδότησης (...) οπότε το ερώτημα «βαριοπούλα ή βιβλιοθήκη» είναι ένα ερώτημα το οποίο έρχεται να στοχοποιήσει το φοιτητικό κίνημα και τον φοιτητικό συνδικαλισμό, κουκουλώνοντας όλο τον αγώνα που δίνουν οι φοιτητές τόσα χρόνια. Παρόλα αυτά, όμως, η ανόρθωση της βιβλιοθήκης στο συγκεκριμένο κτίριο στη σχολή του Βιολογικού ήταν μια απόφαση που θα όξυνε τις εντάσεις στον χώρο του

Ασύλου, καθώς ήταν πολιτική επιλογή η αναίρεση ενός πολιτικού χώρου, κάτι που εμάς δεν μας βρίσκει σύμφωνους, γιατί συγκαταλέγεται στα αυταρχικά σχέδια της κυβέρνησης και στοχεύει στη αποπολιτικοποίηση των πανεπιστημίων.

Π.Σ.: Όπως ξέρουμε, μετά από διαδήλωση στο ΑΠΘ βρέθηκαν άγρια χτυπημένοι και κατέληξαν στο νοσοκομείο. Περιέγραψε μας το περιστατικό.

Ήταν η δεύτερη φορά μέσα σε έναν μήνα που χτυπήθηκα από τις δυνάμεις καταστολής, μια κίνηση που δείχνει ότι με στοχοποίησαν. Τον τελευταίο μήνα, πέρα από εμένα, αρκετοί άλλοι φοιτητές που ασχολούνται με τον συνδικαλισμό και συνεισφέρουν στο φοιτητικό κίνημα έχουν δεχτεί χτυπήματα, παρακολουθούνται από την ασφάλεια μέσα στον χώρο του πανεπιστημίου και πολλοί από αυτούς έχουν προσαχθεί. Η κινητοποίηση στις 26/5 είχε ξεκινήσει από την πρυτανεία με κατάληξη στη ΣΘΕ και συγκεκριμένα στον χώρο που είναι στρατοπεδευμένα τα ΜΑΤ από το Πάσχα. Η απάντηση που δόθηκε στα δίκαια αιτήματά μας να αποχωρήσει η

αστυνομία, ήταν η καταστολή. Για ακόμη μια φορά οι φοιτητές δέχτηκαν απρόκλητη επίθεση, με αποτέλεσμα να βρεθώ αιμόφυρτος στην άσφαλτο με σπασμένη γνάθο, σκισμένα χείλη και πηγούνι, στραβά και ραγισμένα δόντια από κρότου λάμψης που έριξαν πάνω μου από απόσταση μόλις δυο μέτρων.

Έχουν περάσει δυο βδομάδες από το συμβάν, αλλά παρόλα αυτά φοράω ακόμα νάρθηκα στην άνω και στην κάτω γνάθο. Τα ράμματα έχουν αφαιρεθεί, αλλά θα πρέπει να βρίσκομαι υπό

ιατρική παρακολούθηση για το πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση των δοντιών μου, καθώς μπορεί κάποια να νεκρωθούν. Αυτό που συμβαίνει δεν θα πρέπει να μείνει αναπάντητο από το φοιτητικό κίνημα. Δεν θα μείνει αναπάντητο και από νομικής πλευράς, καθώς το έχει αναλάβει η πρωτοβουλία δικηγόρων και νομικών ως ζήτημα που δεν αφορά μεμονωμένα έναν φοιτητή, αλλά ευρύτερα τον κίνδυνο με την εγκατάσταση της αστυνομίας για τη σωματική ακεραιότητα πολλών ακόμα φοιτητών.

Ο φοιτητής Γιάννης Ντουσάκης χτυπημένος από κρότου λάμψης στο πρόσωπο μέσα στο ΑΠΘ, 26 Μάη 2022

Περιοδεία Μπάιντεν στην Ασία (για να μην ξεχνιόμαστε)

Η επίσκεψη Μπάιντεν στη Άπω Ανατολή πριν από τρεις βδομάδες είχε στόχο να επαναβεβαιώσει τους σχεδιασμούς των ΗΠΑ στην περιοχή. Το επίσημο πρόγραμμα είχε συνάντηση με τους ηγέτες της Ν. Κορέας και Ιαπωνίας, καθώς και τη συμμετοχή του σε σύνοδο της Quad στο Τόκιο. Ενός σχήματος (κατά βάση οικονομικό / διπλωματικό) όπου συμμετέχουν, εκτός των ΗΠΑ, Ιαπωνία, Ινδία και Αυστραλία.

Τι δείχνει η μεγάλη εικόνα; Μήπως ότι, αφού συντονίστηκε η κινητοποίηση NATO/Δύσης απέναντι στη Ρωσία (που όπως φαίνεται βρίσκεται σε ευνοϊκή τροχιά για τις ΗΠΑ), ετοιμάζεται κάτι ανάλογο απέναντι στην Κίνα; Το βέβαιο είναι ότι Κίνα και Ταϊβάν βρέθηκαν στο επίκεντρο πολλών συζητήσεων στο ανεπίσημο πρόγραμμα της επίσκεψης, υπογραμμίζοντας ότι η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας θα αποτελέσει σημαντικό γεωπολιτικό ζήτημα τα επόμενα χρόνια.

Στο διάστημα της επίσκεψης είχαμε: τις «προειδοποιήσεις» στρατιωτικής εμπλοκής των ΗΠΑ σε ενδεχόμενη επέμβαση της Κίνας στην Ταϊβάν, τις κοινές ασκήσεις κινεζικών και ρωσικών βομβαρδιστικών, τη μεγάλη περιοδεία του κινέζου ΥΠΕΞ σε νησιωτικά κράτη του Ειρηνικού και γενικότερα την παράλληλη παρουσίαση, από ΗΠΑ και Κίνα, του «αναπτυξιακού Οράματός» τους για τον Ειρηνικό. Εκείνο ωστόσο που έκανε αίτηση αφορά τη δήλωση Μπάιντεν από το Τόκιο, ότι «οι στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ θα υπερασπιστούν την Ταϊβάν» αν η Κίνα εισβάλει. Σε αντίθεση με την περίπτωση της Ουκρανίας, επιλέγει μια δέσμευση στρατιωτικής εμπλοκής, όποιοι και να είναι οι λόγοι που θα επικαλεστεί το Πεκίνο, για να δικαιολογήσει εισβολή στην Ταϊβάν. Ουσιαστικά δίνει τέλος σε μια θέση που, για μισό αιώνα, τη χαρακτήριζε ηθελημένη ασά-

φεια ως προς ένα τέτοιο ενδεχόμενο!

Αυτός ο διπλωματικός αιφνιδιασμός προκάλεσε όχι μόνο την έντονη αντίδραση της Κίνας, αλλά και τον προβληματισμό των ηγεσιών της Ν. Κορέας και της Quad. Μάταια αξιωματούχοι του Λ. Οίκου προσπάθησαν να ανασκευάσουν τα πράγματα, ότι «πρόκειται για παρεξήγηση». Η δήλωση αυτή συνδυάστηκε αναπόφευκτα με δημόσιες δηλώσεις του γγ του NATO και υπουργών της συμμαχίας, ότι η «Συμμαχία πρέπει να έχει παγκόσμια ευθύνη, ότι το NATO πρέπει να είναι υπεύθυνο για την ασφάλεια στην περιοχή του Ειρηνικού»! Δηλαδή η «γραμμή άμυνας» του NATO θα μεταφερθεί στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας, όπως σχολίασε ο ρώσος ΥΠΕΞ, Λαβρόφ.

Ως μία ένδειξη των αμερικανικών φιλοδοξιών στην περιοχή, ο Μπάιντεν έκανε λόγο, στην κοινή συνέντευξη Τύπου με τον νοτιοκορεάτη πρόεδρο, για έναν «παγκόσμιο ανταγωνισμό ανάμεσα στις δημοκρατίες και τα απολυταρχικά καθεστώτα» και δήλωσε πως «η περιοχή Ασίας-Ειρηνικού είναι, σε αυτό τον ανταγωνισμό, ένα ουσιαστικό πεδίο μάχης»... «Μιλήσαμε για την ανάγκη να φροντίσουμε ώστε (αυτή η συνεργασία) να μην περιοριστεί στις Ηνωμένες Πολιτείες, την Ιαπωνία και την Κορέα, αλλά να περιλαμβάνει συνολικά τον Ειρηνικό, τον Νότιο Ειρηνικό και τον Ινδικό και Ειρηνικό ωκεανό». Παγκόσμιο NATO ή κάτι σαν παράρτημά του;

Οι δεδομένες συμμαχίες των ΗΠΑ στην περιοχή απέχουν από το να συγκροτούν ένα καλά ελεγχόμενο πολιτικό/στρατιωτικό δίκτυο πρόθυμο να στηρίξει στόχους των ΗΠΑ. Πρόσφατα δημιουργήθηκε το «Οικονομικό Πλαίσιο για τον Ινδο-Ειρηνικό» (IPEF), ένα νέο σχήμα οικονομικής συνεργασίας. Στην IPEF συμμετέχουν οι «4» του Quad, η Ν. Κορέα, η Νέα Ζηλανδία αλλά και χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας. Όμως τα σχήματα των οικονομι-

κών συνεργασιών δύσκολα αναβαθμίζονται σε πολιτικο-στρατιωτικά.

Άλλωστε το ίδιο επιχειρεί και το Πεκίνο, χρόνια τώρα, για να ενισχύσει δικές του συμμαχίες στην περιοχή. Το επιβεβαιώνει η πολυήμερη περιοδεία (αρχές Ιούνη) του κινέζου ΥΠΕΞ σε νησιωτικές χώρες του Ν. Ειρηνικού (Νήσοι Σολομώντα, Κιριμπάτι, Σαμόα, Φίτζι, Τόγκα, Βανουάτου, Παπούα Νέα Γουινέα, Ανατολικό Τιμόρ κ.λπ.). Η Κίνα επιχειρεί και αυτή σχέδια αναβάθμισης των οικονομικών της συνεργασιών σε στρατιωτικές, προς μεγάλη ανησυχία των ΗΠΑ.

Μέχρι σήμερα υπήρχαν σαφείς κόκκινες γραμμές, τόσο στις ΗΠΑ όσο και στο Πεκίνο, και σιωπηρή δέσμευση να μην αμφισβητήσουν το σημερινό status quo. Εκείνο που κάνει τώρα ο Μπάιντεν, αυξάνοντας την καχυποψία του Πεκίνου, είναι η προλείανση του εδάφους για εγκατάληψη της «πολιτικής της μίας Κίνας», που ξεκινά το 1972.

Όλα τα παραπάνω, πέρα από την αύξηση της έντασης, ενέχουν και στοιχεία κλιμάκωσης της αναμέτρησης. Ο αμερικανός ΥΠΕΞ, Μπλίνκεν, παρουσιάζοντας την πολιτική της κυβέρνησης Μπάιντεν για την αντιμετώπιση της Κίνας και ενώ η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία συνεχίζεται, είπε ότι... «η Κίνα αποτελεί τη σοβαρότερη μακροπρόθεσμη πρόκληση για τη διεθνή τάξη», γιατί... «είναι η μόνη χώρα

που έχει και την πρόθεση να αναμορφώσει τη διεθνή τάξη αλλά και την αυξανόμενη οικονομική, διπλωματική, στρατιωτική και τεχνολογική δύναμη να το πράξει»... «εμείς θα διαμορφώσουμε το στρατηγικό περιβάλλον γύρω από το Πεκίνο για να αναπτύξουμε το δικό μας όραμα για ένα ανοιχτό και χωρίς αποκλεισμούς διεθνές σύστημα...». Βέβαια, υπό την «αμερικανική ηγεσία», συμπλήρωσε ο σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας του Λ. Οίκου, Σάλιβαν.

Οι δυσκολίες του εγχειρήματος φωτογραφίζουν την Ινδία, που ανάμεσα σε δύο ευρασιατίες γίγαντες δεν είναι εύκολο να συνταχτεί πλήρως με τις ΗΠΑ. Το Δελχί επιμένει στη στρατηγική της «πολυμερούς ευθυγράμμισης» και στη «στρατηγική αυτονομία», ισορροπώντας μεταξύ Δύσης, Ρωσίας, Κίνας. Το ότι η Quad καταδικάζει κάθε «προσφυγή στην απειλή ή χρήση βίας για αλλαγή του στάτους κβο», χωρίς να υπάρχουν ονομαστικές αναφορές σε Ρωσία και Κίνα, οφείλεται στην Ινδία.

Αναλυτές στις ΗΠΑ εκτιμούν ότι ένας πόλεμος με την Κίνα θα μπορούσε να κλιμακωθεί γρήγορα, διευρύνοντας την εμβέλεια και την ένταση της σύγκρουσης. Όσο για τις συμμαχίες που έχουν σήμερα οι ΗΠΑ, είναι μεν ένα πλεονέκτημα, αλλά «ασύμμετρο»!

X.B.

ΚΟΛΟΜΒΙΑ-ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Πόλωση, προσδοκίες και αυταπάτες

Από το 2018, όταν ανέλαβε την προεδρία ο Ιβάν Ντούκε, ηγέτης του λεγόμενου «Δημοκρατικού Κέντρου», που στην πραγματικότητα αποτελούσε συνασπισμό των δεξιών πτερύγων των κυρίαρχων αστικών παρατάξεων της χώρας, η πολιτική των κυρίαρχων δυνάμεων της Κολομβίας χαρακτηριζόταν από όλο και εντεινόμενη αντιδραστική και συντηρητική στροφή. Κάτω από την πίεση της άρχουσας μεγαλοαστικής και τσιφλικάδικης τάξης και των ξένων πολυεθνικών, ξεκίνησε μια καταϊγίδα αντιλαϊκών μέτρων: αμφισβήτηση της ειρηνευτικής συμφωνίας

του 2016 με τους πρώην αντάρτες των FARC, μείωση του προϋπολογισμού της επιτροπής αναζήτησης εξαφανισθέντων προσώπων και πάγωμα των διαπραγματεύσεων με το Στρατό Εθνικής Απελευθέρωσης (ELN), με παράδοση των φυσικών πόρων της χώρας (ιδίως των εξορύξεων χρυσού, χαλκού και πετρελαίου) σε μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες και την απειλή για καταστροφή του περιβάλλοντος από τις εξορύξεις οξυαιθικού αερίου.

Η μεταστροφή της κοινής γνώμης γινόταν όλο και πιο ορατή. Το Νοέμβρη του 2019 ξεσπά ένα μεγάλων διαστάσε-

ων κίνημα αμφισβήτησης της κυβερνητικής πολιτικής. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, φοιτητές, ιθαγενείς και μέλη περιβαλλοντικών οργανώσεων διαδήλωσαν στους δρόμους της Μπογκοτά και άλλων μεγάλων πόλεων και χτυπήθηκαν βάνουσα από την αστυνομία και το στρατό.

Τον Απρίλη του 2021 ξέσπασαν νέες μεγαλειώδεις απεργίες και διαδηλώσεις, στις οποίες η κυβέρνηση απάντησε με εξήντα νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες και με κήρυξη απαγόρευσης κυκλοφορίας. Αποτέλεσμα τούτου ήταν η κατακόρυφη πτώση της δημοφιλίας του Ιβάν Ντούκε, κάτι που αποτυπώθηκε στις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Μαρτίου, όπου την πλειοψηφία των εδρών στη Βουλή των Αντιπροσώπων και στη Γερουσία κατέλαβε ο συνασπισμός «Ιστορικό Σύμφωνο - Κολομβία Μπορείς», με επικεφαλής τον Γκουστάβο Πέτρο, τον πάλαι ποτέ αντάρτη πόλεων που εντάχθηκε στο πολιτικό παιχνίδι του συστήματος ως δήμαρχος της Μπογκοτά και ηγέτης της αντιπολίτευσης από το 2018.

Ο συγκεκριμένος συνασπισμός, αποτελούμενος από ένα συνονθύλευμα αριστερών και οικολογικών παρατάξεων, κινημάτων αυτοχθόνων, φεμινιστικών και υπεράσπισης των ΛΟΑΤΚΙ, με συμμετοχή ακόμη και φιλελεύθερων

πτερύγων του δεξιού φάσματος, εμφανίζεται ως διέξοδος στην εντεινόμενη αμφισβήτηση και αγανάκτηση των λαϊκών αλλά και ευρύτερων μικροαστικών και μεσοαστικών στρωμάτων που οδηγήθηκαν σε φτωχοποίηση μετά την καταστροφική διαχείριση της πανδημίας από την κυβέρνηση Ντούκε. Στο πλαίσιο του κυβερνητικού του προγράμματος, ο Πέτρο υποσχέθηκε τη δρομολόγηση αγροτικής μεταρρύθμισης για να θέσει τέρμα στην απόλυτη εξουσία των «ναρκοτσιφλικάδων», την εξεξάρτηση από τις πολυεθνικές εξορυκτικές εταιρείες, αύξηση των επενδύσεων στη δημόσια εκπαίδευση, μεταρρύθμιση του συστήματος υγείας, φορολογική μεταρρύθμιση με σκοπό την καταπολέμηση της φτώχειας και αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων με τη Βενεζουέλα.

Τα συστημικά μέσα ενημέρωσης παρουσιάζουν τον Πέτρο ως οπαδό του προέδρου Μαδούρο της Βενεζουέλας, ισχυριζόμενα ότι προτίθεται να απαλλοτριώσει τις περιουσίες των πολιτών (εννοώντας τη μεσοαστική τάξη) και κρούοντας τον κώδωνα του «κομμουνιστικού κινδύνου». Επίσης, κάποιοι επιχειρηματίες απείλησαν τους υπαλλήλους τους με απόλυση αν «τολμήσουν» να ψηφίσουν τον Πέτρο. Για να κατευνάσει τις ανησυχίες μερίδων της μεσαίας τά-

Ρωσία και Ουκρανία

Ποιο στρατόπεδο να διαλέξουν οι Αντρέι;

Μικτές ρωσο-ουκρανικές οικογένειες. Ηλικιωμένα, αλλά και νέα ζευγάρια. Κοντινοί και μακρινοί συγγενείς από τις δυο πλευρές των συνόρων. Συμπέθεροι και ξαδέρφια από το παλιό Λένινγκραντ, τη Μόσχα, το Χάρκοβο και το Κίεβο. Ακροβάτες σε αλλόκοτη και παράλογη σκηνή. Συνειδήσεις δικασμένες, καρδιές σπασμένες. Όλοι σχεδόν δεν ήθελαν να το πιστέψουν. Θεωρούσαν πως κάτι θα γινόταν την τελευταία στιγμή και η απειλή του πολέμου θα απομακρύνονταν. Όταν ξεκίνησε η ρώσικη εισβολή, επικράτησε σοκ και φόβος για αγαπημένα πρόσωπα. Όσο περνούσε ο καιρός και ο αιματηρός κύκλος της καταστροφής μεγάλωνε, οι περισσότεροι βυθίστηκαν στη σιωπή. Λιγότεροι πήραν θέση με βαριά καρδιά. Όσοι δημοσιογράφοι τους πλησίασαν, άλλοι για να τους αξιοποιήσουν στην αντιμαχόμενη προπαγάνδα και άλλοι για να ρωτήσουν με σεβασμό για αυτά που βιώνουν, εισέπραξαν τις πιο πολλές φορές την ίδια απάντηση: «Αποφεύγουμε να μιλάμε για αυτά»! Σε αντίθεση με τη Ζόγια, μια 25χρονη υπάλληλο σε εταιρία καλλυντικών στη σημερινή Αγία Πετρούπολη, που αρνήθηκε δώσει τα πλήρη στοιχεία της. Από μητέρα Ρωσίδα και πατέρα Ουκρανό, μεγάλωσε κοντά στη Μόσχα, αλλά έμαθε ουκρανικά από τη γιαγιά της, ακούγοντας τραγούδια και διαβάζοντας ποιήματα. «Αυτή η σύγκρουση είναι όπως όταν η μαμά και ο μπαμπάς σου τσακώνονται. Δεν μπορείς να διαλέξεις έναν από αυτούς, γιατί τους αγαπάς και τους δύο», δήλωσε.

ξης, ο υποψήφιος της «πρώτης φοράς αριστεράς» υπέγραψε στις 18 Απριλίου δημόσια δήλωση όπου δεσμεύεται να μην προχωρήσει σε κανενός είδους εθνικοποίηση και πως η αποκατάσταση των σχέσεων με τη Βενεζουέλα θα γίνει «υπό αυστηρούς όρους».

Αναμενόμενο, επομένως, ήταν να λάβει το 40,34% των ψήφων στον πρώτο γύρο, παρά το κλίμα τρομοκρατίας και εκβιασμών που επικράτησε κατά τη διενέργεια των εκλογών. Μετά την κατάρρευση της κολομβιανής δεξιάς, ο αντίπαλός του στον δεύτερο γύρο είναι ο Ροντόλφο Ερνάντες, οπαδός του άκρατου λαϊκισμού τύπου Τραμπ, που δήθεν ενστερνίζεται κάποιες θέσεις για «προστασία του περιβάλλοντος και των δικαιωμάτων του λαού», χωρίς όμως να θέτει σε αμφισβήτηση την καθεστηκία τάξη πραγμάτων. Η στάση της μεσαίας τάξης θα καθορίσει την έκβαση του δεύτερου γύρου των εκλογών, ενώ οι λαϊκές μάζες δεν έχουν να περιμένουν καμία βελτίωση των βιοτικών τους συνθηκών εάν δεν επιμείνουν στις κινητοποιήσεις τους στο πνεύμα του νέου ρεύματος αντίστασης που γιγαντώνεται σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής.

Πριν τρία χρόνια, σε ένα κοινό άρθρο, δυο δημοσιογράφοι της γαλλικής Λιμπερασιόν, από το Κίεβο και τη Μόσχα έγραφαν πως δεν θα βρει κανείς εύκολα μια ουκρανική οικογένεια που να μην έχει έναν μακρινό συγγενή στη Ρωσία ή μια ρώσικη οικογένεια δίχως ένα Ουκρανό ξάδερφο. Υπερβολή; Ίσως. Τα αποτελέσματα, όμως, μιας έρευνας πριν δέκα χρόνια από την ουκρανική εταιρία Research & Branding Group δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. Κάθε δεύτερος κάτοικος της Ουκρανίας το 2011 είχε συγγενείς στη Ρωσία. Το 28% των ερωτηθέντων είχε στενούς συγγενείς στη Ρωσία και το 21% μακρινούς με τους οποίους διατηρούσε επαφές. Μόνο ένας στους τρεις είχε δηλώσει πως δεν έχει φίλους και γνωστούς στη Ρωσία. Το Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνιολογίας του Κιέβου υπολόγιζε πως το 43% των Ουκρανών έχουν στενούς συγγενείς στη Ρωσία, ενώ το Levada Center (έναν αντιπολιτευόμενος φιλοδυτικός οργανισμός στη Ρωσία) διαπίστωνε πως το ένα τρίτο των Ρώσων έχουν συγγενείς ή φίλους στην Ουκρανία. Ακόμη και μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ και τον κρατικό διαχωρισμό, οι μικτοί γάμοι μεταξύ Ουκρανών και Ρώσων, παρά τη μείωση, δεν έπαψαν να αποτελούν σημαντικό ποσοστό. Μια συγκριτική έρευνα από το τμήμα Δημογραφίας του οικονομικού πανεπιστημίου ΗΣΕ στη Μόσχα, με βάση τα στοιχεία των απογραφών του 2002 και του 2010 στη Ρωσική Ομοσπονδία, είναι αποκαλυπτική. Αν εξαιρεθούν τα ψηλά ποσοστά μικτών ζευγαριών στα τρία κράτη της Βαλτικής που προήλθαν από την ΕΣΣΔ, οι ρωσο-ουκρανικοί γάμοι έχουν το μεγαλύτερο μερίδιο στους μικτούς γάμους στους λαούς που κατοικούσαν στην ενιαία χώρα. Ακόμη και μετά τον αποχωρισμό του 1991, η μείωση δεν ήταν σημαντική, εξαιτίας της αυξημένης μετανάστευσης Ουκρανών στη Ρωσία με σκοπό την εργασία. Το 2014, όμως, υπήρξε μια τομή. Το πραξικόπημα στο Κίεβο, οι αποσχίσεις, ο εμφύλιος, η προσάρτηση της Κριμαίας και η κορύφωση του ακραίου εθνικιστικού κύματος επηρέασαν. Είχαν ξυπνήσει τα φαντάσματα του παρελθόντος!

Στην επική νουβέλα του, Ταράς Μπούλμπα, ο Νικολάι Γκόγκολ βάζει στο στόμα του ήρωά του τη φοβερή φράση: «Εγώ σε γέννησα, εγώ θα σε σκοτώσω!». Ο ευαίσθητος Αντρέι, ο δεύτερος γιος του σκληρού, αγέρωχου Κοζάκου πέρασε με το στρατόπεδο των Πολωνών της Ντούμπνο, για τα μάτια μιας όμορφης πριγκίπισσας, της κόρης του βοεβόδα του Κόβνο. Είχε συγκινηθεί από την πείνα και τα δεινά των Πολωνών στη διάρκεια της πολιορκίας, που μαζί τους υπέφερε και η πανέμορφη γυναίκα που είχε ερωτευτεί στο Κίεβο. Ο Αντρέι πολεμά για λογαριασμό των Πολωνών και ο Ταράς Μπούλμπα αποφασίζει να τον τιμωρήσει για την προδοσία. Τον παρασέρνει στο δάσος και τον σκοτώνει με τα ίδια του τα χέρια. «Ο Αντρέι κλωμός σαν το πανί ήταν. Έβλεπες τα χείλη του ν' ακουοσαλεύουν, να προφέρουν κάποιο όνομα, όμως δεν ήτανε τ' όνομα της πατρίδος ή της μάνας ή των αδελφών - ήταν τ' όνομα της πεντάμορφης. Ο Ταράς πυροβόλησε. Σαν το στάχυ, που το κόβει το δρεπάνι, σαν το μικρό αρνάκι που νιώθει κάτω απ' την καρδιά του τη θανά-

Πηγές και προτάσεις

Διαβάστε το κείμενο του Γ. Σχορετσανίτη για το «Ταράς Μπούλμπα» www.fractalart.gr/taras-mpoulimpa, τη σχετική άποψη του βρετανικού Economist www.economist.com/culture/2022/02/05/taras-bulba-and-the-tragedy-of-russia-and-ukraine και το άρθρο της Λιμπερασιόν, www.liberation.fr/planete/2019/07/19/ukraine-des-familles-separees-aux-convictions-irreconciliables_1741026

Δείτε τις έρευνες της Research & Branding Group, rb.com.ua/blog/gossija-glazami-ukraincevn και του Οικονομικού Πανεπιστημίου της Μόσχας iq.hse.ru/news/177665069.html

atheatoskosmosps.blogspot.com

σιμη λεπίδα, έσκυψε το κεφάλι του και γκρεμίστηκε στο χόρτο, χωρίς να βγάλει λέξη».

Ο Νικολάι Γκόγκολ και το εμβληματικό έργο του ήρθαν στην επικαιρότητα εξαιτίας της τραγωδίας που εξελίσσεται στις πόλεις, στα χωριά και στις ατελείωτες στέπες της Ουκρανίας. Αρκετοί θυμήθηκαν τη διπλή ψυχή του Γκόγκολ. Ορισμένοι προσπαθούν να την ερμηνεύσουν με εργαλείο τους σύγχρονους διαχωρισμούς και η σύγχυση μεγαλώνει αντί να ξεδιαλύνει. Σε ποιους ανήκει ο συγγραφέας των Νεκρών Ψυχών που γεννήθηκε στην Πολτάβα της Ουκρα-

νίας, έγραψε μνημειώδη έργα της παγκόσμιας λογοτεχνίας στη ρώσικη γλώσσα και εξύμνησε το πολεμικό πνεύμα των Κοζάκων της Ουκρανικής στέπας; Ποιου έθνους πρόγονος είναι ο γερο-Αταμάνος Ταράς Μπούλμπα, που ξεσήκωνε τους Κοζάκους ενάντια στους ξένους κατακτητές για να υπερασπίσει τη ρώσικη γη; Ποια πλευρά πρέπει να διαλέξουν οι σύγχρονοι Αντρέι; Να ακολουθήσουν το κάλεσμα της ευγενικής τους καρδιάς ή να διαλέξουν στρατόπεδο σε έναν πόλεμο στον οποίο κυριαρχούν οι εθνικιστικές ιαχές και τα αδελφοκτόνα μηνύματα;

Ουκρανία, 100+ ημέρες μετά τη ρώσικη εισβολή

Πολεμική κρίση μεγάλου βάθους και συνεπειών

Η ρωσική ιμπεριαλιστική εισβολή και η πολεμική σύγκρουση της Μόσχας με το καθεστώς του Κιέβου, τον «αντιπρόσωπο» των αμερικανονατοϊκών ιμπεριαλιστών, μετράει πια πάνω από 100 μέρες. Η πολεμική αυτή κρίση, η μεγαλύτερη και πιο κρίσιμη στην καρδιά της ευρωπαϊκής ηπείρου από το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, δείχνει ήδη πως θα έχει καταλυτικές συνέπειες στο σύνολο των σχέσεων-αντιθέσεων μεταξύ όλων ιμπεριαλιστικών κρατών, στα οποία «επιβάλλει» επαναξιολόγηση των μέχρι τώρα ιεραρχήσεών τους, επιταχύνει σε κάποιες περιπτώσεις ή αντίθετα ακυρώνει ή μεταθέτει για αργότερα σε άλλες περιπτώσεις τις γεωπολιτικές τους φιλοδοξίες. Τροποποιεί με τρελούς ρυθμούς τα δεδομένα για το σύνολο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, βάζοντας σε μεγάλη δοκιμασία αλλά και σε μεγάλους πειρασμούς όχι μόνο τις «μεγάλες δυνάμεις» της εποχής μας αλλά τους πάντες και φυσικά και τις εξαρτημένες άρχουσες τάξεις. Προκαλεί μια φρενίτιδα πολεμικών εξοπλισμών, προπαντός απειλεί ανοικτά τη ζωή της εργαζόμενης ανθρωπότητας, φέρνοντας πιο κοντά το εφιαλτικό ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου και επιχειρώντας «εδώ και τώρα» μια άνευ προηγουμένου στρατιωτικοποίηση των χωρών για την αδιαμαρτύρητη αποδοχή ενός τέτοιου εφιάλτη από την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία.

Διαψεύσεις και αποτελέσματα

Στον πρώτο μήνα του πολέμου διαψεύστηκαν οι προσδοκίες της Ρωσίας για έναν «πόλεμο αστραπή» με ασφυκτική πίεση της πρωτεύουσας και των μεγάλων ουκρανικών πόλεων, που θα δημιουργούσε όρους για μια άμεση κατάρρευση της πολιτικής ηγεσίας του Κιέβου και αποδοχή των ρωσικών απαιτήσεων «ασφαλείας». Το ίδιο πανηγυρικά διαψεύστηκαν και όσοι από το καθεστώς του Κιέβου, τις δυτικές χώρες και κυρίως τις ΗΠΑ εκτιμούσαν ότι το μπαράζ των

αλληπάλληλων κυρώσεων ενάντια στη Μόσχα, σε συνδυασμό με τον διαρκή και κλιμακούμενο εξοπλισμό του Κιέβου με δυτικά όπλα, θα δημιουργούσε όρους αποδιοργάνωσης της Ρωσικής Ομοσπονδίας ώστε να μπλοκαριστεί η κίνησή της στα πεδία των μαχών.

Τα μέχρι τώρα αποτελέσματα δεν επιτρέπουν θριαμβολογίες από καμία πλευρά (ΗΠΑ-Ρωσία), ενώ ειδικά για την «Ευρώπη» τα δεδομένα είναι αποκαρδιωτικά.

Μπορεί οι ΗΠΑ σ' αυτούς τους μήνες της σύγκρουσης να στοίχισαν εν μέρει τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές πίσω από την αντιρωσική τους κατεύθυνση, ωστόσο ήδη διαπιστώνουν πως αυτή η στοίχιση όχι μόνο δεν είναι ολική, αλλά τελεί υπό αμφισβήτηση που διαρκώς μεγαλώνει, απειλώντας έτσι ανοικτά πια τη συνοχή της Δύσης έναντι της Ρωσίας. Επιπλέον, έχουν βαθύνει για τις ίδιες τις ΗΠΑ τα διλήμματα που είχαν από την αρχή της σύγκρουσης και που αφορούν το κρίσιμο ερώτημα μέχρι πού θα κλιμακώσουν τη σύγκρουση με τη Μόσχα.

Τα προηγούμενα καταδεικνύουν το ιταλικό σχέδιο ειρήνευσης, οι πιέσεις Γαλλίας και Γερμανίας για να ανοίξει ο δρόμος για συνομιλίες μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας. Το επιβεβαιώνουν οι δηλώσεις Κίσιγκερ, κεντρικά άρθρα των «Τάιμς της Νέας Υόρκης» και των «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς», «αξιόπιστες πηγές του CNN». Βέβαια, αξίζει να σημειώσουμε πως το ρήγμα που κατάφεραν οι ΗΠΑ στη στρατηγική ενεργειακή σχέση Ρωσίας - Γερμανίας θα απαιτήσει από τις δύο δυνάμεις μεγάλες προσπάθειες για να περιοριστεί, αν υποθέσουμε (όχι αβάσιμα) ότι στο μέλλον θα υπάρξει μια τέτοια βούληση εκατέρωθεν. Μπορεί οι εξελίξεις να έδωσαν «το φιλί της ζωής» στο «εγκεφαλικά νεκρό» NATO, ωστόσο οι ΗΠΑ γνωρίζουν ότι με την πρώτη ευκαιρία τα «ισχαιμικά επεισόδια» δεν είναι διόλου απίθανο να συνεχιστούν!

Από αυτή την άποψη, η προοπτική ένταξης της Φιλανδίας και της Σουηδίας στη νατοϊκή συμμαχία, εάν επιβεβαιωθούν οι εκτιμήσεις πως η τουρκική ηγεσία θα κάνει εν τέλει πίσω, θα αποτελέ-

σει - αποτελεί ήδη με έναν τρόπο- μια χειροπιαστή γεωπολιτική επιτυχία των ΗΠΑ. Που όχι μόνο θα προσθέσουν άλλα 1.300 χιλιόμετρα κοινών νατοϊκών συνόρων με τη Ρωσία και θα μετατρέψουν τη Βαλτική σε σχεδόν περικλειστη νατοϊκή θάλασσα, αλλά κερδίζουν πόντους στον ανταγωνισμό για την Αρκτική. Από την άλλη, οι κινήσεις της Τουρκίας, που θεωρεί πως είναι ο κατάλληλος χρόνος για να ανεβάσει τις απαιτήσεις της στη διαπραγμάτευση που κάνει με τις ΗΠΑ, καταδεικνύει πως όλα τα προβλήματα της NATOϊκής συμμαχίας είναι εδώ!

Μετά την αναγκαστική εφαρμογή του plan b, της επικέντρωσης δηλαδή των στρατιωτικών επιχειρήσεων στην Ανατολική Ουκρανία, η Ρωσία καταγράφει μια αργή αλλά σταθερή προέλαση. Μετά τη Χερσώνα και τη Μαριούπολη, κατέκτησε την πόλη Λίμαν, ενώ βαίνει στην ολοκλήρωση της η κατάκτηση του Σεβεροντοβέσκ. Κατέχει ήδη πάνω από το 65% του Ντονμπάς, ενώ πριν από την 24η Φεβρουαρίου οι αποσχισθείσες περιοχές αντιστοιχούσαν στο 30%. Η περιοχή του Λουγκάνσκ έχει καταληφθεί κατά 95%.

Συνολικά η Ρωσία κατέχει το 20% της Ουκρανίας, που αντιστοιχεί σε μια Ελλάδα! Παρά τις σημαντικές απώλειες που έχει και παρά την συνεχιζόμενη τροφοδοσία του Κιέβου με δυτικά όπλα, κανείς δεν φαίνεται ικανός να σταματήσει την κατάκτηση όλου του Ντονμπάς (επαρχίες Λουγκάνσκ και Ντονιέσκ), τη βιομηχανική καρδιά της Ουκρανίας, από τον ρωσικό στρατό και τους ρωσόφωνους αυτονομιστές της περιοχής. Καθημερινά σφίγγει ο κλοιός με στόχο την κατάκτηση των τελευταίων μεγάλων πόλεων (Λισιτσάνκ, Σλαβιάνσκ και Κραματόρσκ), που με τη βοήθεια αμερικανών συμβούλων την τελευταία οχταετία έχει μετατρέψει σε φρούρια ο ουκρανικός στρα-

τός. Μάλιστα σημαντικές ουκρανικές δυνάμεις κινδυνεύουν σε υποτμήματα της περιοχής αυτής να υποστούν περικύκλωση και εξουδετέρωση από τις ρωσικές δυνάμεις, κάτι που μπορεί να οδηγήσει ακόμα και σε μερική ή ολική κατάρρευση του μετώπου.

Τα εδαφικά κέρδη διαμορφώνουν για τη Ρωσία σημαντικά διαπραγματευτικά ατού για την «επόμενη μέρα», ενώ η έως τώρα εξέλιξη έχει ντε φάκτο απωθήσει μακριά όχι μόνο την προοπτική ένταξης της Ουκρανίας στο NATO αλλά και οποιασδήποτε άλλης περιοχής που κάποτε ανήκε στη Σοβιετική Ένωση. Ωστόσο οι επιτυχίες στο πεδίο των μαχών, παρά το γεγονός ότι θα παίξουν σπουδαίο ρόλο στην «επόμενη μέρα», δεν είναι σίγουρο ότι αντισταθμίζουν τις «απώλειες» που υφίσταται η Ρωσία, όπως αυτές που αναφέραμε πριν. Επιπλέον, μπορεί η Ρωσία να μην είναι απομονωμένη με τον τρόπο που το θέτουν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, μιας και διατηρεί ένα αξιοσημείωτο επίπεδο σχέσεων με την Κίνα αλλά και με τεράστιες χώρες όπως η Ινδία, όμως πραγματικά τής κοστίζει (περισσότερο γεωπολιτικά, αν και δεν είναι αμελητέα και η οικονομική πλευρά) το ρήγμα στις ευρωρωσικές και ειδικότερα στις γερμανορωσικές σχέσεις.

Οι γερμανοί και γάλλοι ιμπεριαλιστές και μαζί τους η ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ολοφάνερο ότι βρίσκονται στην πιο δυσχερή θέση. Είναι -μέχρι στιγμής- οι χαμένοι της υπόθεσης. Στην πιο δεινή θέση βρίσκεται ο γερμανικός ιμπεριαλισμός. Τμή-

Γερμανία - Πράσινοι

Από τα τραγούδια της ειρήνης στις ιαχές του πολέμου

Η Αναλένα Μπέρμποκ αποδείχθηκε «σκληρός και ανθεκτικός παίκτης» της πολιτικής σκηνής στη Γερμανία. Ένα χρόνο πριν, ήταν μία από τους τρεις υποψήφιους για την καγκελαρία που δέχτηκαν σκληρή κριτική για τις θέσεις του κόμματος των Πρασίνων αναφορικά με την αντίθεσή τους στις εξοπλιστικές προμήθειες της Τουρκίας από τη Γερμανία. Μάλιστα, το ποσοστό ψευδών ειδήσεων που την αφορούσαν άγγιζε το 70%, τη στιγμή που για τον Όλαφ Σολτς ήταν μηδενικό!

Στο διάστημα που έχει μεσολαβήσει, η Μπέρμποκ ανέλαβε το αξίωμα της υπουργού Εξωτερικών και ο πόλεμος στην Ουκρανία «ανάγκασε» κάθε «κατεργάρη να καθίσει στον πάγκο του». Δεν ξέρουμε πόσοι θυμούνται τον Γιόσκα Φίσερ, τον «πράσινο» υπουργό Εξωτερικών της κυβέρνησης του 1999, που έστειλε στρατό στο Κοσσυφοπέδιο. Τότε, πολλοί εντός και εκτός Γερ-

μανίας είχαν «πέσει από τα σύννεφα», θεωρώντας πως «Η Συμμαχία 90/Πράσινοι» -η εξέλιξη των περιφερειακών προκατόχων της δεκαετίας του 1970- υπηρετούσε τις θέσεις της «πολιτικής οικολογίας» και του κινήματος για τον «αφοπλισμό». Για να μη θυμίσουμε τον Κον Μπεντίντ, τον ακόμα πιο ένθερμο υποστηρικτή του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία.

Αυτά τα θυμίζουμε για να διαλυθεί κάθε ίχνος ομίχλης σχετικά με την πρακτική αυτού του κόμματος, πόσο μάλλον τον «πειθαναγκασμό» του, να υιοθετεί ανοικτά τις αμερικανικές θέσεις και να αποδεικνύεται (και) τώρα η φωνή του υπερατλαντικού αφέντη στην περιοχή. Οι δηλώσεις για την ένταξη -ουσιαστικά καλωσόρισμα- της Σουηδίας και της Φινλανδίας στο NATO, η επίσκεψη στην Ουκρανία (αντί του «ανεπιθύμητου» καγκελάριου) και οι εναγκαλισμοί με τον ουκρανό ομόλογό της έπονται της πίεσης (μαζί με το φι-

λελεύθερο FDP) στο SPD να εμπλακεί η Γερμανία στον πόλεμο στην Ουκρανία. Ο ενθουσιασμός με τον οποίο υποστηρίζει το εξοπλιστικό πρόγραμμα της γερμανικής κυβέρνησης, αλλά και την «εμβάθυνση» της ευρωπαϊκής συνερ-

γασίας με σκοπό την προμήθεια οπλισμού και υποστήριξη του ουκρανικού καθεστώτος, αποδεικνύουν του λόγου το αληθές. Το πάλαι ποτέ κόμμα του κινήματος της ειρήνης έχει μετατραπεί σε γεράκι του πολέμου.

ματα του πολιτικού κατεστημένου ρίχνουν στο «πυρ το εξώτερο» την OST-POLITIC, την «ανατολική πολιτική», αυτή δηλαδή που ειδικά μετά και την ενοποίηση των δύο Γερμανιών έδωσε τη δυνατότητα στη Γερμανία να υπερκεράσει τη Γαλλία στους ενδοευρωπαϊκούς συσχετισμούς και να αναδειχθεί η ηγεμονική οικονομική και πολιτική δύναμη στην ΕΕ!

Αυτή η «σχιζοφρένεια» δεν είναι παρά αντανάκλαση του στρατηγικού αδιεξόδου που βιώνει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός. Μια κάθετη αντίθεσή του στην αντιρωσική αμερικανική στρατηγική εν μέσω ρωσικής εισβολής θα καθιστούσε τη Γερμανία το «μαύρο πρόβατο» στη Δύση και με σημαντικές συνέπειες σε όλα τα επίπεδα των σχέσεων που έχει διαμορφώσει έως τώρα (με τις ΗΠΑ και μέσα στην ΕΕ). Μία άνευ όρων και για μεγάλο διάστημα συνέχιση της στοίχισης πίσω από τις ΗΠΑ υποθηκεύει κάθε φιλοδοξία για μια πορεία χειραφέτησής της από τον «αμερικανό φίλο». Η έγκριση, βέβαια, με μεγάλη πλειοψηφία, του πακέτου - μαμούθ των 100 δις. ευρώ για τον στρατιωτικό επανεξοπλισμό της, εάν δεν ξεχαστεί στην πορεία, μπορεί να σηματοδοτήσει μια τέτοια χειραφετητική προσπάθεια που έχει απαραίτητη προϋπόθεση την αντιμετώπιση των στρατιωτικών και στρατηγικών της αδυναμιών και την αντιστοίχισή τους με την οικονομική της δύναμη. Φυσικά, αν και δεν φαίνεται τόσο ζορισμένη, και η Γαλλία αισθάνεται κι αυτή ολόενα και πιο άβολα από την αναβάθμιση της αμερικανικής παρέμβασης στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Η Γερμανία αλλά και η Γαλλία καλούνται πάντως να δουν πώς οι ίδιες αλλά και συνολικά η ΕΕ θα κινηθεί ανάμεσα στις συμπληγάδες που διαμορφώνει η όξυνση του ανταγωνισμού ΗΠΑ-Ρωσίας, πώς θα αντιμετωπίσει τη διαρκή υποβάθμισή της στις παγκόσμιες υποθέσεις, την αύξηση των αντιθέσεων και των διχασμών στο εσωτερικό της. Ενδεικτικά όσον αφορά την τελευταία επισήμανση, αρκεί να αναλογιστούμε τις νέες ριγηματώσεις που έχουν δημιουργηθεί στο τάλαιπωρομένο σώμα της ΕΕ αλλά και τις σφήνες που έχουν μπει στις φιλοδοξίες ειδικά της Γερμανίας για έλεγχο και επιρροή στην Κεντρική Ευρώπη από το ολόενα και πιο φιλοατλαντικό «παιχνίδι» της Πολωνίας και των Βαλτικών από τη μια και τη φιλορωσική στάση της Ουγγαρίας από την άλλη, που σημειωτέον επέβαλε στην ΕΕ τη μόνιμη εξαίρεσή της από

το εμπάργκο στο ρωσικό πετρέλαιο!

Η Βρετανία διεκδικεί κάποιο δικό της χώρο και ρόλο στις εξελίξεις («παγκόσμια Βρετανία»), εκμεταλλεζόμενη τις εγγενείς αντιφάσεις της ΕΕ και πρωδοτώντας τον αγγλοσαξονικό άξονα, αποδεχόμενη μ' έναν τρόπο ότι δεν μπορεί να ξεφύγει από τη σκιά του αμερικανικού αετού. Οι πρόσφατες φήμες που κυκλοφόρησαν μέσω της γνωστής ιταλικής εφημερίδας Corriere della Sera πως ο Τζόνσον προωθεί ένα σχέδιο Ευρωπαϊκής Κοινοπολιτείας υπό την ηγεσία του Λονδίνου και η οποία θα περιλαμβάνει την (παλιά της γνώριμη) Πολωνία, τις τρεις Βαλτικές χώρες (Λετονία, Εσθονία, Λιθουανία), φυσικά την Ουκρανία, ενώ σε δεύτερο χρόνο θα προσκληθεί και η Τουρκία, είναι χαρακτηριστικές εκφράσεις των φιλοδοξιών της Βρετανίας. Και αν αποτελεί ερωτηματικό πώς και πόσο εμπλέκονται σ' αυτό οι ΗΠΑ και εάν τελικά θα προωθηθεί, ωστόσο ένα τέτοιο σχέδιο είναι επίσης χαρακτηριστική έκφραση της μεγάλης ρευστότητας των εξελίξεων και κυρίως του γεγονότος ότι το ζήτημα των στρατηγικών συμμαχιών κάθε άλλο παρά έχει λυθεί!

Κλιμάκωση της σύγκρουσης ή προς ένα νέο όριο;

Η απόφαση Μπάιντεν για αποστολή εκτοξευτήρων πολλαπλών ρουκετών μεσαίου βεληνεκούς (80 χιλιόμετρα) ανακοινώθηκε μέσω των «Τάιμς της Νέας Υόρκης». Στο ίδιο άρθρο η απόφαση αυτή δικαιολογήθηκε με το σκεπτικό να αυ-

ξήσει την αμυντική δύναμη της Ουκρανίας ώστε το Κίεβο να βρίσκεται σε όσο πιο δυνατή θέση σε περίπτωση ειρηνευτικών συνομιλιών με τη Ρωσία. Ο αμερικανός πρόεδρος έκφρασε έτσι με τον πιο εύγλωττο τρόπο τη διπλή και αντιφατική ανάγκη των ΗΠΑ. Να ενισχύσουν από τη μια το καθεστώς του Κιέβου μιας και διακυβεύεται το κύρος τους ως «προστάτη» αλλά και για να συνεχίσουν την πίεση προς την Ευρώπη, πρωδοτώντας όμως έτσι την ένταση και την κλιμάκωση της σύγκρουσης. Από την άλλη, η «προσγείωση» των στόχων της ενίσχυσης του Κιέβου απηχεί το γεγονός των ρωσικών επιτυχιών στην Ανατολική Ουκρανία αλλά και την ανάγκη να τεθεί η πιθανότητα, στο όχι μακρινό μέλλον, μιας αναγκαστικής προσφυγής στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, μπροστά στο σοβαρό κίνδυνο να χαθούν πολύ περισσότερα από μια ενδεχόμενη κατάρρευση του ουκρανικού μετώπου.

Φυσικά η αντίδραση της Ρωσίας ήταν οργισμένη και με δηλώσεις εξίσου ανησυχητικές για ένταξη στους στρατιωτικούς στόχους όχι μόνο των κέντρων λήψης αποφάσεων του Κιέβου, αλλά και των «τελικών κέντρων λήψης αποφάσεων» που «δυστυχώς» βρίσκονται εκτός Ουκρανίας! Ενώ ο Λαβρόφ δήλωσε πως όσο μεγαλύτερο βεληνεκές έχουν τα όπλα που αποστέλλουν οι Δυτικοί στο Κίεβο τόσο περισσότερο θα απωθούνται οι Ουκρανοί προς τα δυτικά!

Σημαντικό ρόλο στα διλήμματα των ΗΠΑ και στα συνεχή μπρος πίσω παίζει η συνέχιση της αντιπαράθεσης στο εσωτε-

ρικό τους για το ποια είναι εκείνη η στρατηγική για την αντιμετώπιση της σχετικής αποδυνάμωσης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έναντι αντιπάλων, ανταγωνιστών και συμμάχων. Το casus belli που επανέλαβε για δεύτερη φορά μετά τον περσινό Οκτώβρη ο Μπάιντεν προς την Κίνα για το ζήτημα της Ταϊβάν έχει επαναφέρει στο προσκήνιο την κρίσιμη συζήτηση που και ο Κίσιγκερ προ μηνός έθεσε: άραγε είναι το πιο σοφό εκ μέρους των ΗΠΑ να αντιμετωπίζουν τους δύο αντιπάλους τους με τον ίδιο τρόπο, σπρώχνοντας έτσι τον ένα πιο κοντά στον άλλο; Η κοινή 14ωρη πτήση των στρατηγικών βομβαρδιστικών Ρωσίας και Κίνας πάνω από τη Θάλασσα της Ιαπωνίας, όταν στο Τόκιο διεξαγόταν η Σύνοδος Κορυφής της QUAD, παρουσία του Μπάιντεν, μάλλον ενίσχυσε την ερώτηση του Κίσιγκερ!

Φυσικά η αναζήτηση ενός συμβιβασμού, έστω προσωρινού και εύθραστου, δεν είναι διόλου εύκολη και απλή υπόθεση γιατί τα διακυβεύματα ξεπερνούν την Ουκρανία και αφορούν συνολικά τους συσχετισμούς δύναμης στην ευρωπαϊκή ήπειρο, τον βαθμό επιρροής και ελέγχου από τις ΗΠΑ και τη Ρωσία. Για αυτό και η κυρίαρχη τάση στα επιτελεία των ΗΠΑ εξακολουθεί, παρά τις προσαρμογές της, να σπρώχνει στην ένταση. Δεν θεωρούμε τις ΗΠΑ αμέτοχες στο πρόσφατο γεγονός της ματαίωσης της επίσκεψης του Λαβρόφ στη Σερβία, αφού Βουλγαρία, Βόρεια Μακεδονία και Μαυροβούνιο έκλεισαν τον εναέριο χώρο τους. Δεν ήταν μόνο χτύπημα κάτω από τη μέση στη Ρωσία, αλλά αποτέλεσε και μήνυμα προς τη σέρβικη ηγεσία για την προ ημερών συμφωνία τριετούς ανανέωσης της προμήθειας φυσικού αερίου από τη Ρωσία. Γι' αυτό οι δηλώσεις των σέρβων αξιωματούχων ήταν ίσως και πιο οργισμένες από αυτές της ρωσικής ηγεσίας!

Εν κατακλείδι, ακόμα και εάν η πλάστιγγα ανάμεσα σε μια κλιμάκωση και επέκταση της σύγκρουσης από τη μια και στην αναζήτηση ενός νέου ορίου της άγριας αμερικανορωσικής σύγκρουσης από την άλλη γύρει κάποια στιγμή προς το δεύτερο, αυτό δεν θα σημάνει παρά το ξεκίνημα ενός ακόμη πιο επικίνδυνου κύκλου αντιπαράθεσης. Επί του παρόντος, οι συνέπειες είναι ήδη και θα είναι κάθε μέρα που περνάει ακόμα περισσότερο καταλυτικές, έχοντας εισέλθει ανεπιστρεπτή σε μια φάση μεγάλων κινδύνων για τους λαούς!

Τουρκία

Μαζικές αντιδράσεις στην επέτειο του ξεσηκωμού του Γκεζί

Εννέα χρόνια μετά τον ξεσηκωμό του Γκεζί, όταν οι πλατείες και οι δρόμοι σε όλες τις πόλεις και τα χωριά πλημμύρισαν από τη συσσωρευμένη οργή για μια ζωή στα όρια της επιβίωσης, χωρίς δικαιώματα, με διώξεις και καταστολή. Ο λαός της συνοικίας αλλά και σταδιακά όλης της Κωνσταντινούπολης βγήκε στους δρόμους με αφορμή την κατασκήνωση εμπορικού κέντρου σε ένα πάρκο.

Οι αγωνιστές που συνελήφθησαν στον ξεσηκωμό παραμένουν στις φυλακές με πολυετείς ποινές και οι κατηγορίες στο ανώτατο δικαστήριο μετατρέπονται σε «συμμετοχή σε ένοπλη οργάνωση» και «προπαγάνδα τρομοκρατικής οργάνωσης». Αντίθετα, οι δίκες των δολοφόνων αστυνομικών για τον Μπελκίν Ελβάν, που έπειτα από νοσηλεία 269 ημερών έχασε τη ζωή του, αναβάλλονται ή γίνονται για το θεαθήναι με αθώωσεις κατηγορουμένων.

Η 9η επέτειος του Γκεζί έχει ιδιαίτερη σημασία στην Τουρκία, όπου ο λαός βασανίζεται από την ακρίβεια, τη φτώχεια, τις διώξεις και την καταστολή, και

οδήγησε χιλιάδες λαϊκούς ανθρώπους στους δρόμους, απ' άκρη σε άκρη της χώρας, με το σύνθημα «Παντού αντίσταση παντού Ταξίμ».

Συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν στην Κωνσταντινούπολη, την Άγκυρα, την Αττάλεια, τη Σμύρνη, την Αντιόχεια, το Μποντρούμ, τη Μερσίνη, τα Άδανα, το Ντενιζλί, την Τραπεζούντα, τη Σαμψούντα, το Μαρντίν. Χιλιάδες άνθρωποι ξεχύθηκαν στους δρόμους το διήμερο 31 Μάη και 1 Ιούνη με πανό «Δεν θα σκύψουμε το κεφάλι», «ώμο με ώμο ενάντια στο φασισμό».

Στην Κωνσταντινούπολη η αστυνομία απέκλεισε με αστυνομικά αυτοκίνητα το κτίριο όπου στεγάζεται το Επιμελητήριο Μηχανολόγων Μηχανικών (TMMOB) όπου είχε καλεστεί η συγκεντρωση, αφού η πλατεία Γκεζί είχε αποκλειστεί με οδοφράγματα της αστυνομίας. Οι συγκεντρωμένοι προσπάθησαν να προχωρήσουν στην Ιστικλάλ με συνθήματα που δονούσαν την ατμόσφαιρα και την αστυνομία να χτυπάει, να ρίχνει χημικά, σφαίρες καουτσούκ και να συλλαμβάνει.

Οι 169 συλληφθέντες μεταφέρθηκαν στη διεύθυνση ασφαλείας της Κωνσταντινούπολης ενώ 4 κρατήθηκαν σε διαφορετικό χώρο όπου βασανίστηκαν. Την επομένη οι 165 αφέθηκαν ελεύθεροι και 4 οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα.

Στην Άγκυρα έγιναν 46 προσαγωγές, αλλά όλοι αφέθηκαν ελεύθεροι. Στη Σμύρνη η αστυνομία επιτέθηκε στους συγκεντρωμένους από την αρχή

με ιδιαίτερο στόχο τις οργανώσεις νεολαίας. Οι συγκεντρωμένοι υπερασπίστηκαν τους νεολαίους που περικύκλωσε η αστυνομία για να προχωρήσει σε συλλήψεις και τις απέτρεψαν. Στην Αντάκεια, παρά την επέμβαση της αστυνομίας, τίμησαν τους νεκρούς του ξεσηκωμού του Γκεζί στον τόπο της δολοφονίας, τον Αχμέτ Ατακάν και τον Αμπντουλάχ Τζομέρτ.

Για τον «Τυχαίο θάνατο ενός αναρχικού», του Ντάριο Φο

«Πώς μας ήρθε η ιδέα να ετοιμάσουμε μια παράσταση με θέμα τις κρατικές δολοφονίες; Και σε αυτήν την περίπτωση, μας ώθησε η ανάγκη. Στη διάρκεια της Άνοιξης του 1970 ένα μεγάλο μέρος του κοινού παραστάσεων μας -σύντροφοι και συντρόφισσες που ήταν εργάτες, φοιτητές, προοδευτικοί, δημοκράτες- μας προέτρεπε να γράψουμε ένα θεατρικό έργο για τη σφαγή στην Αγροτική Τράπεζα του Μιλάνου και τη δολοφονία του Πινέλι, ένα έργο που θα πραγματευόταν τα αίτια και τις πολιτικές επιπτώσεις αυτών των γεγονότων. Ο λόγος πίσω από το αίτημα αυτό ήταν η τρομοκρατική έλλειψη πληροφόρησης γύρω από το ζήτημα. Αφού πέρασε το αρχικό σοκ, τα ΜΜΕ σιωπούσαν: οι δημοσιογράφοι της επίσημης Αριστεράς, με πρώτη την εφημερίδα Ουνιτά (L'Unita), παρέμεναν εξαιρετικά προσεκτικοί και δεν προχωρούσαν πέρα από σποραδικά σχόλια του τύπου: "Το γεγονός είναι ανησυχητικό", "Πόσο μυστηριώδης είναι ο θάνατος του Πινέλι, κατ' αυτόν τον τρόπο θα παραμείνει τυλιγμένη στο μυστήριο η σφαγή στις τράπεζες". Όλοι περίμεναν "να χυθεί άπλετο φως". Περίμεναν, αρκεί να μη γινόταν φασαρία...»

Τζουζέπε Πινέλι. Λόγω της τρομοκρατικής επίθεσης στην Πιάτσα Φοντάνα στις 12 Δεκεμβρίου του 1969, ο Πινέλι -γνωστός στην αστυνομία καθώς είχε ανακριθεί και σε προηγούμενες βομβιστικές επιθέσεις της ίδιας χρονιάς, όπου εν τέλει κρίθηκε αθώος- συνελήφθη και κρατήθηκε παραπάνω από τις επιτρεπόμενες 48 ώρες στο τμήμα για ανάκριση. Τα ξημερώματα της 16ης Δεκεμβρίου μάρτυρες τον είδαν να πέφτει από παράθυρο του τέταρτου ορόφου και να χτυπά στο έδαφος. Οι πρώτες «επίσημες εκδοχές» μιλούν για «αυτοκτονία». Η επίσημη εκδοχή -ακόμη και σήμερα- μιλάει για «ατύχημα». Ο αστυνομικός επιθεωρητής Λουίτζι Καλαμπρέζι που ανέκρινε τον Πινέλι θεωρήθηκε υπεύθυνος, αλλά απαλλάχθηκε λόγω μη επαρκών στοιχείων. Οι σύντροφοι του Πινέλι κατήγγειλαν ότι δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από αστυνομικά όργανα. Ο αστυνομικός διευθυντής Marcello Guida, στη συνέντευξη Τύπου που δόθηκε λίγο μετά το θάνατο του Πινέλι, υποστήριξε ότι ο θάνατος του 41 ετών αναρχικού ήταν αυτοκτονία. Συγκεκριμένα δήλωσε ότι ο Πινέλι όρμησε ξαφνικά στο παράθυρο, που ήταν ανοιχτό επειδή είχε ζέστη, και έπεσε στο κενό, συμπληρώνοντας ότι πιθανόν προέβη σε αυτήν την ενέργεια επειδή το άλλοθι του για την 12η Δεκεμβρίου ήταν ψεύτικο, εκδοχή που ανατράπηκε στη συνέχεια καθώς αποδείχτηκε ότι το άλ-

λοθι του Πινέλι ήταν αληθινό. Οι τέσσερις αστυνομικοί και ένας αξιωματικός των караμπινιέρων, που κατά το θάνατο του Πινέλι βρισκόταν στο γραφείο, κρίθηκαν αθώοι.

Παρ' όλη τη σοβαρότητα των γεγονότων στην Ιταλία του '70, με ένα σύστημα που συγκαλύπτει, ενοχοποιεί, δολοφονεί και τελικά αυτοαθώνεται, ο Φο δημιουργεί μια ξεκαρδιστική κωμωδία, μια ανελέητη σάτιρα της εξουσίας, η οποία θεωρείται επιτυχημένη μέχρι και σήμερα διότι -όπως και ο ίδιος υποστήριζε- το σύστημα συνεχίζει ανενόχλητο με την αιματοχυσία, την κρατική αυθαιρεσία, την κατάχρηση της εξουσίας, τα μεγάλα σκάνδαλα κτλ.

Γι' αυτό και το έργο που είχε ανέβει στις σκηνές της χώρας το τελευταίο διάστημα, σε σκηνοθεσία του Γιάννη Κακλέα και με πρωταγωνιστή τον Πάνο Βλάχο, γνώρισε τόσο μεγάλη επιτυχία. Ήταν μια ανάσα μέσα στο κλίμα που επικρατεί στους καιρούς μας, ειδικά με την πρόσφατη επιχείρηση της ενσωμάτωσης στον «τρομονόμο» της ευρωπαϊκής οδηγίας με σκοπό τη λογοκρισία και τις ποινές για καλλιτεχνικά έργα, με το πρόσημα υποκίνησης βίας ή μίσους. Κατάφερε να πάει κόντρα στην κυρίαρχη λογική του «επίσημου» πολιτιστικού προτύπου του υπουργείου. Όπως και στην παράσταση του '70, όπου κάθε φορά διέφερε η πλοκή -και όχι μόνο- σε σχέση

και με βάση την εξέλιξη και την τροπή που έπαιρνε το θέμα (στην κοινή γνώμη, στα δικαστήρια κ.λπ.), έτσι και στη διασκευή του Κακλέα έγινε η προσπάθεια για ένταξη όσων περιστατικών συνέβησαν κατά το διάστημα που παιζόταν το έργο - π.χ. με την αστυνομία που μπήκε στο Α.Π.Θ. και την καταστολή που βίωσαν οι φοιτητές.

Η παράσταση θίγει μια πληθώρα ζητημάτων επίκαιρων, θέλει να δώσει στο κοινό, πέρα από το γέλιο και την κωμωδία, να καταλάβει τη σοβαρότητα των πραγμάτων. Άλλωστε ο σκοπός του πρωταγωνιστή (ο Τρελός/Γελωτοποιός) στο έργο είναι να φέρει στο φως την αλήθεια, να αναδείξει τη σαπίλα του συστήματος και των μηχανισμών του. Καθώς χλευάζει την επιστροφή στην κανονικότητα, ταυτόχρονα προβάλλεται και ο φασισμός που προάγει το κράτος, ειδικά στους κύκλους της αστυνομίας η οποία έχει ως όπλο το φόβο και τη βία για να «ησυχάζει» όσους αντιστέκονται και αγωνίζονται.

Δεν χρειάζεται αναφορά στην αυθαιρεσία της εξουσίας και στις ακραίες μορφές καταστολής που ζήσαμε τα τελευταία χρόνια -ειδικά με τον κορονοϊό-, είναι σε όλους γνωστά και τα περιστατικά συνεχίζουν καθημερινά, ειδικά στα πανεπιστήμια. Επίσης σατίρισε το πώς λειτουργεί το σύστημα δικαιοσύνης, πώς λειτουργούν στην Ελλάδα τα θέατρα βάσει του υπουργείου και ειδικά την όλη ιστορία με το Εθνικό Θέατρο, διάφορες προσωπικότητες μπλεγμένες σε σκάνδαλα κ.λπ.

Ο Γιάννης Κακλέας δηλώνει αριστέρας και έχει πει πως: «Για χρόνια το πολιτικό θέατρο θεωρούνταν στρατευμένη τέχνη. Ωστόσο πάντα πίστευα πως η αληθινή τέχνη είναι στρατευμένη. Εμείς κάνουμε μια πολιτική σάτιρα.» Η παράσταση λοιπόν επικεντρώνεται στο ότι πρέπει πάση θυσία να βγαίνουν στο φως όλα αυτά που συγκαλύπτονται από τους «από πάνω», επισημαίνοντας συνεχώς πως για να ξεσκεπαστεί η αλήθεια πρέπει να ενημερωνόμαστε. Πρέπει όμως σίγουρα για να ανατραπούν όλα τα παραπάνω επίσης να αγωνιζόμαστε.

Θεσσαλονίκη

Ένα «γεια σου» για την καλή μας Κατερίνα Σαγιά

Μέσα σε μια άκρως συγκινησιακή ατμόσφαιρα πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 4 Ιουνίου 2022 στις 8 το βράδυ, στο χώρο Νεολαίας και Πολιτισμού «Σφεντόνα», η βραδιά τιμής και μνήμης για την ηθοποιό Κατερίνα Σαγιά. Στη φιλόξενη και κατάμεστη αίθουσα οι διοργανωτές της εκδήλωσης, όλοι σύντροφοι και συγγενείς της Κατερίνας μας, θέλησαν να ξεδιπλώσουν μαζί με τις αναμνήσεις των ομιλητών το εύρος της αγωνιστικότητας, της ανθρωπιάς, της αισιοδοξίας, της καλλιτεχνικής αρτιότητας της ηθοποιού, της γυναίκας, της συντρόφου Κατερίνας Σαγιά. Ανάμεσα στους παρευρισκόμενους, ο σύντροφός της στη ζωή, στο θέατρο, στους αγώνες, Αλέξανδρος, με εμφανή τη συγκίνησή του. Όπου κι αν στάθηκε η Κατερίνα, ήταν ένα στήριγμα ζωής, αγάπης κι αγώνα.

Η Κατερίνα γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε στη Δραματική Σχολή του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης. Είχε μια πλούσια καλλιτεχνική σταδιοδρομία κύρια στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδας, αλλά συνεργάστηκε και με τα ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βεροίας και Ιωαννίνων, όπως και με τη «Μικρή Σκηνή» στη Θεσσαλονίκη. Έλαβε μέρος σε τηλεοπτικές και κινηματογραφικές παραγωγές όπως τη «Δι' ασήμαντον αφορμή» του Τάσου Ψαρά και την «Όλα είναι δρόμος» του Παντελή Βούλγαρη. Με το ΚΘΒΕ συνεργάστηκε για πρώτη φορά το 1972 και υπήρξε μια από τις αξιότερες και γνωστότερες καρατερίστες του δυναμικού του. Είχε την τύχη να συνεργαστεί με πολλούς από τους καλύτερους σκηνοθέτες της χώρας σ' όλα τα θεατρικά είδη, όπου σ'

όλα διέπρεψε, ενώ δίδαξε την τέχνη της σε μαθήτριάς της που τη θυμούνται με στοργή και σεβασμό.

Ήταν γενναία η Κατερίνα! Προσωπική επιλογή σθένους ήταν ο τελευταίος της ρόλος ως «Δόμνα» στο έργο των Στέλλας Βογιατζόγλου και Χριστίνας Χατζηβασιλείου «Τσικλιντάν». Άρρωστη η ίδια από καρκίνο (ύστερα από μερικούς μήνες πέθανε), έπαιξε (όχι υποδύθηκε) το ρόλο μιας καρκινοπαθούς.

Όμως, επιτρέψτε μας να θυμηθούμε εκείνα τα χρόνια της Μεταπολίτευσης, όταν καμαρώναμε εκείνα τα παιδιά, τους ηθοποιούς της ΠΠΕΚΤ, για τον μεγαλειώδη συνδικαλιστικό τους αγώνα στο ΚΘΒΕ.

Ανυποχώρητοι μπροστά στα ταξικά τους συμφέροντα, η Κατερίνα (γραμματέας του συλλόγου τους) πρώτη, τράβηξαν μέχρι το τέλος μια πολύμηνη νικηφόρα απεργία. Θυμάμαι την επίθεση των χωρικών στην παράσταση «Φουέντε Οβεχούνα», όταν με τα δικράνια κάναν επίθεση, ενώ η επική φωνή της αλήστου μνήμης Μαρίας Δημητριάδη τραγούδαγε «ποτάμι φουσκωμένο η οργή του λαού. Ποιος τη σταματάει; Ποιος τη σταματάει;». Πράγματι, είχε να προσφέρει πολλά η Κατερίνα, αν δεν την έπαιρνε ο χάρος την 1η Ιουνίου 2005.

Στην εκδήλωση μίλησαν ο αδερφός της Λουκάς Σα-

γιάς, η συνάδελφος και συντρόφισσα Μαίρη Μωραϊτοπούλου, ο σκηνοθέτης του «Τσικλιντάν» Τάσος Ρέτζος και ο Στέλιος Αγκούτογλου. Στην εκδήλωση παρουσιάστηκαν βιντεοσκοπημένα μέρη από τα έργα «Ο γάμος» των Β. Σολωμού - Ξανθάκη και «Τσικλιντάν».

Η Κατερίνα Σαγιά πάντα θα μας λείπει στους αγώνες που έρχονται, αλλά πάντα θα μας προτρέπει, όπως πάντα έκανε, γι' αυτά τα τόσο αυτονόητα και προσιτά, που τώρα μας φαίνονται απόμακρα κι αδύνατα.

Γιάννης Χατζής

Κούβα 1962-2022

Εξήντα χρόνια εγκληματικό αμερικάνικο εμπάργκο σε βάρος του κουβανικού λαού

Ήταν 3 Φλεβάρη του 1962 όταν ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζον Κένεντι επέβαλε το αμερικανικό εμπάργκο στην Κούβα. Για 60 χρόνια το νησί της Επανάστασης δέχθηκε δεκάδες επεμβάσεις από τις ΗΠΑ, εμπορικούς αποκλεισμούς και απαγορεύσεις τροφίμων, φαρμάκων, όπλων και άλλων εμπορευμάτων. Το κόστος για το λαό της Κούβας ήταν τεράστιο σε χρήμα αλλά και ανθρώπινες ζωές.

Στην πραγματικότητα οι επεμβάσεις και οι κυρώσεις των ΗΠΑ ξεκίνησαν σχεδόν αμέσως μετά την κατάληψη της εξουσίας από τα αντάρτικα στρατεύματα του Φ. Κάστρο, την Πρωτοχρονιά του 1959. Αν εξαιρέσουμε ένα μικρό διάστημα λίγων μηνών, θα μπορούσαμε να πούμε ότι μετά την πρώτη προσπάθεια αγροτικής μεταρρύθμισης, στα μέσα του 1959, και την εκδίωξη των τσιφλικιάδων από το νησί, οι ΗΠΑ άρχισαν να οργανώνουν την ανατροπή του κουβανικού καθεστώτος. Το Μαϊάμι έγινε το κέντρο της αντεπανάστασης αφού εκεί συγκεντρώθηκαν οι «εξόριστοι» Κουβανοί, δηλαδή τα απομεινάρια των γαιοκτημόνων και των καπιταλιστών που έχασαν τις περιουσίες τους και με την καθοδήγηση της CIA άρχισαν να εξοπλίζουν μισθοφόρους. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Αϊζενχάουερ διέθεσε 13 εκατ. δολάρια για την ανατροπή του Κάστρο, κάτι που αποδέχτηκε και προώθησε μετά το 1960 και ο νέος πρόεδρος Κένεντι.

Το πρώτο μέτρο που πάρθηκε ήταν η μείωση στην εισαγωγή ζάχαρης από την Κούβα και επέφερε σοβαρό πλήγμα στη οικονομία της αφού ήταν το μοναδικό εξαγωγικό προϊόν. Επίσης τα αμερικανικά διυλιστήρια στην Κούβα αρνήθηκαν να διυλίσουν το σοβιετικό πετρέλαιο. Ο Κάστρο απάντησε με απαλλοτριώσεις και εθνικοποιήσεις αμερικανικών επιχειρήσεων και ο κύκλος των επεμβάσεων και των ολοένα και αυξανόμενων κυρώσεων είχε αρχίσει. Ουσιαστικά επιβλήθηκε από τις ΗΠΑ ένα μερικό εμπάργκο από τον Οκτώβρη του 1960 (δεν συμπεριελάμβανε τα τρόφιμα και τα φάρμακα).

Η πρώτη στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ πραγματοποιήθηκε στις αρχές του 1960 με το βομβαρδισμό φυτειών και εργοστασίων ζάχαρης από αεροπλάνα, με αμερικανούς και κουβανούς πιλότους. Ακολούθησαν δολιοφθορές, βομβιστικές επιθέσεις σε μεγάλες πόλεις (κυρίως εμπορικά κέντρα αλλά και λαϊκές συνοικίες). Σε μια από αυτές καταστράφηκε το εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Στις 4/3/1960 η CIA κατάφερε να πραγματοποιήσει μια τρομοκρατική ενέργεια στο γαλλικό πλοίο «La Kouμπρ» στο λιμάνι της Αβάνας. Το πλοίο μετέφερε στην Κούβα χειροβομβίδες και σφαίρες προερχόμενες από ένα βελγικό εργοστάσιο. Προκλήθηκε έκρηξη με αποτέλεσμα το θάνατο 101 ανθρώπων, μεταξύ των οποίων ήταν πολλοί κουβανοί λιμενεργάτες και γάλλοι ναυτικοί.

Η πιο σοβαρή όμως προσπάθεια πραγματοποιήθηκε τον Απρίλη του 1961 με την εισβολή στον Κόλπο των Χοίρων. Αφού η αμερικανική αεροπορία βομβάρδισε την Αβάνα, ένοπλο σώμα 1.500 αμερικανών στρατιωτικών, πρακτόρων της CIA και κουβανών αντικαθεστωτικών ξεκίνησε από τη Γουατεμάλα και αποβιβάστηκε στον Κόλπο των Χοίρων με στόχο να καταλάβει μέρος του νησιού και να οργανώσει την ανατροπή της κυβέρνησης. Η αντίδραση του κουβανικού στρατού αλλά και της πολιτοφυλακής ήταν άμεση. Μέσα σε 3 μέρες οι εισβολείς αναχαιτίστηκαν και οι περισσότεροι αναγκάστηκαν να παραδοθούν. Η νίκη του κουβανικού λαού στον Κόλπο των Χοίρων είχε τεράστια απήχηση. Μια μικρή χώρα, σε απόσταση μόλις 170 χιλιομέτρων από τις ΗΠΑ, κατάφερε να συντρίψει την επέμβαση και να ξεφτιλίσει τη μεγαλύτερη ιμπεριαλιστική δύναμη.

Στις αρχές Φλεβάρη του 1962 οι ΗΠΑ ανακοινώνουν το πλήρες οικονομικό εμπάργκο σε όλες τις εισαγωγές της Κούβας (πλέον και σε τρόφιμα και φάρμακα), που κατέληξε τελικά σε ναυτικό αποκλεισμό. Για μεγάλο διάστημα το νησί είχε αποκλειστεί, πολλά εμπορικά πλοία ακινητοποιούνταν από αμερικανικά, ελέγχονταν και κατάσχονταν το φορτίο τους. Οι ελλείψεις σε τρόφιμα και φάρμακα είχαν αρχίσει να γίνονται ορατές. Το χειρότερο όμως είναι ότι οι ΗΠΑ επανέφεραν τις απειλές τους για στρατιωτική επέμβαση.

Σε όλο αυτό το διάστημα η Κούβα απευθύνθηκε σε άλλες χώρες προσπαθώντας να δημιουργήσει οικονομικούς και πολιτικούς δεσμούς. Αρχικά με τις χώρες του «Κινήματος των Αδεσμεύτων» και αργότερα με τη Σοβιετική Ένωση. Μάλιστα η χρονιά αυτή (1962) σηματοδεύτηκε από την «κρίση των πυραύλων».

Η Κούβα κατάφερε να πάρει πυρηνικούς πυραύλους από την ΕΣΣΔ για να απαντήσει στη συντριπτική υπεροπλία των ΗΠΑ. Η κρίση κορυφώθηκε όταν οι ΗΠΑ απείλησαν με παγκόσμιο πυρηνικό πόλεμο αν οι πυραύλοι δεν φύγουν από το νησί. Τελικά με διαπραγματεύσεις μεταξύ των δύο υπερδυνάμεων οι πυραύλοι θα αποσυρθούν, με αντίστοιχη απόσυρση των αμερικανικών πυρηνικών πυραύλων σε Τουρκία και Ιταλία που στόχευαν τη Σοβιετική Ένωση και την υπόσχεση των ΗΠΑ ότι θα αρθεί ο ναυτικός αποκλεισμός.

Βέβαια οι επεμβάσεις των ΗΠΑ δεν σταμάτησαν ποτέ. Δολοφονίες στελεχών της κουβανικής κυβέρνησης και απόπειρες εναντίον του ίδιου του Κάστρο και του Τσε Γκεβάρα, βομβιστικές επιθέσεις σε εργοστάσια, καταστήματα, ξενοδοχεία και κινηματογράφους, με εκρηκτικά φτιαγμένα στα εργαστήρια των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ. Ήταν η λεγόμενη «επιχείρηση Μανγκόστα» που οργανώθηκε από τις ΗΠΑ με τη συμμετοχή αμερικανών στρατιωτικών και μισθοφόρων κουβανών αντεπαναστατών. Αξίζει να αναφέρουμε τις δολοφονίες πολλών δασκάλων που στάλθηκαν σε χωριά της επαρχίας μετά το 1961 στα πλαίσια του προγράμματος για την εξάλειψη του αναλφαριθμητισμού αλλά και την ανατίναξη αεροπλάνου των Κουβανικών Αερογραμμών το 1976 από πράκτορες της CIA με δεκάδες νεκρούς. Ακόμα και φυτείες βομβαρδίστηκαν και μάλιστα με ναπάλμ. Σε πολλές επιθέσεις χρησιμοποιήθηκαν ενεργός φώσφορος και βιολογικά όπλα.

Το 1971, η CIA εισήγαγε στην Κούβα του ιό της αφρικανικής πανώλης των χοίρων με αποτέλεσμα να θανατωθούν 500.000 ζώα. Το 1981 εκδηλώθηκε στην Κούβα μια περίεργη επιδημία ερυθράς

στην οποία έχασαν τη ζωή τους πολλά παιδιά. Αργότερα αμερικανοί πράκτορες και κουβανοί αντεπαναστάτες παραδέχτηκαν ότι χρησιμοποιήθηκαν βιολογικά όπλα στο έδαφος της Κούβας. Δεκάδες επίσης ήταν και οι βομβιστικές επιθέσεις εναντίον κουβανικών πρεσβειών σε ξένες χώρες, με αποτέλεσμα πολλοί κουβανοί διπλωμάτες να χάσουν τη ζωή τους. Βομβιστικές επιθέσεις δέχτηκαν και πολλές ξένες εταιρείες που αποφάσισαν να αρχίσουν οικονομικές δισορροπίες με την Κούβα, όπως και πλοία ξένων χωρών που μετέφεραν εμπορεύματα στην Κούβα. Όλες αυτές οι τρομοκρατικές επιθέσεις υπολογίζεται ότι στοίχισαν τη ζωή σε περισσότερους από 3.000 Κουβανούς και άλλοι τόσοι τραυματίστηκαν.

Το εμπάργκο, που κατά καιρούς εμπλουτίστηκε με νέους νόμους, λειτούργησε αποτρεπτικά στην οικονομική ανάπτυξη της Κούβας. Ο βασικός του όμως στόχος ήταν να αναγκαστεί η χώρα να υποχωρήσει και να αποδεχθεί την αλλαγή του καθεστώτος με ένα φιλοαμερικανικό, δηλαδή να ξαναγυρίσει στην αμερικανική εξάρτηση, την εκμετάλλευση και την καταλήστευσή της από τις ΗΠΑ. Κι όμως ο λαός της Κούβας αποφάσισε να σταθεί εδώ και τόσα χρόνια με αξιοπρέπεια απέναντι στις αμερικανικές πιέσεις και επεμβάσεις.

Από το 2000 εξαιρέθηκαν τα τρόφιμα από το εμπάργκο. Τα τελευταία χρόνια ο Μ. Ομπάμα έκανε μια προσπάθεια να χαλαρώσει το εμπάργκο και να ξεκινήσουν διπλωματικές σχέσεις με την ηγεσία της Κούβας. Ο στόχος φυσικά δεν ήταν άλλος από την ενδυνάμωση της επιρροής των ΗΠΑ στο νησί και τη δημιουργία οικονομικών σχέσεων που μόνο ισοτιμίες δεν θα μπορούσαν να είναι. Τυπικά οι σχέσεις ΗΠΑ-Κούβας αποκαταστάθηκαν το 2015. Στη συνέχεια όμως ο Ν. Τραμπ σκλήρυνε τη στάση των ΗΠΑ με νέους περιορισμούς, κάτι που μέχρι σήμερα δεν έχει αρθεί. Ακόμα και σήμερα η Κούβα είναι υποχρεωμένη να πληρώνει τοις μετρητοίς για όλες τις εισαγωγές της.

Όσον αφορά τις οικονομικές επιπτώσεις του εμπάργκο, υπολογίζεται ότι η Κούβα έχασε πάνω από 140 δισ. δολάρια όλα αυτά τα χρόνια. Το χειρότερο όμως είναι οι επιπτώσεις που είχε στην υγεία των Κουβανών. Υπάρχουν σημαντικές ελλείψεις σε φάρμακα (κυρίως για πολύ σοβαρές ασθένειες) και σε ιατρικό εξοπλισμό, παρά την αξιοθαύμαστη προσπάθεια του κράτους να αναπτύξει τον τομέα της περίθαλψης. Η πετυχημένη αντιμετώπιση της πανδημίας, παρά τις δυσκολίες, αλλά και η ανάπτυξη του τομέα των κοινωνικών παροχών δείχνει τις τεράστιες δυνατότητες που προσφέρονται για την ανθρωπότητα αν αντιμετωπιστούν οι ιμπεριαλιστικές πιέσεις και επεμβάσεις και εντέλει αν ανοίξει ο δρόμος για τη λαϊκή κυριαρχία και τη σοσιαλιστική προοπτική.

Πηγές

1. «Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών», Howard Zinn, εκδ. Αιώρα
2. «Η επαναστατική Κούβα», Τέρενς Κάνον, εκδ. Χοσέ Μαρτί, 1987
3. «Η Μαύρη Βίβλος του Καπιταλισμού», εκδόσεις «Α. Α. Λιβάνη»

σχο~~λη~~λία

Οπλοφορία

Στον απόηχο της πολύνεκρης ένοπλης επίθεσης στο σχολείο, ο γενικός εισαγγελέας του Τέξας, Κεν Πάξτον, ζήτησε να οπλοφορούν οι εκπαιδευτικοί και το προσωπικό των σχολείων, προκειμένου να προστατεύσουν τους μαθητές από αντίστοιχα περιστατικά. Θα δοθεί και voucher αγοράς όπλων 200\$.

Βιβλιοθήκη

Ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη έγραψε πως «Η ΕΛ.ΑΣ θα πράξει το αυτονόητο! Θα παραμείνει στον χώρο του ΑΠΘ, όσο χρειαστεί για να ολοκληρωθεί η βιβλιοθήκη». Βιβλιοπούλες.

Φόροι

Ο αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών, Θεόδωρος Σκυλακάκης, εξέφρασε ανοικτά τις αμφιβολίες για το όφελος της μείωσης του ειδικού φόρου κατανάλωσης και για το αν η μείωση θα φτάσει στον καταναλωτή. «Αν μειώσουμε τον ΦΠΑ, θα επωφεληθούν οι τουρίστες όχι οι Έλληνες», απάντησε σε σχετικό ερώτημα που του υποβλήθηκε στην ΕΡΤ. Για όλα φταίει οι Ρώσοι τουρίστες.

Περιουσία

Με παραγγελία της Αρχής Καταπολέμησης Νομιμοποίησης Εσόδων από Εγκληματικές Δραστηριότητες δεσμεύτηκε το σύνολο των περιουσιακών στοιχείων και τραπεζικών λογαριασμών του εκλιπόντος δημοσιογράφου και εκδότη Γιώργου Τράγκα. Η περιουσία του, σύμφωνα με δημοσιεύματα, περιλαμβάνει πολλά ακίνητα, καταθέσεις σε τραπεζικές θυρίδες, αυτοκίνητα ακόμα και ράβδους χρυσού. Όσο ζούσε, ήταν από νόμιμη προπαγάνδα.

Εκσυγχρονισμός

Το πρώτο βήμα για τον εκσυγχρονισμό των ενόπλων δυνάμεων της Γερμανίας με 100 δισεκατομμύρια ευρώ έκανε η Μπούντεσταγκ, εγκρίνοντας με την απαραίτητη πλειοψηφία των δύο τρίτων την τροποποίηση του Βασικού Νόμου για το ειδικό ταμείο της Bundeswehr (ένοπλες δυνάμεις της Γερμανίας). Μετά βρίσκουμε και τον Ζελένσκι μας.

Γλυκά I

Σύμφωνα με δημοσιογράφο του ΣΚΑΙ, «Ο Υμηττός είναι τρελός, μοιάζει σαν μπακλαβάς με χοάνες και κηλιδώσεις που κατευθύνουν τη φωτιά σε κατοικημένες περιοχές». Γι' αυτό και μαζεύει τα πουλιά.

Πνιγμός

Σύμφωνα με βίντεο που βγήκε στη δημοσιότητα, τρεις αστυνομικοί στην Αριζόνα των ΗΠΑ άφησαν έναν άστεγο να πνιγεί μπροστά τους. Αυτή τη φορά δεν χρειάστηκε να κάνουν τίποτα.

Γλυκά II

Ο Γιάννης Οικονόμου, αναφερόμενος εκτενώσ στην πυρκαγιά που ξέσπασε το Σάββατο στην Άνω Γλυφάδα, ισχυρίστηκε ότι «η αντιμετώπιση της έδειξε ότι βρισκόμαστε στον σωστό δρόμο». Τη βγάζουμε ζάχαρη.

Γλυκά III

Η φωτιά που ξέσπασε στη Βούλα ξεκίνησε από ένα πουλί, τα φτερά του οποίου πήραν φωτιά και έπεσε στο έδαφος, σύμφωνα με τον πρόεδρο Εργαζομένων ΔΕΔΔΗΕ, Κώστα Μανιάτη. Από ένα ακριβό Ραφάλ.

Έξοδος

Μιλώντας στο αμερικανικό Κογκρέσο, ο πρωθυπουργός συνέκρινε το Μεσολόγγι της ελληνικής επανάστασης με τη Μαριούπολη λέγοντας: «Όπως συμβαίνει με τη Μαριούπολη, το Μεσολόγγι είχε εξαιρετικούς αμυνόμενους πριν από την τελική έξοδο». Λαλεί πουλί, παίρνει αεροπλάνα και ο Κυριάκος το ζηλεύει.

Ο «πόλεμος» της βιβλιοθήκης

Όσο μεγαλύτερο το ψέμα, όσο περισσότερο επαναλαμβάνεται, τόσο πιο πιστευτό γίνεται. Το γνωστό γκεμπελικό αξίωμα κυριαρχεί στην επιχειρηματολογία του συστήματος, ώστε να επιβληθεί παντού η μόχα μιας πρωτόγνωρης πολιτικής και κοινωνικής οπισθοδρόμησης. Κι αν ο πόλεμος στην Ουκρανία οφείλεται στην εναντίωση της «αυτοκρατορικής» Ρωσίας στις ευρωατλαντικές «αξίες» της ελευθερίας, ο «πόλεμος στο ΑΠΘ» γίνεται γιατί πρωτόγονες και άγριες φυλές φοιτητών και νεολαίων φοβούνται και εναντιώνονται... στις βιβλιοθήκες.

Το μεγάλο και γελοίο ψέμα της εναντίωσης «μειοψηφίας φοιτητών» και «ακραίων στοιχείων» στην ανέγερση βιβλιοθήκης επαναλαμβάνεται από μονότονα από την κυβέρνηση, αναπαράγεται από καλοπληρωμένους κλακαδόρους και σύμβουλους επιχειρήσεων που παριστάνουν τους δημοσιογράφους, από εμψυχωτές της αστυνομικής βίας ώστε να «μη φοβηθεί» να στείλει κι άλλους 20χρονους στο νοσοκομείο, όσο αμφισβητούν τους νόμους και τις προεκλογικές κυβερνητικές δεσμεύσεις. Τα περί «τάξης, ασφάλειας και εφαρμογής των νόμων» είναι το μόνιμο κλισέ για να επιβληθούν η αστυνομοκρατία και η φασιστικοποίηση στην κοινωνία.

Το αφήγημα της ανέγερσης βιβλιοθήκης εντός πανεπιστημίου για να φιλοξενηθούν βιβλία είναι, οπωσδήποτε, πιο ελκυστικό από τις πραγματικές κυβερνητικές προθέσεις. Δηλαδή, την ανέγερση αστυνομικών τμημάτων εντός πανεπιστημίου για να φιλοξενηθούν πανεπιστημιακοί αστυνομικοί. Για να φανεί ότι όσοι αντιδρούν στην επιβολή της πανεπιστημιακής αστυνομίας απλώς... μισούν τις βιβλιοθήκες. Ότι όσοι εναντιώνονται στη βίαιη εκκένωση και ανακατάληψη από το κράτος της 34χρονης «κατάληψης στο Βιολογικό» (που ουσιαστικά λειτουργούσε ως φοιτητικό στέκι, πέρα από όσα φαντασιώνονται υπέρμαχοι και εκθροί των καταληψιών), προτιμούν τη βαριοπούλα από τα

βιβλία. Παρεμπιπτόντως, με τη βαριοπούλα φαίνεται ότι ήταν επί 34 χρόνια όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις, των κυβερνήσεων του «μπαμπά» Μητσοτάκη και του «θείου» Καραμανλή συμπεριλαμβανομένων.

Τότε δεν είχαμε «ημιάγριες φυλές» φοιτητών να μισούν τα βιβλία και τις βιβλιοθήκες; Όπως αποφαίνεται γνωστός φινετσάτος λασπολόγος κατά φοιτητών, απεργών, προσφύγων, μεταναστών, αντιΝΑΤΟϊκών, συνδικαλιστών, αλλόθρησκων κ.λπ. στην «Καθημερινή», υπάρχουν φοιτητές που «είναι πολύ φυσικό να αντιμετωπίζουν τη βιβλιοθήκη όχι μόνον ως χώρο απόξενου, αλλά και ως χώρο που εγκυμονεί κινδύνους. Σκεφθείτε τον συμπαθέστατο άγριο, ο οποίος, συνηθισμένος να πολεμάει με βέλη και ακόντια, βρέθηκε για πρώτη φορά αντιμετώπιζε με πυροβόλο όπλο. [...] Προτείνω, ως εκ τούτου, να υποβληθούν σε εντατική θεραπευτική αγωγή, η οποία θα βοηθήσει την επανένταξή τους στον πολιτισμένο κόσμο. Αντί για σωφρονιστικά ιδρύματα, να εγκλειστούν σε βιβλιοθήκες. [...] Είναι και η βιβλιοθήκη κάτι σαν σωφρονιστικό ίδρυμα!» Αυτά ο μεγαλωμένος στα πιάνα και στις βιβλιοθήκες.

Ωστόσο, οι βλακώδεις εξυπνακισμοί του βοηθούν στο να αναγνωρίσουμε τον «κανίβαλο με τη γραβάτα». Φανερώνει τον απολίτιστο, που ξεχωρίζει τους «άγριους» από τον «πολιτισμένους» με βάση τα όπλα που χρησιμοποιούν, από το αν πολεμάει κανείς με βέλη και ακόντια ή με οπλοπολυβόλα και ρουκέτες. Όσο πιο φονικά τα όπλα τόσο μεγαλύτερος ο πολιτισμός και, φυσικά, η ανάγκη για... βιβλιοθήκες. Αλλά και για σωφρονιστικά ιδρύματα και πολύ πολύ γύψο.

Εν προκειμένω, η βιβλιοθήκη τους χρησιμοποιείται, πράγματι, σαν σωφρονιστικό ίδρυμα συμμόρφωσης στην κοινωνική βαρβαρότητα. Αφού η ανέγερσή της στο ΑΠΘ χρησιμοποιείται ως πρόσχημα για να δικαιολογηθεί η παρουσία της αστυνομίας. Γι' αυτό χρειάζονται «βιβλιοθήκες» πίσω από τις οποίες θα κρύβονται για να στήσουν πανεπιστήμια-νεκροταφεία για λίγους

και εκλεκτούς, για να «διαπαιδαγωγούμαστε» στις κοινωνικές ανισότητες και στην κοινωνική αδικία, στους ταξικούς φραγμούς και αποκλεισμούς. Έτοιμοι να κουβαλήσουμε και πολυβόλα, αν χρειαστεί, για να υπερασπιστούμε... βιβλιοθήκες απέναντι σε κάθε λογής «βαρβάρους».

94 βιβλιοθηκονόμους και 104 φύλακες στα πανεπιστήμια απέλυσε ο υπουργός Μητσοτάκης το 2013. Σήμερα εμφανίζεται να «χτίζει βιβλιοθήκες» για να προσλάβει αστυνομούς.

Είναι, όμως, λυπηρό να βλέπει κανείς την αυτοπαγίδευση των καταληψιών αναρχικών στο αφήγημα του αντιπάλου. Να θεωρούν ότι η ιστορία γράφεται γύρω από την «κατάληψη στο Βιολογικό», ως φρούριο νεανικού ριζοσπαστισμού στον κοινωνικό βάλτο. Το κράτος και γενικά το σύστημα δεν επιτίθενται σε άτομα που κάνουν κατάληψη, που μένουν άνεργα, που δεν έχουν να πληρώσουν το ενοίκιο ή το ρεύμα. Επιτίθενται σε κοινωνικές τάξεις, στον λαό, τη νεολαία και τους εργαζόμενους, άσχετα αν αυτή η επίθεση, πολλές φορές, «προσωποποιείται».

Από την άλλη, η λογική της συνδιοίκησης που για χρόνια ακολουθεί μια αριστερά του... επαναστατικού κυβερνητισμού, έδωσε στο κράτος και στην κυβέρνηση το «δικαίωμα» να αναμειγνύονται στα εσωτερικά των κινημάτων, να αποφασίζουν πώς θα διεξάγονται οι εκλογές, πώς θα είναι τα ψηφοδέλτια, πόση πολιτική επιτρέπεται και αν θα επιτρέπονται κόμματα. Θέλουν, βλέπετε, να μονοπωλούν την πολιτική, το κόμμα και τη βία για να τα χρησιμοποιούν κατά απολίτικων, ανοργάνωτων, ακομμάτιστων και «φιλειρηνικών» ανθρώπων.

Πάντως, το ότι όλο και πιο συχνά υπερασπίζονται τη βάρβαρη πολιτική τους με γελοίες τύπου «εμείς, οι υπερασπιστές της ελευθερίας και της βιβλιοθήκης», δείχνει ότι έχουν ξεμείνει από μεγάλα αφηγήματα για μέλλον και τις «λαμπρές» εποχές που έρχονται. Αντίθετα, το μέλλον ανήκει σε αυτούς που θέλουν να το αλλάξουν.